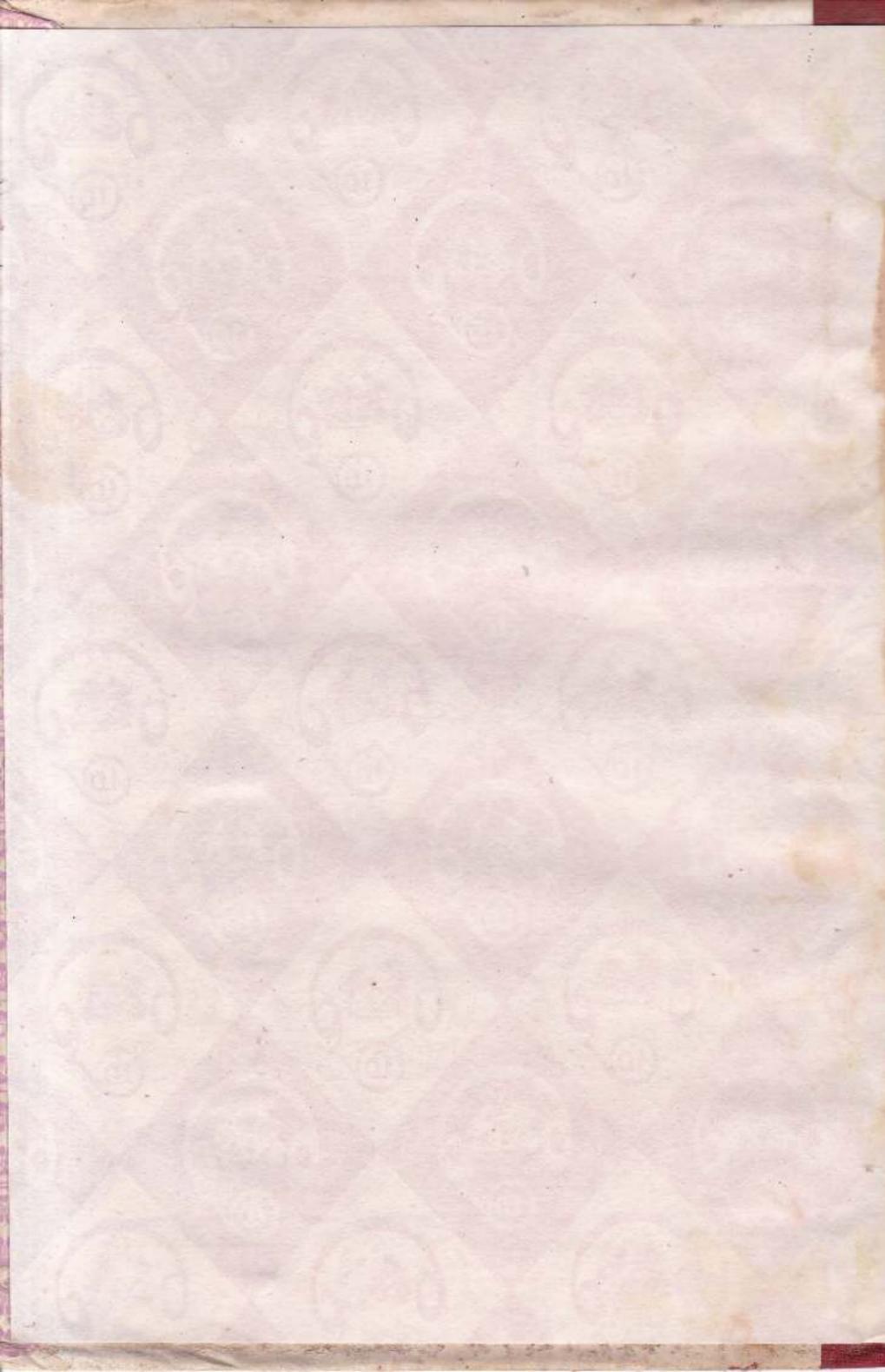

உயிர்க்குயிர்க்
கடவுளாகிய
சுவயோக சுவாமிகள்

சிவன் அடியான்

ஈ
சிவமயம்

உயிர்க்குமிக் கடவுளாகீய
சிவயோக சுவராமிகள்

சிவன் அடியாள்

12-4-1987

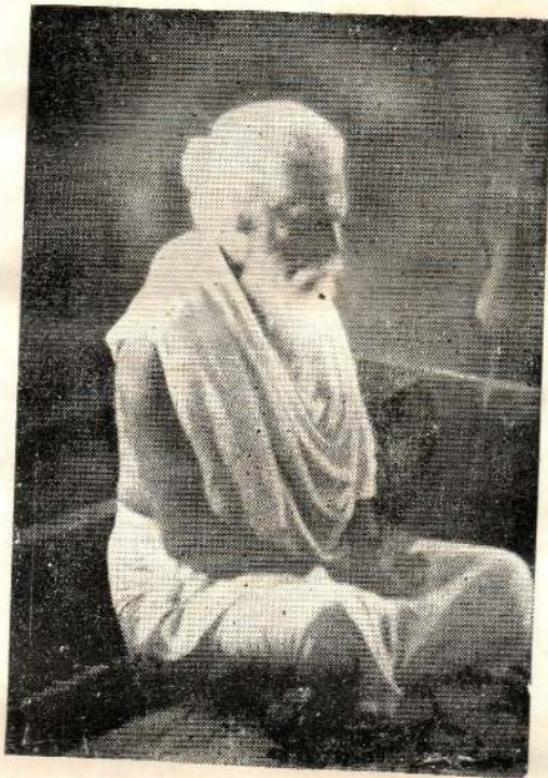
முதற் பதிப்பு 1987
C பதிப்புரிமை

விலை ரூபா 17 - 50

அச்சுப்பதிப்பு ;
செட்டியார் பதிப்பகம்
411/1, காங்கேசன் துறை வீதி,
வண்ணூர் பண்ணை,
யாழ்ப்பாணம்.

முழுவதும் உண்ணம்

ஒரு பெரல்லாப் புமில்கீ

நாமறி சோம்

எப்பகலா அடிந்த காரியால்

ஏ.

சிவமயம்

தெய்வதிந்தனைகள்

ஆராவார்

நாமறியோம்

திரும்பிப்பாராதே

நல்ல உலகம்

உலகம் ஒரு படம் — அதைப்பார் —
சுரண்டப்போகாதே.

எப்பவோ முடிந்தகாரியம்

ஒரு பொல்லாப்பு மில்லை

முழுதும் உண்மை

நான் யார்? யான் ஆன்மா

ஆன்மா இறைவனருளால் கடவுளாகும்.

பொருளடக்கம்

1.	கனியும் காட்சியும்.	1
2.	நாவல் நகரில் நல்லாசான்.	3
3.	நாவல் நகரில் அன்பர்கள்.	6
4.	குவீன்ஸ்பரி தெய்வீக தோட்டம். “குஞ்சுப் பொரித் தோட்டம்”.	8
5.	நவநாதசித்தர் வரலாறு.	13
6.	நவநாதசித்தர் சித்துக்களும், குவீன்ஸ்பரி வருஷையும்.	14
7.	சித்துக்கள்.	15
8.	மருந்திந்த மாமணி.	17
9.	நல்லாசான் பின்னும் வருஷை.	20
10.	சுவாமிகள் மதிய போசனத்திற்கு வரல்.	21
11.	அவன்ரூஸாலே அவன் தாள் வணங்கல்.	22
12.	மாதுளம் கனியும் சுவையுள்ள அற்புதமும்	24
13.	திரும்பிப்பாராதே.	26
14.	இரண்டாம்பூறை றம்புக்பிட்டியா.	32
15.	உருவெளித் தோற்றமும் சுவாமிகள்மீது பாடல்களும்	34
16.	புராணப் படிப்புத் தொடக்கம்.	38
17.	எல்லாருக்கும் வேலை உனக்கும் எனக்கும்தான் வேலையில்லை.	40
18.	நான் இந்தியாவுக்குப் போயிருந்தேன் நான் இங்கு வந்துவிட்டேன் உனது தம்பி அங்கே போகிறுன்.	44
19.	எனக்கு வந்த தபாலைத் தந்திட்டுப் போ.	46
20.	எட கள்ளா.	48
21.	இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்றென்றென்றோ திடமில்லையே.	50
22.	இவன் உன்னை இழுக்கப் பார்க்கிறுன் நீ அதற்கு இடம் கொடாதே.	51
23.	உன்னுடைய சம்பளம் எவ்வளவு?	51
24.	சுவாமி சொன்னால் செய்வோம்.	52
25.	நாள் எப்போ வைத்திருக்கிறோம்?	54
26.	எப்படிப் பாடசாலை	55
27.	பள்ளிக் கூடத்தை விடாதே?	55
28.	ஆங்கில ஆழிரிய கலாசாலையில் சேர சுவாமியின் திருவருள்	57

31.	கவாமிகளும் கையுறையும்	58
32.	உயிரைக் காப்பாற்றும் மதுரமாதுளம் பழக்கனிரசம்	63
33.	நீ ஒருவருக்கும் அறிவியாமல் போ. எல்லாம் நன்மையாய் முடியும்	60
35.	கவனமாகப் போ.	62
36.	நீ நடக்க எனக்கல்லோடா — கால் நோகுது.	62
37.	என் வந்தநீ என்று தெரியுமோ?	63
38.	தட்டான் தட்டான்.	
38.	அன்புக்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ்.	64
39.	உபசாரத்திற்கு உபகாரம் செய்வதெங்கணம்	65
40.	கவாபியும் மழையும்.	66
41.	கவாமிகளின் பெருமை.	70
42.	அவைதான் வரவேணும் காலூம்.	70
43.	வேண்ட முழுதும் தருவோய்.	72
44.	கனவு நன்மாயிற்று.	82
45.	அவர்தான் இதற்குச் சரியானவர்	92
46.	நாம் அனைவரும் இறைவன் சந்திதானத் திவிருக்கின்றேம்	94
47.	சிவதொண்டன் தோற்றம்	95
48.	சிவதொண்டன் நிலையம்	95
49.	இப்படிப்படி.	97
50.	சைவசித்தாந்த உண்மைகள்	99
51.	நிலையத்தில் சைவசித்தாந்த வருப்புகள் — எல்லாம் மன்.	99
52.	சிவதொண்டன் திருவடி.	101
53.	திருவடி இன்பம்.	102
54.	திருவடி வழிபாடு.	103
55.	திருவடி.	103
56.	நீ இதைப்பார் நான் அதைப் பார்க்கிறேன்.	105
57.	கவாமிகள் நிலையத்துக்கு வருகை.	106
58.	ஒன்றும் நடைபெறவில்லை.	108
59.	தேவாமிர்த மெல்லோ.	110
60.	பேய்க்குப் பேய்க்குத்தக்கபடி நாய்க்கு நாய்க்குத் தக்கபடி நட.	111
61.	அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான் அதைஅறியும் விசரன் நான்.	112

62. தங்கப் பவுன் ஆக்கித் தரவேணும் கானும்.	113
63. பிள்ளை அழுகுதடா, காரைக் கொண்டுவாடா.	116
64. சிவதொண்டன் வெள்ளியீழா பாதயாத்திரை	118
65. சிவதொண்டன் நிலையம் செங்கலடி.	119
66. சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்த சில முச்சிய உபதேசங்கள்.	122
67. நான் ஆன்மா.	123
68. இப்பிறப்பில் நீ நல்லாய்க் கடவுளை உணருவாய்.	125
69. பொறுத்தார் அரசாள்வார்.	126
70. உயிர்க்குயிராகிய கடவுள்.	127
71. இது பிரசாதம் வாயில் உடன் போட்டுக்கொள்.	128
72. “தொடாதே” அன்பின் அருமை.	130
73. இந்தஅடி அமெரிக்காவில் கேட்கும்.	131
74. சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்திற்கு அடியேன் சென்ற போது அங்கு நிகழ்ந்த சில அற்புதங்களும் சுவையான நிகழ்ச்சிகளும்.	134
75. நீ அங்கு போகவில்லையா?	140
76. No Coming No Going.	142
77. மென்ன யாத்திரை — கேதீச்சரம் கைதொழு கடுவினை யடையாதே?	144
78. அவன்றை பேரென்ன கானும்?	145
79. சுவாமிகள் நோயுற்ற காலத்தில் நிகழ்ந்தவை நீ என்னை வருத்தம் பார்க்க வரவேண்டாம்.	145
80. என் காலைத் தடவு — எனக்கு ஒன்றுமில்லை	147
81. கானும் கண்ணிற் கலந்து நிற்பது கடவுள் கண்மரோ?	118
82. இதைக் கொண்டு போய் கவனமாகவை	153
83. சுவாமிகள் சோதியானமை தினகரன் 25-3-64.	154
இந்து சாதனம்	155
அஷ்டதுதி.	157
குருமொழிகள்	159
அடியேன் பிரார்த்தனை	161
நல்லூரான் திருவடி.	162
திருவருள் கைகூடுது.	166
	168

வ.

சிவமயம்

நூலாசிரியர் முன்னுரை

இறைவன் திருவருள் வசப்பட்டு ஒழுகுகின்ற பெரியார் கள், இறைவன் கருணையினால் ஆன்மாக்களின் பூர்வ புண் ணீயப்பேற்றிற்குத் தகுந்தவாறு காலத்திற்குக்காலம் உலகத்தில் சிலசில இடங்களிலே தோன்றி மறைகின்றார்கள்.

துறவிகள், ஞானிகள், சித்தர்கள், இருஷிகள். அவதார புருஷர்கள், முனிவர்கள், சிவன்முத்தர்கள் ஆகியோர் நம்மவருள் ஓர் அசாதாரணராவார்கள். துறவிகள் உலக இச்சைகளை நீக்கினவர்கள். சித்தர்கள் தாம் பெற்ற வரங்களினால் எதையும் செய்யவல்லவர்கள். அவதார புருஷர்கள் சிவனுகமாறி மானுட உருவத்தினிருப்பவர்கள். இவற்றை எல்லாம் கடந்த பரம்பொருள் எங்கும் எவற்றிலும் வியாபித்திருப்பர். கருணை நிறைந்த சிவனுடன் ஒன்றி வாழ்பவர்கள் உயிர்க்குயிராகிய கடவுளாகியவர்களேள் அழைக்கப்படுகின்றார்கள். சழநாட்டுப் புண்ணிய ஆன்மாக்களின் தவப்பயனும் அவதரித்த உயிர்க்குயிராகிய சிவயோக சவாமிகள் இத்தகையவரே. ஆகையினால் தான் சவாமிகள், சமயகுரவர்கள், சந்தானகுரவர்களைப்போன்று சிவபெருமான் அருமைக் கருணையினால் சைவசமயத் திருமுறைகள், சிவபூராணங்கள், சமயசாத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார். அதுவுமல்லாமல் முன்பு இருந்த சமயப் பெரியார்களின் கருத்துக்களை எல்லாம் தமது அளவிறந்த கருணையினால் எந்நாட்டுவர்களும் உய்வடையும் வள்ளும் நற்சிந்தனை என்னும் சல்லமுதமாக்கி உலகிற்கு உகந்தருளி.

ஞர் போலும், நற்சிந்தனை நூலில் குருவின் திருவடிகளை மறவாமல் இருத்தலையும் சிவபக்தி, அடியார் அங்பு, சிவதொண்டு முதலிய பண்பாடுகளையும் அருளால் அளித்துள்ளார்கள்.

திருவருள் சித்திக்க வேண்டிய ஆன்மாக்கள் உயர்க்குயிராகிய சிவயோகசவாமிகளை அனுகி, இதனைப் பெறுவார்கள். புகையிரதமூலம் வந்த பிராமண உத்தமர் ஒருவர் சவாமிகளைக் கொழும்பிலிருந்து வந்த புகையிரதத்தில் ஒளிமயமாகக்கண்டு, அவ்வொளியைத்தான் எவ்விதத்திலும் அடையவேண்டுமென்று விரும்பி அவ்வொளியைத் தொடர்ந்து, அவ்வொளி கொழும்புத்துறை வருமானங்களும் அதன் பின்னேயே தொடர்ந்து சென்று, அவ்வொளியின் பாதார விந்தங்களைத் தன்னையறியாமலே விழுந்து வணங்கினார்கள். அப்பொழுது அவர் தாம் பரத கண்டம் முதலிய பல இடங்களிலும் எத்தனையோ பெரியார்களைக்கண்டு வணங்கியும் தாம் கொழும்புத்துறையில் பெற்ற அமைதியை வேறெல்லிடத் திலும் பெறவில்லை என்று திருவாய் மலர்ந்தார். இப்பெரியார் சவாமிகளின் பெருமையை விளக்கித்தம் மை ஆசிரவதித்தார் என்றும் முதன் முதலாகச் சவாமியின் பெருமையை எழுதியவர் இவரே என்றும் சிவதொண்டன் ஆசிரியர் வெளியிட்டுள்ளார்.

அங்கனம் அடியேனும் சவாமிகளிடமிருந்து அமைதி யைப் பெற்றவரில் ஒரு வன். அமைதியைப்பற்றி ஒரு பெரியார் கூறுவதை இங்கே தருவாம். மன அமைதி எல்லா நற்குணங்களுக்கும் முதற்பெருங்கருவி; ஒருவர் பெற்ற அருங்குணங்களுக்கோர் அரண்; “இது சிந்தைக் கணிகலன்; இதுவே இனப்ப பேருற்று; இதுதான் அன்பிற்கு ஆணிவேர்; இது அருளுக்கு வித்து; இதுதான் செய்தவம்; இதுவே தவத் தின் பயன்; இதுவே நல்லறம்; உளத்திற்கு நந்தாவிளக்கு; இதுவே அச இருள் நீக்கும் கருவி; இதுவே புகழூளி விளக்கும் மதியம் என்பதாம்.

ஆன்மாக்களின் புண்ணியைப்பேற்றை நோக்கும்போது ஓர் ஆன்மாவின் உயர்ச்சிக்குக்குழலும் பொருளும் பெரும் நிதியாகும். இது பற்றியே அருணத்தி சிவாசாரியர் சித்தியாரில்,

“வாழ்வெனும் மையல் விட்டு வறுமையாம் சிறுமை தப்பித் தாழ்வெனும் தன்மை யோடும் சைவமானு சமயம் சாரும் ஊழ்பெற வரிது சால உயர்சிவ ஞானத் தாலே போழிள மதியி ஞைப் போற்றுவார் அருள்பெற ஒரே” . என்று கூறியருளுகிறார்கள்.

செல்வம் முதலியவற்றால் வரும் செருக்கும் வறுமையால் வருந்தும் சிறுமையும் நீங்கி அடிமைத் திறத்தோடு சைவ சித்தாந்த நெறியை அடையும் பாக்கியம் பெறல் மிகவும் அரிதாம். அந்நெறியில் நின்று சிவனருளாலே சிவனை வணங்கும் பேறு உண்டாயின் மலங்களைப் போக்கி விடுபோற்றை உபகாரிப்பதற்கு ஓர் உபயமாகுமெனக் கூறுவதைக்காண்க.

இஃது இவ்வகையாகச் சுவாமிகள் ஒரு நாள் விவ தொண்டன் வாயிலினின்று “உனக்கு என்னவேண்டுமென்ற போது, அடியேன், என்னிலும்பார்க்க அடியேன் பின்னோகள் சிவப்பணி பத்து மடங்காகக் கூடச் செய்யவேண்டுமென்று கூறிறின் ரேன். சுவாமிகள் பின்னும்” ‘நான் திருவடியில் எல்லாம் வைத்திருக்கிறேன்; நீ வேண்டியவற்றைத் திருவடிகளை வந்தித்துக்கேட்டு வாங்கிக்கொள்’ என்று கருணையுள்ளங்கலந்த மங்களமாகத்திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள்.

அதேத் நாட்காலையில் அடியேன் திருவடிகளை வணங்கிய பின் அடியேனுக்குத் தட்டுப்பாடு முட்டுப்பாடில்லாமலிருக்க வேண்டிக்கொண்டேன். அன்று மாலையில் சிவதொண்டனுக்கு வந்த சுவாமிகள் “இங்கு ஒருவருக்கும் தட்டுப்பாடுமுட்டுப் பாடில்லைக்கானானும்” எனக் கருணையிக்க அருள் மொழிகளைச் சாற்றி யருளினார்கள், சுவாமிகள் எங்கிருப்பினும் மெய்யடியார்களைக் கண்ணே இமைகாப்பதுபோல்தட்டுப்பாடு முட்டுப்பாடின்றி வாழக்கருணை செய்பவரென்பதை இதனால் மெய்யடியார்கள். உணரவாம்.

உயிர்க்குயிராகிய சுவாமிகள் எப்பவோ முடிந்த காரிய மென்றருளிச்செய்து ஆஸ்மாக்களைப் பொற்கொல்லன் பணி களைத் தூய்மைப்படுத்தித்தங்கமாக்குவதுபோலப்பொற்பணி யாகிய ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தி ஆன்ம கத்தியோடு தமது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிப் புதையலையும் அடியேனுக்கீந்தருளினார்கள்.

இதற்காகவே செங்கமலப்புத்தேனும் பழமறைகளும் தேடியும் காணுத அப்பெருமான் அடியேனைஆட்கொள்ள மானுடச்சட்டைசாத்தி அருட்கோலம் பூண்டு தேனுய இன்னமுதமாய் தித்தித்தும் தானே வளிந்து வந்து, அடியேன் உள்ளாம் புகுந்து அருள் புரிந்தருளினார் இப்பேறு பலகோடி பிறவிகளில் அடியேன் செய்த தவப் பயனுகும். எனவே திரு வடிகளைத் தந்து அடியேனை ஆண்டமையின் அத்திருவடிக்கே இந்நால் அர்ப்பணமாகும்.

சுவாமிகளின் செயற்கரிய இக்கருணைச் செயல்களைச் செவிமடுத்த அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியே இந்நாலை எழுத அடியேன்மனம் உடன்பட்டது. இந்நாலின் கண் சுவாமியுடன் உள்ள தொடர்பையும் திருவிளையாடல் களையுப்பில பத்திரிகைகளும் மெய்யடியார் சிலரும் சுவாமி களின் பெருமையாகக் கூறியவற்றையும் காணலாம்.

இந்நாலெழுதுவதற்குச் சுவாமிகளின் ஆசிர்வாதத்தைப் பெற்றங்களொருவர்உறுதுணையாயிருந்தார் இவ்வன்பர் ஒருநாள் சுவாமிகளைச் சந்தித்தபோது “நீ என்ன படிக் கிறோய்? என்று கேட்டதும் இவர். “Junior” படிக்கிறேன்” என்று கூறினார் அதற்குச்சுவாமிகள் “you NEAR.” என்று ஆசிர் வதித்தார் அதன் பின் இவ்வன்பர் சிவதொண்டன் நிலையங்களிலும் சுவாமிகள் வரலாறுகளிலும் தொண்டிலும் நீங்காத பற்றுஉடையவராய்த் திகழ்ந்துவருகின்றார் இத்தோடு பரத கண்டத்துப் பிரபல சோதிடர்களாகிய B. V. RAMAN; K. S. KRISHNAMOORTHY ஆகியவர்கள் வெளியிடும் மாதாந்த சஞ்சிகைகளுக்குக்கட்டுரை வழங்கிவருகின்றார்; அண்ணமையில் இலங்கையிலே தோன்றிய சோதிட மலருக்கு விஷயதானமுஞ் செய்கின்றார் பல புதிய முறைச்சோதிட நால்களைத்தமது நுண்ணிய அறிவால் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார். சுவாமிகளில் உண்மைப்பற்றி உடையவரான இந்த அன்பர் இந்நால் எழுதுவதற்கு அடியே னுக்கு ஊக்குவிப்பும் உற்சாகமும் அருளினமையுமன்றி அடியேலூடன் சுவாமிகளின் பல விடயங்களைப் பற்றிக்கலந்துரையாடியும் உள்ளார். பொறுமையுடன் கைப்பிரதி பண்ணிய

பின்பு தட்டச்சுக்கெய்தும் தந்துள்ளார். அலைத்திற்கும் அடியேனுடைய மணமுவந்த நன்றி இவருக்குரித்தாகுக. இந்நாளிற்குமில்லை ஓர் விதர்த்தனரை நக்கியதும் குறிப்பிட தத்தக்கது.

இந்நாலை எழுதியபின் திரு. போன். கனசகஸப அவர்களை ஓர்நாலுக்கு ஓர் அன்றதனரை தர வேண்டுமேனக் கேட்ட பொழுது அவர் மனமுவந்து இந்நாலை வாசித்து அவற்றில் அடங்கிய சில நூற்பொருள்களையும் அனமத்துச் சில திருத்தங்கள்கெய்து அடியேனையும் போற்றிச்கவாமி களின் கிருவடியை மறவாது அருளிய அணிந்துஞர போற்ற றற்பாலது. இவர் சிவுதொண்டன் பணிகளில் ஆர்வ முள்ளவர் சிறுபராயந்தோடக்கம் கலாமிகளின் ஆசிர்வாதத்திற்கு ஆளானவர். சேவாயைக்களிலும் சைவதெந்திச் சொற்பொழிவுசள் ஆற்றுப்பவர். சிவுதொண்டன் நினையத்தில் இன்னிசையோடு பொழிப்புக்கூறுபவர். இவருக்கு எமது மனம் நிறைந்தநன்றி.

மேலும் ஏழாலைப் பண்டிதர் மு. கந்தையா அவர்கள் சைவதித்தாந்த நூல்களில் மிகவும் பாண்டித்தியம் எய்திய வர்; சிவுதொண்டன் சபையின் வேண்டுகோட்டினங்க வாரந்தோறும் சைவதித்தாந்த நூல்களைச்சபை அங்கத்தவர் களுக்குக் கற்பிக்கும் பொறுப்பும் பெற்றவர். அடியேனும் அவர்கள் வகுப்பிலே தொடர்ந்து படித்துமிருக்கிறேன். அவருடைய நுண்ணிய தெளிவானதித்தாந்த அறிவுபோன்று இப்போழுது கிடைப்பது அரிது. அவர் சித்தாந்த நூல்களைப் பதிப்பித்தும், சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியும், ஞானகுரவர் களின் சந்ததிகளை ஆராய்க்கி செய்தும் அரிய பணியாற்றுபவர். அடியேனுடைய வேண்டுகோட்டினங்கி இந்நாலுக்கு ஓர் அரிய சிறப்புரை எழுதியமைக்கு அடியேனது மனம் களிந்த நன்றி.

இந்நால் அச்சிடுவதற்கு அரிய பணிகளை அன்புடன் ஏற்று பதிப்பித்த செட்டியார் பதிப்பக உரிமையாளருக்கும் ஜமீயர்களுக்கும் இவ்வச்சகத்தோடு தொடர்பு கொள்ள வைத்த சிவுதொண்டன் அடியாருக்கும்,

எம்மனங்களின்த நன்றி உரித்தாகுக. இந்தாலே அச்சிடுவதற்கு உதவிய பெரியார்களுக்கும் அடியேனது மனமுவந்ததநன்றி.

இந்நாலில் சில வழுக்கள் இருப்பினும் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாது இந்நாலிலுள்ள சற்பொருளை மாத்திரம் வென்துக்கெடுக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். இந்நாலை வாசிக்கும் அன்பர்கள் உயிர்க்குயிராகிய சிவயோக சுவாமிகளின் பெருமைகளை உணர்ந்து அவரது அருளைப் பெற்றுஇம்மை மறுமைப்பயன்களையும் எய்துவார்களாக!

இறைவன் திருவடிகள் என்றும்வாழ்க
மாழ்ப்பாணம் திவன் அடியான்
1987-04-09

அணிந்துரை

சிவமாந்தன்மை விளங்கப் பெற்ற பெரியாரின் பெருமை சொல்லில் அடங்காது மாற்றம் மனங்கழிய நிற்கும் அவர்களது சொருபளூண் நிலை நூல்களிலும் அடங்குவதில்லை. 1930 ஆம் ஆண்டுதொடக்கம் சிவயோக சுவாமி களுடன் கூடிப்பழகியவராதவின் இந்நூலாசிரியர் சுவாமிகளிடம் தாம் கண்ட உயிர்ப்பான செய்திகளை அண்டுதனும் அடக்கத்துடனும் கூறியுள்ளார்.

சிவபெருமான் எந்த ஆண்மாவையும் விட்டுப்பிரியாது அறிவுக்கறிவாகநின்று, அவரவர் பக்குவநிலைக்கு ஏற்ப உணர்த்தியருளுகின்றார் ஒன்றும் உடனாய்ந்தின்று உணர்த்தும் போதே தன் நிலையில் வேறையும் இருக்கின்றார்: சிவமாக விளங்கிய சிவயோக சுவாமிகளும் பலவிதமான பக்குவ முள்ளவர்களோடு ஒன்றும்கூடி அவர்களோடு உடனிருந்து வாழ்ந்தபோதே அவர்களால் உணரமுடியாத வேறு தன்மை யுடனும் விளங்கினார் ஆண்மாக்களின் பக்குவநிலைக்கேற்ப தென்திசைக் கடவுள் போன்று அருட்கருவாகவும் அசத்தி யருக்கு உபதேசித்த ஞானதேசிகளுக்கவும் சமயாசாரியர் போன்று பராமராசாரியாகவும் விளங்கினார். தீர்க்க தரிசனம் உடையவராகவும் பஞ்சபூதங்களையும் ஏவல் கொள்ளுந்தவ ஆற்றல் உடையவராகவும் எண்ணிய மாத்திரத்தே எவரையும் தம் முன்னிலையில் வரச்செய்யவல்ல யோக சித்தியுங்களவராகவும் இருந்தார். ஆயினும் எவற்றையும் வெளிக்காட்டாது உலகத்தவர் போலவே வாழ்ந்தார்.

மாசமறுவற்ற தூயமுள்ளத்தினரான இந்நாலாசிரியர் ஆங்கிலமுந் தமிழும் அமைதியுறக்கற்ற நல்லாசிரியர்; சிவ தொண்டுக்கெனச் சுவாமிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பரித்தியிற்கும் அனுமதி கொண்டார். ஆசாரீஸிலமும் பத்தியும் அமைந்த அருட்சார், கடவுளைப்பார்க்கின்றும் நானுண்ணே மேலாக வைத்திருக்கின்றேன்” எனச் சுவாமிகளால் ஆசீர்வாதிக்கப் பெற்றவர். இவர் திருஞானசம்பந்தர் போன்று சற்புத்திரமார்க்க ஒழுக்கம் பூண்டு சுவாமிகளுக்கு அடியவரானார். இதனால் சுவாமிகளும் இவரைக் கந்தப் பின்னாய் என்றே பரிவுடன் அழைப்பார்கள். இவர் இருக்கும் இடம்தேடி அடிக்கடிசென்று மார்ச்சார சம்பந்தமாகச் சுவாமிகள் இவரை ஆட்கொண்டருளினார். மூர்வ புண்ணிய மூம் உழுவலன்பும் உயர்நெறியும்த்தன.

இந்நாலாசிரியர் மற்றையோர் அறியாதனவும் தாம் பெற்றனவுமான என்றும் பசுமையுள்ள தெய்வீக இன்ன அனுபவங்களைச் சுவாமிகளின் அடியார்களும் அன்பர்களும் அறிந்து குருபத்தியை வளர்த்து உய்திபெறவேண்டும் என்னும் வேணவாவால் உந்தப்பெற்று இந்நாலைமுதியுள்ளார். பக்திபரவசமூட்டும் செய்திகளைடு திருவடி அருச் சுல்ததிரவியன்கள் பரிகல சேடமுண்ணுதல் ஆதியவற்றின் தத்துவார்த்தங்களையும் கூறியுள்ளார். எடுத்துக்கொண்ட செய்திகளுக்கு ஏற்பட்டைய தலையங்களும் சுவாமியை வணங்கும்போது பாடுதற்கானஅஷ்டதுதியும் நூலைமேலும் அழகு படுத்துகின்றன புதிய தொரு முறையில் அது தமிழில் அமைந்திருக்கும் இந்நால் எவரும் படித்து இன்புறத்தக்கது. இந்நாலாசிரியரின் சிவதொண்டு மேன்மேலும் வளர்ந்து நன்மை பல பயப்பதாக!

ஓம் சிவம் ஓம்

பொன் அ. கணக்கைப்

“தமிழகம்”
புங்குடுத்து.

சிறப்புரை

அகிலமும் வியக்கும் அநுபூதிச் செல்வராகிய சிவயோக சுவாமிகளின் ஆனுமைப்பிடிக்குள் நூலாசிரியர் தாம் அகப் பட்டவற்றையும் அதன் பின்னடைவுகளையும் அவற்றேடு சம்பந்தப்பட்ட அருள் நிகழ்வுகளையும் ஆராமை பெருக விபரிக்கும் ஓர் அன்பு நூல் இதுவாகும். யாழ். சிவதெர்ண் டன் நிலையங்கண்ட சிவனடியார்களில் ஒருவராகிய இவ்வாசிரியர் அன்பர் ஸ்ரீமான் கந்தப்பிள்ளை அவர்களிற் பல ஏரையுங் கவருமளவிற் பரிமளித்திருக்கும் காட்சியினிமையும் குரலினிமையும் அன்புச்சுவை இனிமையும் பரந்தோடி மிளிர் வது போன்ற ஒருவகை இனிமை நூல் முடுவதிலும் இழை யோடிக் கொள் டிருக்கின்றது,

சிவனுக்கும் ஆன்மாவுக்குமிடையிலுள்ள அநாதிமுறையான ஆன்டானடிமைத்திறம் பற்றிய முக்கிண உண்மையொன்றைக் குறித்திருப்ப தொன்று; ஆசிரியர் அவர்கள் தனித்துவமான பயபக்திப் பண்பாடும் உணர்வுருக்கக் கொடுமையும் பண்ணிசை ஆற்றல் இனிமைகளும் யிக்கவராய்த்திகழ்தவின் அந்தரங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதொன்று; சிவயோக சுவாமிகளின் அநுபூதி நிலை சமூகத்தை எவ்வாறு வாழ்வித்ததெனக் காட்டுவதொன்று; கவாமிகள் அருளிய நற்சிந்தனைப் பதிகங்கள் சிலவற்றின் வரவாற்றுப் பின்னணியைத் துலக்குவதொன்று என்னுமிவைகள் இந்நாலிற் கோத்தொளிரும் மணிகளாய்த் திகழ்கின்றன.

ஆன்மாவுக்கு அறுதியாக அனுபூதி ஞானம் வருதற் குரிய பக்குவ எல்லைக்கு முன்னமே சிவன் அதனையடிப் பரியாது ‘புறம்புறந் திரிந்து’ கோணடிருக்கும் பெருங் கருணைத்திறத்தைத் திருவாசகம் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறும். நீண்டுகொண்டிருக்கும் தனது வாழ்வுப் பயணத்தில் ஒரு ஆன்மாவுக்கு எந்த எந்தத் திருப்பத்தில் எந்தங்த அளவுபக்குவம் ஏற்படக்கூடுமோ அந்த அந்தத் திருப்பத்தில் வைத்தே அந்த அந்த அளவு பக்குவத்திற் கேற்ப, அதனை ஏற்றவகையில் ஆட்கொண்டு அறுதியான அநுபூதிருான நிலைக்கு அதைத்

தகுதிப்படுத்துவதே சிலம். புறம் புறந்திரிதலின் காரணம் எனப்படும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைத் திருப்பெருந் துறையில் அறுதியாக ஆட்கொள்வரு முன்னமே சிலம் பல வேறு நிலைகளில் தோன்றித் தோன்றி அறுதியான ஆளாந் தன்மைக்கு அவரைப்பண்படுத்திய வரலாற்றை அவருடைய திருவாசகமே பேசும். திருவாசகம் கீர்த்தித்திருவ கவல் 50 க்கும் 99 க்கும் இடைப்பட்ட அடி களில் ‘பூவணமதனில் தூவணமேவிகாட்டியதுமுதல் சந்திர தீபத்துச் சாத்திரனுகியது இறுதியாகக் கூறப்படுஞ் சம்ப வங்கள்கவனிக்கத் தகும். இவ்வாசிரியரை முதலில் கண்டி ‘தயிழகத்திலும் அடுத்து நாவலப்பிட்டித் தமிழ்ப் பாட சாலையிலும் சுவாமிகள் தாமாக வந்து—ஒரளவில் வலிந்தும் கூட— தொடர்புபடுத்திக்கொண்டதாகவுள்ள இந்நாற் செய்தி மேற் குறித்துண்மைக்கு உதாரண விளக்கம் போலாகிறது.

ஆசிரியர் வசம் பாடற்கனிவும் அநுபவ இனிமையும் உள்ளுணர் வொருக்கமும் விளைந்த விதம் கவாமிகள் தாமா கவே அவரைப் பண்பாடப் பணித்ததன் மூலம் அவர் உள்ளத்திற் கலந்து கொண்டதற்கும் மேலாக அவர் குரலோடு தம்குரல் கலந்து பாடியும் வந்ததன்பெறுபேறும் மற்றொரு வகையிற் சொன்னால் கந்தப் பின்னையர் குரலில் (வழக்கமான) நான்’ கலந்துவிடா வண்ணம் சுவாமிகள் ‘தான்’ கலந்து கொண்டதே அதிலுள்ள விசேடம் எனலாம். “றம்புக்பிட்டியிலும்” பிற இடங்களிலும் சுவாமிகள் ஆசிரியரோடு குரல் கலந்து பாடியதாக இந்நால் தருஞ் செய்திகள் மூலம் புலப் படும் அந்தரங்கம் இது வாகின்றது.

அறிதாசாரநெறியில், குணநடை யொழுக்கங்களில் கீழ் மட்ட நிலையினராகக் கருதப்படுவோர்க்கும் அவரவர் தரத்துக் கநுகுணமான ஆத்மிகத் தேவைகள் உண்டு. அவர்களுக்கறியப்படாமலே அவரவர் ஆத்தும் அரங்கிற்கிடப்பன அவை. சுவாமிகள், எல்லாற்றியும் பினித்திருக்கும் நியதியின் சுல்லுபத்தைச் சுதா கண்டுகொண்டிருப்பவர்கள் அதன் மூலம் அவ்வவர் ஆத்மிகத்தோடொட்டிய அவரவர் தேவையைச்

சுவாபிகளே அறியக்கூடும். (ஐ) மட்டத்திலும் ஸ்ளான்ஸ் எல்லா ரது தேவைகளையும் நிறைவெ செய்யும் சர்வரஷ்க சுபாபம் சுவாபிகளே குறியுத்துக்குட்டி எல்லாமுடிப்பித்திலும் ஸ்ளான்ஸ் ரது தேவைகளையும் நிறைவெ செய்யும்போது நிலையாளிர் தேவையும்சுவாபிகளைச் செய்ய நிறைவெ ரவேண்டியது பசுவருதி கள்காவரங்கிலேயே விழுத்தசூதித்து காலுவன்னிட்டிருப்புதை ஜெந் தூஷில் வருங் ‘தீயாகந்தா – சுவாபி’ ஒச்சுப்புத்துணைய்வுக்கு தேவொட்டும் துமேங்கியரண்டின்காதுபின்வருங்கு சிறு திசையு திசையரண்றக் காவுணித்தல் ஸ்த்ரியா இத்தகுத்தில்லை என்று வையுப்புபிந்து கொள்ளல்சுக்கிலூடுது. சிவதொண்டன் நிலைய வாசனில் வைத்து ஒருநாள் நிக்கோரார்க்குதலும் தூபியிலிருந்து நேரிற் கேட்டதெந்தி இதுகொண்டிருந்தேன். அப் புதிருநாள்துமின்வேரம் நிறைவெறியில் ‘பூத்தா’ அம்தாலும் மாக் கந்துத்தெருவில், தன்னாயுத்திகாண்மூருந்தேன். தேவேங்கில் வழியால் வந்து யோசுவரிமின்னை அத்தடிக்கு அடேந்தாலும் போத்தலுக்கு மேற் குடிக்கப்பட்டது? ஏன்னார்க்கு அவர்க்கோர்ட் டச்தத்தக்கில்நான் பயந்துவிட்டேன்டுடெல்லாம் குறியீட்டுக்கும் எந்தால் பந்தத்தாற் போனதோடு தெரியாதுதான்தும் சாமி’ எனக்கூறுத் துகும்பிட்டேன். சுவாபிமுத்தம் பாடியதற்குபோர்யவிட்டார்க்கு அடுத்த நாள்தெரட்டுக்கும் ஒரு போத்தல் மட்டுமேகுடித்தல் வழக்கமாய்த் விட்டித்து விசைதுவும் விவலையுமின்துத் தேராய் விட்டில் வைத்துத்தான். குழாய்சென்காவாறித்தருகில் நான் வெறியனுப்பத்திற்குதில்லைப் புது அது சுவாபியால் வந்துநன்கொமை சுவாபி பெறிய சேமதுஊன் கெந்தின்காவாபியையிருக்க முடியாது. இங்கே அதன்கூட்டுச் சூதாதுநடாக்கும் வேளௌகளில் தவருது வந்து கோருவேரங்கிக்கொண்டு போவேந்து வழங்குமரவு ஒரு போத்தலைக் குடித்துவிட்டதேதான் சுவாபிமின்னை வாக் அதைச்சாப்பிடுவேன், அதற்காகவே இன்றம் இங்கு காத்து நிற்கின்றேன் தான்னிடது செய்தி, அற்பதெந்தியானுலும் சுவர்மிகள் ஒரு காத்துத் தீவிள்லரமட்டத்தின் குக்கும் உதவியதன் நாற்பரியத்தைப்பறிந்துகொள்வதற்கு உபகாரமான் செய்தி இது காவாபிகள் ஒருநட்போத்தல் குடிக்க அவனுக்கு அநுமதி கொடுத்தல்ல இதன் தாற்பாரி யம். நிறைவெறிப் பழக்கங்கொண்ட அவன்குடி ஆவலை மட்டுப்படுத்தியதோடு தன்கையும் அவன் நினைக்க வைத்ததே

தாற்பரியம். குடிகாரன் நிலையில் வைத்தே அவனுக்காமளவு அவணைத் திருத்தியிருக்கிறது சுவாமியின் கருணை.

சுவாமியோடு சம்பந்தமுற்றார் சிலர் வெள்ளீகப் பேறு கள் பெற்றனர் என்றால் சுவாமிகள் அருள் உபகார விளை வின் வெளித்தோற்றமே அதுவன்றி உண்மை நோக்கம் அதுவல்ல. மேற்குறிக்கவாருக உள்ள அவரவர் ஆத்மீகத் திருத்தமே உட்கோள். இந்நுலில் வரும் அப்புத்தனை நிகழ்ச் சியில் சம்பந்தப்பட்ட அம்மையார் உண்மையில் பின்னோப் பேற்றுவேயே வரும்பியிருந்தார். தாமாகவே அவரை அனுப் பிய சுவாமி எடுத்த வாக்கிற பின்னோ வரமா அவருக்குக் கொடுத்தது? சுவாமி அவருக்குக் கொடுத்தது வேறு இரு நல்காரியங்கள். ஒன்றுபக்தி சிரத்தையாக யதார்த்தமான மகேசர பூசை (யாகம்) செய்யும் பற்றும் பயிற்சி யும். மற்றையது தாலாட்டுப் பாடல் மூலம் சிவத்தைப் பாடி அன்பு செய்யும் பயிற்சி அந்தவேளையில் ஆத்மீக ரிசியாக அம்மையாருக்கு நிறைவேறவேண்டியிருந்த உண்மையான தேவைகள் அவை. அவை அம்மையார்க்குத் தெரியாமலே அவரிடம் இருந்தவை. தன் வியாபக ஞானஞியில் அவற்றைத் தெரிந்து கொண்ட சுவாமிகள் அவருக்கு அவற்றையே தெரிந்து கொண்ட சுவாமிகள் அவருக்கு அவற்றையே பிரதானமாக வழங்கியிருக்கிறார் பின் பின்னோப்பேறு பெற்றுக்கொண்டது உண்மை. அது, அந்த அம்மையாரிடத்தில் ஏற்பட்ட ஆத்மீகத்திருத்தத்தின் பிரதிபலிப்பு. அவரை அந்நிலையில் நிறுத்துவிக்க வாய்த்த ஒரு 'ஊக்குவிப்புப் பரிசு' என்றும் கொள்ளலாம். கிடைத்தபின்னோ பின் ஒருகால் தவறினுந் தவறலாம். ஆனால் இத்தொடர்பில் அம்மையாருக்கு விளைந்த ஆத்மீகத் திருத்தம் அசையவே அசையாது. இது தான் அதிலுள்ள விசேஷம். அநுபூதிச் செல்வர்கள் நோக்கும் அவர்களால் விளையும் பேறும் ஆத்மீகத் தையே தழுவியவை என்பதில் ஐயப்படுத்தந்திடமில்லை.

சுவாமிகளின் நற்சிந்தனையில் சிவன் தாலாட்டு வெளி வந்த வரலாற்றுப்பின்னணவி குறித்த அப்புத்தனை நிகழ்ச்

சியாலும் “தந்திமுகத்தனைச் சங்கரன் மெந்தனை” என்ற பதி கம் வெளிவந்தமை நூலாசிரியர் சுவாமியோடு தொடர் புற்ற பேராதனை நிகழ்ச்சியாலும் இந்நாளில் விளக்கமுற் றிருத்தல் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தகும்.

அநுபுதி ஞானம் ஒன்றே ஒன்ம ஞானத்தின் உயர் தரம். அதை எய்தியவர் சுவாமிகள் போன்ற அநுபுதி மான்கள். பிறரும் அதை எய்தும் பக்குவம் ஏற்படும் பொழுது அந்த அநுபுதி மான்கள் மூல எய்துதல் கூடும். தமக்கு அநுபுதி ஞானந்தரவல்லாரை ஒருவர் தாமாகத் தேடிப் பிடிப்பது என்பது அனுபவத்தில் இல்லாத விஷயம் ஆண்மாவோடு ‘புறம் புறந்திருப்பும்’ முறைமைப்படி சிவமே அநுபுதிமானம். ஒருவர் சைதன்யத்திற் கந்து அவராக இவருக்கு எதிர்ப்படுவார். ஆனால் அத்தனைக் கேற்ற பக்குவதசம்பந்தப்படுவோருக்கு அத்தியாவசியமாகும். பெற்றேர், ஆசிரியர், முதாதையர்களின் அறிவு வழிப்பட்ட நடையும். கல்வி கேள்வி அறிவாசார விருப்பமும் நீதே நூல், சாஸ் திர நூற் கல்வியும், சமயாநுட்டானக் கிரமமும் அத்தகைய பக்குவப் பேற்றுக்குப் பெருமளவில் உபகரிப்பவையாம்.

இந்நூலாசிரியரைச் சிவயோக சுவாமிகள் தேடியாட கொள்ளச் செய்ததற்கு முன்னேடியாயிருந்தது அவர் தம் பக்குவ நிலை, அதற்கு முன்னேடியாயிருந்தவை மேற்குறித் தவாருள அறிவியலாசார அநுசரணைகள். தற்காலிக காரணங்களுக்காக, குறித்த ஆசாரப் பிடிப்புகளைக் கைவிட்டு வருஞ் சார்பு மிகுந்த வரும் இந் நாளில், விசேஷமாக நமது வளர்ந்த சமுதாயத்தினிடையில், இந்நால் அவற்றின் அவசியத்தை உணரவைக்குஞ் சாதனமாக நின்று நிலவுவதாக.

ஏழால்.

மு.கந்தையா

விதந்துரை

ஆழிகுழ் உலகில் பசி துவ்வத்ரீரே புருடர்களும், ஜீவன் முக்தர்களும், ஞானிகளும் தோன்றி மறைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பாலி தீட்டர்களும் நோன்றியிருக்கிறார்கள். சில குருதம்ரந்துப்ரயுமனியின்னாது. கடையிறங்கவாயியின் தியார்களுவில்லைப்பாக சுவாமிகளெல்லப்பாக சியாமியின் சீடன் சுதாசிவங்காது தோன்றிய யோக சுவாமிகள். இவர்கள் தமக்குச்சீரில்லை குருவரை எவ்வத்திருக்கவுமில்லை. அவ்வது உண்டாக்கவியில்லை. இந்த யோகசுவாமிகள் பல அடியார்களையும் தீவிது அரவணைப்பில் வெந்துள்ளார்கள். ஆன்மையாக யோகசுவாமிகள் ஒரு ஞானியாக ஜீவன் முக்தராக அவ்தார புருடராக அல்லது கடவுள்தானு? பூபலகவிதமாக அடியார்கள்காலதப்பிதுங்கட்டு யோகசுவாமிகள் தாம் உண்மையாக யருட்னன்பறத நாந்த அடியார்களுக்கும் காட்டிக் கொள்ள வில்லை. ஆனால் நான் பெற்ற இன்பத்தை ஆன்மாக்களும் பேற் வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டவர். அதற்காக அவர்கள் எவ்வளவோ பாடுப்பிட்டார். சிவதொண்டன் மாத சிஞ்சிகைகளைத் தொடக்கினார். சிவதொண்டன் நிலையத்தை வீத்திட்டு வளர்த்தார்கள் கீழ்க்கு மாகாணத் தமிழர்க்காம் மயிக்களப்பிற்முசிவதெண்டன் நிலையத்தை ஸ்தாபித்துள்ளது அவரின் பின்பு. பெண்களுக்காக ஓர் நிலையத்தை கொழும்புத்துறையில் அவர்கள் அமைத்தனர். ஒச்சம் தழுழுத்தோங்கவும் ஆன்மாக்கள் ஈடேறவும் அவர்களுத்த நடவடிக்கைகள் பற்பலகுடியார்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

தாமரை இலையில் தண்ணீர்போல் சுவாமிகள் சக்தது டன் வாழ்ந்தார்கள். கடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவான வர். அதைப்போல் தான் சுவாமிகளும் எல்லார்க்கும் பொது டன் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. வர்கள் ஆற்படியாக நான் சுவாமிகளுடைய சக்தது டன் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

வானவர். அவருக்கு ஏழை, எளியவன், பணக்காரன், பெரி யவன் சிறியவன், என்ற வேறுபாடுகளே சினட்டயா. பல மூயத்தவர்களும், பல நாட்டினரும், பல பல படிகளில் நின் றவர்களும் சுவாமிகளின் அடியவர்களானார்கள். அவரவர்க்கு அதுவதுவாய் நிற்கும் தெய்வம் போல சுவாமியும் அடிய வர்களுக்கு எவ்வெவருக்கு எது எது தேவையோ அவற்றை எவ்வளாம் அருள்பாலித்தார்கள். மார்க்கண்டுச் சுவாமிகள் கூறுவார்கள் 'சுவாமிகள் இருக்கும் காலம் சுவாமிகள் ஒரு மருந்தைத்தான் எல்லாருக்கும் கொடுத்தார். ஆனால் அனு மானங்களையும் பத்திய பாகங்களையும் மாற்றிக் கொடுத் தார். இப்போது சுவாமிகள் இல்லை. ஆனால் அவர் மருந்தை நற்சிந்தனை எனும் நூலில் அடக்கி வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். நீங்கள் அதனுள் புகுந்து உங்களுக்கு தேவையான மருந்தை தேடி உண்ணுங்கள்' என்று. ஆகையால் சுவாமிகள் ஆள்மாக்கள் ஈடுபெற நற்சிந்தனை என்னும் நல்லமுத்துத் தமை எமக்காக விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

சற்குருநாதன் க்டவள் என்பதை முதற் பாடவில் வற்புறுத்துகிறார். செவன்தான் சிவன் என்றதையும் வற்புறுத்துகிறார்; தன்னைத்தான் அறியவேண்டுமென்கிறார். தெய்வம் எல்லோர் சித்தத்திலுமுண்டு என்கிறார். பொன்னுசை, பெண்ணுசை, மண்ணுசையால் மனிதரெல்லாம் சின்னுபிள்ளை மாஞ்சரடி. என்கின்றார் என்வென்ன செய்யவேண்டுமென்பதை சுவாமிகள் அழகாக்கூறி வாழ்ந்து காட்டினார்கள். சுவனே சிவனென்றத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஏருவேற்றவே செபிக்கவேண்டும் ஒருவருக்கும் பொல்லாங்கு செய்யாமை வேண்டும் கண்கவரும் மின்னுரை எண்ணுமை வேண்டும். குருபாதம் மறவாமை வேண்டும்.

கொல்லாமை கள்ளாமை வேண்டும்,

கோபம் பொறுமை கொள்ளாமை வேண்டும்.

எல்லார்க்கு மன்பு செய்ய வேண்டும்.

எனது யான் என்பதை விட்டு விடவேண்டும்.

நாட்டோரினாக்கமே வேண்டும்.

சொல்போலே சொல்லுறுதி வேண்டும், என்று

எவாமிகளுடன் நல்ல உற்றுண்ணமயாக, நட்பாக, இருந்த பலரைத்தேடி விசாரித்ததில் இந்நாலாசிரியர்போல் சவாமி யுடன் உற்றுண்ணமயாக இருந்தவர்கள் வேறொருமில்லை என்றே கூறலாம். இதற்குச் சான்று இந்துவில்வரும் விருத் தாந்தங்களே, இந்நாலாசிரியர் தமது மாமனுருடன் கண்டியிலிருந்து கல்வி கற்குங் காலங்களில் சவாமிகள் கண்டியிலுள்ள தமிழகத்திற்கு வருகை தந்தும், அத்தமிழகத்திற்கு அருகிலிருந்த வீட்டில் வசித்த நாலாசிரியர் சவாமிகளை வேடிக்கைக்காகப் பார்க்கவாகுதல், கேட்கவாகுதல் சென்று ரல்லர். சவாமிகள் நான் யார்? என்று ஆராய்ச் சொல் கிரூர். ஆனால் இந்நாலாசிரியர் நீ யார்? என்னும் ஆராய்ச்சி செய்தார். இவருக்கு சவாமிகளென்றாலே சிறு வயது தொட்டுப் பிடிக்காது. இவர்கள் யார்? என்ற ஆராய்ச்சியே. ஆதலால் சவாமியின் காந்தத்தில் நாலாசிரியர் இலகு வில் பிடிப்படவில்லை. ஆனாலும் சவாமிகள் விட்டுவைக்க வில்லை. இந்த ஆண்மாவையும் பந்திக்கவே செய்தார்.

தமிழகத்தில் தலைக்கு மேலால் கொடுத்த திராட்சைப் பழங்கூட கவரவில்லை. பின்பு நாவலப்பிடிடியில் எங்யே முகங் கழுவலாம் என்று கேட்டதிற்கு என்ன கானும் முன்பாகஇருக்கும் நீர்க்குழாய் தெரியவில்லையா என்று கேட்டதும், பின்பு இவருடைய துடை துண்டை எடுத்துத் துடைத் ததும் சவாமியில் அருவருப்பை உண்டு பண்ணினது. எனி னும் இவர் யார்? யாத்தீரீகளு, ஊர் சுற்றிப்பார்க்க வந்த வரா? என்னும் ஆராய்ச்சி.

முற்பிறவியில் காஞ்சியில் நண்பனுக இருந்ததை நாலாசிரியருக்கு எப்படித் தெரியும்? அந்த உரிமையிலேயே நண்பனின் துடை துண்டால் தன் முகத்தைத் துடைத்தார். எனினும் சவாமியும் தன்னை யாரென்று இவருக்குக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. காட்டியிருந்தால் அவருடைய கேசத்தைப் பிடிங்கித் தீர்த்தமாடியிருப்பார். ஓர் சாதாரண மனிதன் வாழுர், போன்று. என்ற மட்டில்தான் இருவநக்கும் இருந்தது ஒருசு.

குவீன்ஸ்பெரித் தோட்டத்தில் மற்றவர்கள் சுவாமியைக் கடவுள் எனப்போற்றி அபிடேகமாற்றியிருந்தும் நாலாசிரி யருக்கு சுவாமிகளின் பெருமை துலங்கவேயில்லை. ஹம்பிக் பிட்டியாவில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளில்கூட இவருக்குச்சுவாமிகளின் உண்மை வடிவம் தோற்றிவில்லை. செல்லப்பா சுவாமிகள் மானும், மழுவும், பெய்குழலாள் பாகம் மறைத்துக் காட்டியதுபோல் சுவாமியும் தம்சுய உருவத்தை இவருக்கு மறைத்துக்காட்டியே வந்திருக்கிறார். நான் கடவுளோடொன் றித்திருக்கிறேன். நான் உயிர்க் கடவுள், கடவுள் உன் னிடம் இவற்றைக் கேட்க நீ பாக்கியும் செய்திருக்க வேண்டும், என்று கூறியும் இவருக்கு அது புலப்படவில்லை. அந்த வயோதிப மனிதன் சுவாமிகள் தான் கடவுள் என்று கூறியும் அதை இவர் கவனத்துக்கெடுக்கவில்லை. யாரும் கொடுக்க முடியாத சனற்றலின் உணவைக் கொடுக்க சிறுபிள்ளைபோல வாயை ஆவென்று திறந்து குடித்துவிட்டுத் தனக்கொன்று பில்லை என்று சொல்லியும் கடவுளென்ற உணர்வு இவருக்கு வராவில்லை.

இவ்வளவு கூட்டாளியாகவிருந்த இவர் யார்? என்று அலசகிறார். ஆனால் அவருடைய கட்டாளைகளை என்னளவும் மீறவில்லை. சுவாமியின் சொல்லை ஒருநாளும் தட்டிக்கழிக்க வில்லை. திரும்பிப்பாராதே என்று கூறிய நான் தொடக்கம் அவர் இட்டபணி அப்படியே அப்படியே நடந்தார். நீங்கள் எப்பொழுது, சுவாமி கடவுள் என உணர்ந்திர்கள் என்று கேட்டதிற்கு, சுவாமியுடன் அடியேனுடைய அநுபவங்களை உரைத்த பின்புதான் சுவாமி சாதாரணமான ஆள் அல்ல. அவர் ஒரு அவதார புருடர், கடவுள் என்ற உணர்வு தோன்றியது என்றார்.

தன்னுடன் சுவாமி பழகிய விதத்தை யாருக்கும் கூறுவதில்லை. புகழ்ச்சியாகச் சொல்வதில்லை. தன்னுடைய கவாமியின் உறவை தம் பிள்ளைகளுக்குக்கூட அவர் உரைப்பதில்லை. ஆனால் தனது சுவாமியுடனுள் அநுபவங்களைக் கொப்பிகளில் பதிந்து வைத்திருந்தார். ஒவ்வொருவரும் சுவாமியுடனுள் அநுபவங்களை நிலையத்தில் இவருக்கு விபசிப்பதுண்டு. ஆனால்

நூலாசிரியர் அவற்றையெல்லாம் நன்கு சென்னி மடுப்பார். கப் சிப் என்றிருந்து விடுவார். அரசாங்க அதிபர், டாக்டர் மார்கள் போன்ற இன்னேரன்ன அடியவர்கள் இவ்வனுபவங்களை இவரை எழுதச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர் இற்றைவரை அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. இப்படி இருந்தால் சில காலம் செல்ல கவாயியின் பல செயல்கள் அடியார்களுக்குக் கிடையாமல் போய்விடும். ஆதலாற்பிற் சந்ததியார்களுடைய ஆண்ம சட்டேற்றத்துக்காக இவைகளை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தாலும், பலருடைய வேண்டுகோளாலும் நூலாசிரியர் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவது பல்லாயிரக் கணக்கான சிவதொண்டர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமையுமென்பது திண்ணும்.

நல்லூர்.

ஸ்ரீ சிவதொண்டன்

—
சிவமயம்

உயிர்க்குயிர்க் கடவுளாகை சீவயோக சுவாமிகள்

தந்தி முகத்தனைச் சங்கரன் மைந்தனைத்
தொந்தி வயிறனைத் தோடனி செவியனை
இந்திர னுக்கருள் ஈந்த இறைவனை
மந்திர ரூபனை நான்மற வேணோ.

சித்தத்து எழுமொளியைச் சித்தாந்தத் துட்பொருளை
முத்தைதப் பவனநிற மொய்கூடரை — முத்திக்கு
வித்தாகி என்டளத்தே மேவும் குருவடியை
எத்தால் மறப்பேன் கிணி.

1. கணியும் காட்சியும்

முன் நாளிலே மலைப் பிரதேச இராசதானியாகச் சிறப்
புற்று விளங்கியது கணடி மாநகரம். அந்நகரிலுள்ள சைவ
மண்ங்கமழும் பெரியோர் சிலரின் முயற்சியால் “கணடி
சைவ மகாசபை” என்ற ஒரு நிலையம் அப்பொழுது தற்
காலிகமாக கட்டுக்கலை விதியில் “தமிழகத்தில்” அமைந்திருந்தது.
அச்சபையைச் சேர்ந்த அன்பர் சிலரின் வேண்டு
கோருக்கிணங்கச் சுவாமிகள் 1930ஆம் ஆண்டு ஒரு குரிய
வாரத்தன்று அங்கு எழுந்தருளி இருந்தனர்.

அவர்கள் கைலையங்கியை விட்டிழிந்து இரு பாதார
விந்தங்களும் மண்ணில் பொருந்த நடந்து மெய் அடியார்
கட்கு அங்கு பாஸ்ப்பதற்காக அங்கு எழுந்தருளினர். மலை
நாடு காதலுக்குரிய இடமெனப் பழந்தமிழ் நால்கள் பகரும்.
இறைவன் ஆன்மாக்களின் ஆணவத்தைப் போக்கி அவை
கட்கு அருள் புரிபவர். அங்கும் ஓர் ஆன்மாவை ஆட்
கொள்ள விரும்பித் திருவுள்ளங் கொண்டு எழுந்தருளினார்.
“கள்ளத் திறைவர் துயர் கருதித் தம் கருணை வெள்ளத்
தலைவர் மிக” என அழகாக உமாபதி சிவாசாரியார் இதை
எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

அங்கு குழுமியிருந்த அன்பர்கள் யாவ ரு ம் பக்தி ப் பாடல்கள், சிவபுராணம் முதலியன் ஒதப்பெற்ற பின் நடந்த மகேசரபூசையிலுங் கலந்து கொண்டனர்.

அடியேன் அந்நாளில் சுவாமிமார், சந்நியாசிகள் இவர் களில் பொதுவாக நம்பிக்கை இல்லாதவன். ஆகையால் இந் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றபோதும் அவற்றிலே கலந்து கொள் ளவில்லை. பூசைக்குப்பின் சுவாமிகள் ஓர் உயர் பீடத் தில் கம்பளம் முதலியவைகள் விரிக்கப்பெற்று அதன்மேல் கிழக்கு முகமாகப் பத்மாசனத்திலிருந்து சில அறவுரைகளைப் பகர்ந்து கொண்டிருந்தனர். இம்மண்டபத்திற்கு வாயில் மேற் குத் திசையில் சாலை ஓரமாக அமைந்திருந்தது. அடியேன் அயவி விருந்து இங்குவந்த சுவாமிகள் எப்படியிருப்பார் என்றதைப் பார்க்க விரும்பி சுவாமிகளின் பின்பக்கமாக வந்தே ன். சுவாமிகளுக்குமுன் ஒரு பெரிய மேசையிலே திராட்சைக் குலைகள், வாழைப்பழங்கள், ஆய்பிள் பழங்கள், கருப்பூரம், ஊதுபத்தி குதலியன் குவிந்திருந்தன. சுவாமிகள் பின்வரும் உபதேச மொழிகளை முன் குழுவியிருந்த அன்பர்களுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கடவுள் உங்களுடன் இருக்கிறோரென்பதை உணருங்கள். நீங்கள் நடந்து செல்லும்போது அங்குமிங்கும் பாராது செல்லுங்கள்,

வாரத்தில் ஒருநாளாவது உபவாசமிருந்து உள்ளத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்த முயற்சி செய்யுங்கள்.

எப்போதாயினும் ஆகாரம் அருந்தும்போது அவசரத் துடன் அருந்தாதீர்கள்.

கூடுமாயின் ஒரு வாரத்தில் ஒரு நாளாவது உங்கள் கையால் அறுதலாய் அன்பாய்ச் சமைத்து உண்ணுங்கள். உங்களிற் சிலர் விவாகம் செய்தவராயும் சிலர் பிரமச் சாரியுமாகவிருப்பீர்கள். மனைவி அன்புடன் சமைத்த உணவையும், வேலைக்காரர் சமைத்த உணவையும் உண்டு வித்தியாசமறிந்திருப்பீர்கள். நீங்கள் சமைக்கும் நாளில் நீங்களே சிவசிந்தனையுடன் பொருள்களைப்பெற்று அவைகளை நீங்களே சிவசிந்தனையோடு ஆயத்தம் செய்து,

சிவசிந்தனையோடு சமைத்து உண்டுபாருங்கள். எதைச் செய்தாலும் சிவனை மறவாமல் செய்யுங்கள். இப்படிச் செய்தால் நீங்கள் சிவமயமாகுவிர்கள். எதையும் அலை தியாய்ச் செய்தல் வேண்டும். நாங்கள் பிரசங்கம் பண்ணுகிறதில்லைக்கானும்”என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இதற்கிடையில் தமது செந்தாமரை மலர்போலுந் திருக்கரத்தினால் ஒன்றும் பேசாது, தேனினுமினிய பெரியதிராட்சைக்குலை ஒன்றை எடுத்து, தமதுதலைக்குமேலாக எமக்குநீட்டினர். என்னைத் திரும்பியும் பாராமல் செய்த இச் செயலை இவ்வான்மாவை சிவபுராணம், சிவதொண்டு, திருமுறைகள் புராணபடனம் இவைகளைச் செய்வித்தற்கு முன்னதாகவே உத்தம திராட்சாபாகமாக ஒழுங்கு செய்தனர் போலும். அத் திராட்சைக்குலையை எனது இருகரங்களாலும் வாங்கினேன். சில நிமிடங்கள் கழிந்தபின் அவருக்கு முன்பு சென்று நன்றி கூறுமலே எனது இல்லத்துக்குச் சென்றேன். சுவாமிகளின் வழக்கமான தாழ்ந்த இனிய குரல் என் மனதிலே பதிந்தது.

இறைவன் பல கோவங்களில் தமது திருவினோயாடல் களைப் புரிவான். விறகில் தீபோலவும், பாலில் நெய்போல வும் மறைந்து நிற்கும் பரஞ்சுடர் இனி மேற் செய்யப் போகும் ஏனைய திருவினோயாடல்களுக்கு இது தொடக்க மௌலாம்.

2. நாவல் நகரில் நல்லாசான்

பரமன் கருணை பகர்வரியது. இறைவன் இமைப் பொழுதில் ஆன்மாக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் ஆடல் அளப்பரிது. நல்ல சமயம். காதலர் இருவர் தலைமையாக்கலந்துவரயாடக்கணக்கிட்டு ஒழுங்கு செய்த காலம். குறிஞ்சி நிலக் கண்ணன் இரு காதல் நிகழவைத்த குறிஞ்சி நில நகரம், பண்டைய நாவலம்பதி. முலில்கள் தவழ்ந்து விளையாடும் மலைகள். பசுசைப் பசேலென பசிய புற்படர்ந்த பள்ளத்தாக்குகள். ஓடும் சிற்றூறுகள். பாடி மகிழும் பட்சி சாலங்கள். “பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பக்தி பண்ணும் தொன்டரைத் தாமே தூய கதியினில் தொகுப்பன்” எனஅருணந்தி

வொசாரியார் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இயற்றை கூச் சூழல் பொதிந்த இந்நகரில் ஒரு குமர கோட்டம். அதன் பக்கர் ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலை.

1932ஆம் ஆண்டு பங்குளி உத்தர நாள், மந்தமாருதம் வீசும் மாலை நேரம். பாடசாலை முன்றிலின் பக்கவில் ஒரு மண்டபம், கண்ணபிரானும் காணுக்கஞ்சமலர்த் திருவடிகள் மண்ணில் பொருந்த, இந்நகரின் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து விரைந்து மக்கள் இயங்கும் சாலைகளில் நடந்து, ஓர் உருவம் அம்மண்டபம் வந்தடைந்தது. என்னே வியப்பு. அம்மண்டபத்தின் சிறிது தொலைவிலே அடியேன் கானும்படி இம் மண்டபம் மட்டுமல்ல, அண்டங்கள் அனைத்தும் தனதெனக் கொள்பவர்போல் சில வினாடிகள் அங்கும் இங்கும் அம்மண்டபத்தில் உலாவியது. அடியேனத்தவர் வேறுயாரும் கீல்லை. அவ்வருவக்காட்சியில் அடியேனது உள்ளமும் கண்களும் மகிழ்ந்தன. அம்மண்டபம் ஓர் வாசிகசாலை.

மெல்லமெல்ல இவ்வருவம் அடியேன் பக்கம் நண்ணியது. “என்னுவார் நெஞ்சில் நன்னுவான் ஈசன்” போ ஹும். இரு வருடங்கட்கு முன் பவளம் போல விளங்கும் பின்புறத் தை மாத்திரம் கண்டியில் - தமிழகத்தில் காட்டிய உருவம் இதுவாயிருக்கும் என்ற எண்ணம் மனத்தில் எழவில்லை. அரையில் தூய வெண்மையான ஆடை, அதன்மேல் இறுக்கக் கட்டிய வெண் துண்டு; திரண்டு உருண்ட இரு புயங்களில்; நீண்ட முழந்தாழ் வரை தொடும் அருட்கரங்கள் காணப்பட்டன. தண்டு கமண்டலம், பிரம்பு, உருத்திராக்கம், பொட்டு, காவியுடை, தலைப்பாகை இவை ஒன்றுமில்லாத உருவம் அது. மான், மழு, பிறை முதலிய அடையாளங்களும் கிடையா. அவ்வருவம் பொன்னடிகள் பூமி யில் பொருந்த வருந்தி நடந்து எம்மை நாடியது. இவ்வான்மா என்னிறந்த பிறவிகளில் இயற்றப் பெற்ற புண்ணிய தவப்பயன் அன்றே!

கருணைக் கடவின் திரையென்ன வெண்தாடி; அழகொழுகும் அகண்ட நெற்றி; நரைத்த சடை; பவள இதழ்; அன்றலர்ந்த செந்தாமரை வதனம்; காந்த ஒளி வீசம்

மலர்க் கண்கள்; சாந்த அமைதி செறிந்த இன்ப நிலை. வெறுப்போ, புன்முறுவலோ, இகழ்ச்சியோ இல்லை. கவர்ச்சி கரமான இனிய தாழ்ந்த குரலில் “இங்கு எங்கே முகம் கழுவலாம்” என்ற குரல் தொனித்தது. “முன்னிருக்கும் குழாய் நீரைக் காணவில்லையா” என விடை பகர்ந்து, முன்னிருந்த ஒரு நீர்க் குழாயைக் காட்டினேன். அவர்கள் குழாய் அடைப்பைத் திறந்து நன்றாகக் கால், முகம், ஈச இவற்றை அலம்பினார்கள். பின் என் பக்கல் வந்து, அடியேன் தோளில் இருந்த மாச படிந்த துடைதுண்டைத் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்து தமது முகம், உதடுகள், ஈச களை நன்றாகத் துடைத்தபின் அடியேனது தோளில் போட்டனர். உடன் அடியேனது மனதில் சிறிது அருவருப்புத் தோன்றியது. இவர் பண்பாடற்ற விதமாய் நடக்கின்றாரே. விசரனே. தேவையாயின் ஒரு புதிய துண்டை உதவியிருக்கலாமே என்று நினைந்து கொண்டு, அடியேனது அறைக் குச் சென்று, விபூதியை சம்புடத்துடன் கொண்டுவந்து அவர் திருக்கரங்களில் அளித்தேன். அவர் அதைத் தமது இரு கரங்களாலும் வாங்கித் தமது நெற்றியில் தரித்தபின் சம்புடத்தை உதவினார். (இந் நேரத்தில் அடியேன் மனத்தி வெழுந்த சிலவற்றை குறிப்பிடுகின்றேன்.) இவர்யாழ்ப்பான வாசியாயிருக்க வேண்டும். ஊர்கள் பார்வையிடப் புறப் பட்டிருக்கிறார் போலும். அன்றேல் இவர் பண்டாரியோ? தண்டலுக்காக வந்திருக்கலாம் என்றும் மனம் எண்ணியது.

பின்பு இவர் “இங்கு தங்கலாமா” எனக் கேட்டார். அடியேன் அன்பாக “தாராளமாகத் தங்கலாம். குளிர்நிறை ந்த இடம். ஒரு கம்பளிச் சட்டையோ, அல்லது வஸ்திரமோ உங்களிடம் இல்லை. இங்கு குளிர் அதிகம் ஆகையால் அடியேனது படுக்கையையும் கம்பளங்களையும் தருகிறேன்; சாப்பாடும் தருவேன். அடியேன் இந்தச் சாலையில் வந்து உறங்குவேன்” என விடை பகர்ந்தேன்.

“இந்தப் பாடசாலையை நான் பார்க்கலாமா” என்று விணவினார்கள். பூட்டப் பெற்றிருந்த கதவுகளை (அடியேனது அறையிற் சென்று திறவு கோல்களைக் கொண்டுவந்து)

திறந்துவிட்டேன். அவர் பாடசாலை உட்சென்று பாடசாலை வளையில் விவேகானந்த நீதிவாக்கியம் அல்லது குறிக்கோடி “AWAKE, ARISE, AND STOP NOT TILL THE GOAL IS REACHED”.

“எழுயின், விழியின், காரியம் கை கூடும் வரை தரி யாதே” என்பதை உரத்த குரவில் வாசித்தார். “This School is not going to stop here”. இங்ஙனம் கூறிக் கொண்டு பாடசாலையில் சிறிது நேரம் உலாவினார். பின் பாடசாலைக்கு வெளியில் வந்து நின்றார்.

3. நாவல் நகரில் அன்பர்கள்.

அப்பொழுது சுவாமிகளின் வருகையைப் புகையிரத ஸ்தானத்தில் நேரில் பார்த்த அன்பர்சிலர், பழங்கள், கருப் பூரம், ஊதுபத்தி முதலிய காணிக்கைகளோடு சுவாமிகள் நடந்து வந்த வழியை விசாரித்து, அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர். வந்த அன்பர் ஒருவர் சுவாமிகளின் திருவடிகள் மீது தாம் கொணர்ந்த பொருள்களை வைத்து விட்டுச் சுவாமிகளைப் பயபக்தியுடன் விழுந்து வணங்கினர். அடியேன் நெஞ்சம் பதைப்பதைத்தது. உடன் அவ்விடத்தை விட்டகவ எத்தனைத்தேன். இன்னும் அன்பர் சிலர் வந்துகொண்டிருப் பதையும் அவதானித்தேன். முன்பு வந்த அன்பர் மறு பக்கமாய் வந்து “இவர்தான் யோகர்” எனக் கூறி அவர் முன்பு நின்றார். அடியேன் மௌனமாக அடியேனது அறைக்குச் சென்றேன். அவ்விடத்திலிருந்து எட்டிப் பார்த்தேன். அடியார்களும் அன்பர்களும் ஏராளமாகக் குவிவதைக் கண்ணுற்றேன். இதற்கிடையில் இவர்கள் எல்லோருக்கும் தேநீர் வழங்க வேண்டுமென்று என்னை அதற்குரிய ஒழுங்குகளைத் தாமதமின்றிச் செய்தனம். சிறிது நேரத்திற்குள் சுவாமிகள் உலாவிக்கொண்டிருந்த சைவ வாவிப் சங்கமண்டபம் நிறைந்தது. சுவாமிகள் மண்டபத்தின் நடுவில் அமர்ந்திருக்க, அவர் முன் அன்பர்களின் காணிக்கைகளும் குவிந்திருக்க, அன்பர்கள் ஒழுங்கான முறையில் அமர்ந்தி ருந்தனர்.

இங்கு இங்களிருக்க சவாமிகள் அடியேன் பேரரசு சொல்லி “அவர் எங்கே?” என்று வினாவினார். கேட்ட அன்பர் உடனே அடியேன் அறைக்கு வந்து, “சவாமிகள் உம்மை வரட்டாம்” என்றனர். அடியேன், “சவாமியை முந்தி எனக்குத் தெரியாது. அவருக்கு அடியேன் பெயர் எப்படித் தெரியும்? என்றென்னி அவர் வேண்டுகோளை நிராகரித்து “அடியேன் வரமாட்டேன்” என்று சொல்லி அவரை அனுப்பி விட்டேன். அவர் சவாமிகளிடம் செல்ல சவாமி, “அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுவாடா” என்று பின் னும் அவரை அனுப்பினார். அன்பர் பின்பும் வந்து விடாப் பிடியாக, “சவாமிகள் உம்மை வரட்டாம். வாரும். வாரும்” என்று கூறினார். விருப்பமில்லாத முறையில் “சரி வருகிறேன்” என்று சென்றேன். சவாமிகள் அடியேனைப் பார்த்து, தமது பக்கத்தில் வருமாறு கைகளைக் காட்டினர். பயம் ஒரு புறம்; நெஞ்சிடி ஒரு பக்கம்; மெதுவாகச் சென் சேன். சவாமிகள் தமது வலது திருக்கரத்தால் எனது கை யைப் பற்றி, “இப்படி இரடா” என்றார். பின்சக்தியை உடம்பின்மேல் ஏற்றியது போல் அவ்வனுபவம் இருந்தது. வந்த அன்பர் எம்மைச் சவாமிகளுக்கு அறிமுகப் படுத்தி “இவர் டி. சி. எஸ். முருகேசு அவர்களின் மருமகன்” என வாயெடுத்தார். சவாமிகள் அவரைத் தடுத்து, “அவரைப் பற்றி எனக்கு எல்லாம் தெரியும்; நீ இங்கே வா; கருப்பூரத்தைக் கொழுத்து”, என்று கூறினார்கள். அவர்களுப் பூரத்தைக் கொழுத்தியதும் அடியேனைப் படிக்கும்படி பணித் தார். அடியேன் “உண்ணோமலை” என்னும் தொடக்கத்தை யிடுடைய திருஞானசம்பந்தர் திருவண்ணாமலைப் பதிகத்தின் முதல் தேவாரத்தை (“நினைவார் வினா இலரே” என்னும் முடிவுடைய பாட்டை) படித்தேன். சவாமிகளும் எம்மோடு கூடவே உரத்த குரவில் கைகளால் தாளம் போட்டுப் பாடினார்கள். கருப்பூரம்ளரிந்து கொண்டிருந்தது அறைமணி நேரம் வரையில் தேவாரங்களைப் பாடினாம். பின் சவாமி கள் காணிக்கையாக வந்து பழங்கள் முதலியவற்றை அன் பர்களுக்குத் தமது தில்விய திருக்கரங்களால் பிரசாதமாக வறங்கினர். ஒழுங்கு செய்திருந்த தேநீரும் பரிமாறப்பட்டது இவை முடிந்ததும் அடியேன் மெதுவாக அடியேன் தங்கும் அறைக்குச் சென்றேன்.

4. “குவீன்ஸ்பரி தொட்டம்”
Queensbury Estate.

“குஞ்சப்போரித் தொட்டம்”

நாவல் நகரிலிருந்து 13½ மைலுக்கப்பாலுள்ளது. நாவல் நகரிலும் உயரமானது. இத்தோட்டத்திலுள்ளவர்கள் யாவ ரூமே கதர் அணிவர். இத்தோட்டம் ஒரு காலம் ஆங்கி லேயர் கையிலும், பின் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களிடமும் இருந்து வந்தது. அங்குள்ள எல்லோருமே தெய்வ சிந்தை, ஒழுக்க, தூய்மை, அன்பு முதலிய பண்புகள் அமைந்தவர்களாகவிருந்தனர். தொழிலாளர்கள் தாமாகவே தங்கள் ஹதியத்தில் ஒரு லீத்தைத் தருமமாகக் கொடுப்பவர்கள். மலைகளும், கனைகளும், தேயிலைச் செடிகளும், அருவி ஊற்றுக்களும், தெய்வ கோட்டங்களும் அமைந்து இருந்தமையின் பெரியோர்கள், தபோதனர்கள் இத்தோட்டத்திற்குச் செல்வது வியப்பல்ல.

சுவாமிகள் ஞானியாகையால் நவநாத சித்தருடைய தெய்வத் தள்ளமையை நன்கறிந்திருந்தார். எனவே யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து தமிழிடம் வந்த அடியார்கள் சிலரிடம் பங்குனி மாத உத்தர விழா நடக்கும்போது நவநாத சித்தரின் சமாதிக்குச் செல்லவேண்டுமெனக் கூறியிருந்தார்கள்.

அன்று அந்நாள். ஆகையால் சுவாமிகள், அடியேனியும் ஆட்கொள்ளும் அந்நோக்கத்துடன் தனிமையாக வந்து எம் முடன் கலந்துரையாடினர். அங்குள்ள அடியார் பலரும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து மோட்டார் வாகனத்தில் சிலர் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆறு மணி அளவில் யாழ் நகரிலிருந்து வந்தவர்களோடு அந்நகரிலுள்ள அன்பர் சிலரையும் சேர்த்து எல்லோரும் நவநாத சித்தர் சமாதி விழாவுக்குப் புறப்பட்டனர். வாகனம் ஓவ்வொன்றுக்கு நகர்ந்தது. சுவாமிகளிருந்த வாகனம் கடைசியாகத்தான் புறப்பட்டது. அவ்வாகனத்து லிருந்த சாரதி செல்வதற்குரிய இயந்திரத்தை இயக்கியபின்

சுவாமிகள் வாகனத்திலிருந்து கொண்டே அடியேனது பெயரைக் கூறி, முன்பு அடியேனிடம் அனுப்பிய அன்பரிடம் “அவரைக் கூட்டிக்கொண்டுவா” என்றனர். அத்தோடு “கார் ஸ்ராட் ஆகி விட்டது மாஸ்டர்” எனக் கூறினார். திகைப்பு கலையாமலிருந்த அடியேன் புது உடை தரிப்பின் நேரம் எடுக்கும்; ஆகையால் அவர்களைத் தாமதிக்கச் செய்வது அழகில்லை என உணர்ந்து, தரித்த உடையுடனே சென்று வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டேன். இதுவரை 5 நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். சுவாமிகள் ஒன்றும் பேசவில்லை. யானும் மௌனமாகவே இருந்தேன். இரவு 8.30 மணியாவில் நவநாத சித்தர் சமாதியை அடைந்தோம்.

அங்கு பங்குணி உத்தரவிழா மிக விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பக்தர் சிலர் தப்புப் பறைகளைக் கொட்டினர். தாளத்திற்கேற்ப சிலர் நடனமாடினர். சிலர் தெம் மாங்கு மெட்டுப் பாடல்கள் படித்தனர்; ஆடினர். ஏராளமான சனக் கூட்டம். சமாதியின் முன்றில் கருப்பூர ஒளி காவிக்கொண்டிருந்தது. அதன் பக்கத்தே சுவாமிகள், அமர்ந்தனர். தம் பக்கத்தே அடியேனையும் இருத்தினர். திருமுறைகள் பலவற்றைப் பாடிக்கொண்டிருந்தோம். இடையிடையே நன்கு குளிராயிருக்கிறதேயென்று மனதில் நினைக்க சுவாமிகள் தனது ‘சால்வையை போர்க்கத்தரட்டுமா’ என்று விணுவினார். அடியேன் “‘குளிரவில்லை’” என்று விடையிறுத்தேன். இரவு 12.30 மணியளவில் சமாதிக்குப் பூசை நடைபெற்றது. எல்லோரும் எழுந்திருந்தோம். அடியேனுக்கு முன்னின்ற சுவாமிகளும் தனது இரு கைகளையும் தலைமேல் வைத்து வணங்கினர். சமாதிக்கு அபிடேகம் செய்யப் பெற்றுக் கீப் ஆராதனையும் முடிந்தது. சுவாமிகளும் பூசாரியாரிடமிருந்து விடுதி சந்தனம் முதலியவற்றைப் பெற்று அணிந்தனர். அடியேன் இவரும் எம்மைம் போல் ஒருவரே என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

பின்னர் இரவு 1-30 மணிபளவில் தோட்ட அதிகாரிகள், மூரீங்கம் போன்று இருமருங்கும் அருவிகள் பாய அதன் நடுவில் பூஞ்சோலைகள் இருக்க அழகாக அமைக்கப் பெற்ற தமது இஸ்லத்திற்கு, எம் அணைவரையும் அழைத்துச் சென்றனர்,

அவர்கள் நாளிலும் பொழுதிலும் சிவண்டியார்களையே மகிழ்வித்து, அவர்களை ஆராதனை செய்து, உணவு ஆடை பண உதவிகள் எல்லாம் மெய்ப்பொருள் நாயனார் போன்று உதவுகின்ற பண்பாளர்கள். எங்கள் சுவாமிகள் வரவை உணர்ந்து, அம்மகாளை வழி ராடு செய்வதற்குரிய ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றிருந்தன. அடியேனது வாழ்நாளில் ஓர் அரிய நாள் அந்தாள். சுவாமிகள் இல்லத்தை அடைந்ததும் அங்கே நிகழ்ந்தவற்றைக் கவனியுங்கள்

அந்த இல்லத்து வாசலில் ஓர் அழகிய பீடம். அழகிய பன்றிற மலர்கள் பொருந்திய ஒரு தட்டம். கெண்டி, செம்பில் நீர், கருப்பூர் தீபங்கள் இவற்றின் அருகே நரை மூதாட்டியார் ஒருவர். 65 வயதிருக்கும். விபூதி அணியப் பெற்ற கரங்களும் நெற்றியும். மௌன நிலையில் கூப்பிய கரங்கள். பக்தி வழிந்து கொண்டிருந்தது. சுவாமிகளைப் பீடத்திலிருக்கச் செய்தனர். ஒழுங்கு முன் அறிந்தவர் போல், பத்மாசனமிட்டுப் பீடத்தில் சிவபெருமானைப்போல் அமர்ந்தருளினர். சென்ற அன்பர்கள்யாவரும் மௌனநிலை. பெருமாளம்மையார் செம்பில் வெந்நீர்கொண்டு சுவாமிகளின் திருப்பாதங்களைக் கழுவினார். இல்வம்மையார் அத் தோட்டத் தலைவரின் தாயார். பின் கெண்டி நீர் கொண்டு சுவாமிகள் சிரசில் புரோட்சித்தனர். அழகிய நறுமலர்களால் சுவாமிகளுக்கு அர்ச்சனை நடைபெற்றது. எல்லாவகையான தீபாராதனையுடனும் பூசை நிறைவு பெற்றது. அம்மையார் சுவாமிகளை திருவடிகளை பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் செய்து, தங்கள் இல்லத்தில் திருவழுது செய்தருள வேண்டுமென அன்புடன் பிரார்த்தித்துப் பணிந்து பக்கத்தில் நின்றனர். சிவபெருமானே உயிர்பெற்று அசையாமல் இருந்தவரென எண்ணத்தைத் தந்தருளிய சுவாமிகள் எழுந்து மெதுவாக இஸ்வத்தில் நுழைந்தனர். நாமும் அவரைப் பின்பற்றி உட்புகுந்தோம்.

பூசை நடைபெறும்போது மற்ற அன்பர்கள் என்ன எண்ணிடுக்கோ அறியேன், அடியேனுடைய புல்விய எண்ணத்தில் மாணிட வேடம் தரித்த ஒருவருக்கு நடந்த பூசை

யிதென்று எண்ணினேன். இவ்வற்புதக் காட்சி என் மனத் தைக் கொள்ளிள கொண்டது.

அது ஒரு நீண்ட புனித சாலை. அங்கு எழுந்தருளிய அங்பர் யாவருக்கும் உணவு அருந்த, வேண்டிய ஒழுங்குகள் எல்லாம் செய்யப் பெற்றன. இலைகள் முதலியவற்றில் அறு சுவை அழுது முதலியன படைக்கப் பெற்றிருந்தன. சென்ற அடியவர்கள் சுவாமிகள் உட்பட எல்லோரும் இலைகள் முன் இருந்தோம். சுவாமிகள் ‘இன்றிரவல்ல நல்ல பகல்தான்’ என்று கூறி உணவை அருந்துமாறு பணித்தருளினார்கள்.

உணவு முடிந்தபின் சென்ற யாவருக்கும் படுக்கை ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. சுவாமிகளுக்கோ தனியறை. நல்ல பெரிய இரும்புக் கட்டில், நுளம்பு வலையுடன், இரு மெத்தைகள், இரு தலையணைகள், படுக்கை விரிப்பு, போர்ப் பதற்குப் பிறிதொரு கம்பளம். இதில் சுவாமிகளை நித்திரை செய்யுமாறு விட்டனர்.

மற்றவர்களுக்குச் சாலையில் பாய்கள் விரிக்கப்பெற்றன, காந்தித் துணிகள் விரிப்பு, தலையணைகள், போர்ப்பதற்கு இன்னுமோர் காந்தி விரிப்பு இவையெல்லாம் உதவப் பெற்றன. சென்றவர்கள் அவற்றில் உறங்கினர்.

காலை 5-30 மணியளவில் சுவாமிகளின் அறைப்பக்கம் மெள்ளச் சென்றேன். சுவாமிகள் எழுந்து “வா வா” என்றார்கள். அடியேன் சுவாமிகளைப் பார்த்து, ‘காலைக்கடன் களைமுடித்து முகம் கழுவலாம்’ என்றேன். நான் முன்பே ஒழுங்கு செய்தபடி செம்பில் வெந்நீரும் புதுத் துவாயும் எமது மாணவர்கள் கொண்டு வந்தனர். தோட்டத்தில் முன்பே எண்குத் தெரிந்த படியால் சுத்தமான மலகூடம் ஒன்றைத் தெரிந்து, வாளியில் தண்ணீர் எடுத்து, சுவாமி களை அங்கு செல்ல ஒழுங்கு செய்தேன். பின் அவர் வந்து வெந்நீரில் முகம் கழுவி, புதுத் துடைதுண்டால் துடைத்து விழுதி தரித்துக் கொண்டார்கள். அடியேனும் காலைக்கடன் களை முடித்துக் கொண்டேன்.

காலை மணி 6-10 இருக்கும். குவின்ஸ்பெரி தோட்டத்தில் சுவாமிகளும் அடியேனும், அமைதியான சாந்தம் நிலவும் நேரம். தளதள என உதிக்கும் குரிய கிரணங்கள் அங்கு நிறைந்த மலர்களையும் செடிகொடி முதலியவற்றையும் பொற் கிரணங்களால் தழுவி நின்றன. இரு பக்கங்களிலும் சலசல என ஒலிகாலும் இரு ஊற்று அருவிகள். நடுவில் நாங்கள்.

கடவுளைக்காட்ட சுவாமிகளால் முடியுமா என மனதில் எண்ணினேன். சுவாமிகள் திருவாயிலிருந்து அ மிர் தம் பொழிந்தாற்போல் “ நாங்கள் இப்பொழுது ஸ்ரீரங்கத்தில் நிற்கிறோம். இந்த நீருற்றுக்களைக் கவனமாய்ப் பார். இரு நீருற்றுக்களுக்கிடையில்தான் ஸ்ரீரங்கம் இருக்கிறது ” தமது திருக்கரங்களைப் பரப்பி “ இம்மலர், செடி, கொடி ஊற்றுக்கள் இவை யாவும்தான் கடவுள். கடவுள் இல்லாத இடமே இல்லை. நீ வாறியா நாவலப்பிடிடிக்கு நடந்து போவோம் என்றார். அடியேன் உடனே “ இவ்வளவு தூரம் அடியேனால் நடக்க முடியாது என்று கூறினேன். அவர்கள் “ Short Cut ” என்றால் வருவியோ ” என்றார் அப்படி யானால் “ வருவேன் ” என்றேன். “ இன்று எல்லோரும் நாவலப்பிடிடிக்குப் போகிறார்கள். நீ போகவில்லையா ” என்று வினாவினார். அடியேன் “ சுவாமிகளின் விருப்பு ” என்றேன். “ பாடசாலைக்கு என்ன ஒழுங்கு? ” “ தொலைபேசி மூலம் மனேஜருக்கு அறிவித்தால் சரி ” என்றேன்.

இதற்கிடையில் ஒருவர் வந்து “ உங்களைக் காலைப்போசனத்துக்கு வரட்டாம் ” என்றார். நாம் இருவரும் முன்பு இருந்த சாலையை அடைந்தோம். இலைகள் பரிமாறப் பட்டிருந்தன. சுவாமிகள் பக்கத்தில் அடியேன். ஒவ்வொரு இலைக்கும் இரு இடியப்பங்கள் வைக்கப்பட்டன. சுவாமிகள் சிறிது நேரத்துக்குப் பின் தமது இரு இடியப்பங்களையும் அடியேனது இலையில் எடுத்து வைத்தார்கள். சுவாமிகள் இலையில் ஒன்றுமில்லாததைக் கண்டு அவர்களுக்கு இன்னும் இடியப்பங்களை வைத்தனர். அவற்றையும் சுவாமி அடியேனது இலையில் எடுத்து வைத்து விட்டுச் “ சாப்பிடு ” என்றார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் ஆண் வாழைப்பழம்.

சுவாமிகள் தனது வாழைப்பழுத்தை எனக்குத் தந்து “சாப்பிடு” என்றார். ஆகவே அடியேனுக்கு 6 இடியப்பங்களும் இரண்டு வாழைப்பழுங்களும் கிடைத்தன. எல்லோருக்கும் லோட்டாவில் பால் தேநீர் வந்தது. சுவாமி தேநீர் மட்டும் அருந்தினர்.

தொலைபேசி மூலம் காருக்கு ஒழுங்கு செய்தோம். ஒரு மணி நேரத்தில் கார் வந்தது. கார் வந்ததும் காரில் ஏறி நாவலப்பிடிடிப் பாடசாலையை அடைந்தோம். சுவாமிகள் தனது முடிச்சிலிருந்த 6 ரூபாவைச் சாரதியிடம் கொடுத் தார்கள். அடியேன் வைத்திருந்த ரூபா உம் அன்பர் தந்த ரூபா உம் அடியேனிடமே இருந்தன. சுவாமிகள் இறங்கி “எனக்கு வேலை இருக்குது காறும்” எனக் கூறிவிட்டு புகையிரத ஸ்தானத்தை நோக்கி நடந்து சென்றார்கள்.

5. நவநாத சித்தர் வரலாறு.

சித்தர்கள் பலரில் இவரும் ஒருவர். இந்தியாவில் கொல்லி அறப்பள்ளி என்னும் ஊர் உளது. அங்கு ஒரு மலை. அம்மலை உச்சியில் அறப்பள்ளி சந்திதானம் ஓன்று உள்ளது. அவறிமசா தர்மத்தை அருள் செய்து, ஞானவல் வியும் அறக்கடவுளும் விளங்க அச்சந்திதானம் மிளிர்கின் றது. அங்கு பல குகைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பல சித்தர் குழாங்கள் வசிக்கின்றனர்.

இவர்களில் ஒருவரே நவநாத சித்தர். நீண்ட தவத் தால் சித்திகள் கைவரப் பெற்றுள்ளனர். ஒரே நேரத்தில் பல இடங்களில் தோற்றம் அளிக்க வல்லவர்கள். கொல்லி மலைச் சித்தர்கள் பிகச் சிறந்தவர்களாகப் போற்றப் பட்டனர். அயல் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் இவரை மானம் பாக்கி சுவாமிகள் என அழைத்தனர். இங்குள்ள பெரியம் மாள் அம்மையார் என்பவர் பக்தியிற் சிறந்தவர். இதைக் கண்ணுற்ற ஆதி சங்கரசுவாமிகள் இந்த அம்மையாரைக் கொண்டு இவர் பக்தி காரணமாக முருகக் கடவுளின் சந்திதானம் ஓன்றை ஸ்தாபிப்பித்தனர்.

நவநாத சுவாமிகள் அயல் கிராமவாசியாகிய பெருமாள் அம்மையாரிடம் வந்து பசித்த நேரங்களில் உணவு வேண்டி நிற்பர். இவ்வம்மையாரை சுவாமிகள் ‘ஆயா’ என்றழைப்பர்.

கௌபின உடையோடு மலையில் இருந்து வந்து “ஆயா” என்று குரல் கொடுப்பார். என்ன தொழிலிலிருந்தாலும் அம்மையார் உடனே வந்து கருப்பூரம் போட்டு அடிகளை வணங்கி இருக்கும் உணவினை அளிப்ப சுவாமிகள் இருகரங்களாலும் ஏற்று உண்டு, நீரும் ஊற்ற அதையும் பருகிப் பின் மலை நோக்கித் தவம் செய்யக் கூல்வார்

இருநாள் அம்மையார் உணவு உண்ட்டும் பொழுது நாங்கள் சிலோனர். இலங்கையில் ஒரு சுப்பிரமணியர் கோவில் கட்டுகின்றோம். கெதியில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும். அதற்குச் சுவாமிகள் வரவேண்டுமென மனமுருகக் கேட்டார்கள். சுவாமிகள் புன்முறையில் பூத்த முகத்தினராய் “ஆயா நினைத்தால் அடிமை வரும்” என்று கூறினார்கள். இவ்வம்மையார் அயல் கிராமமாகிய கரிகாவியிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குவீன்ஸ்பரித் தோட்டத்திலும் இருப்பார்கள். அத்தோட்டத்தில் மிகவும் பெரிய பணக்காரராய் இருந்தனர். இவ்வம்மையார் அடியார் பக்தியிற் சிறந்தவர். ஆகையால் சிலகாலம் கரிகாவியிலும், சிலகாலம் குவீன்ஸ் பரித் தோட்டத்திலும் காலம் களித்தனர்.

6. நவநாத சித்தர் சித்துக்களும், குவீன்ஸ்பரி வருகையும்.

கும்பாபிஷேகத்துக்கு முதல் நாள்தான் தன் மூத்த மகன் அழைத்து, சுவாமிகள் தனக்குக் கூறியவற்றைச் சொல்லி அவருக்கொரு கடிதம் வரையும்படி வேண்டினார்கள். மகன், “அவருக்குக் கடிதமெழுதி எங்ஙனம் வருவார்” என்றார். ‘அறிவிக்க வேண்டியது எனதுகடமை. எழுதுங்கள்’ என்றார் அங்ஙனமே கடிதமெழுதித் தபாவில் சேர்க்கப் பட்டது. சுவாமிகள் அருள் சக்தியினால் இதை அறிந்தார்.

அடுத்தநாள் கும்பாபிஷேகத்திற்கான திரவியங்களுடன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள். சுவாமி எதிரே வந்து கொண்டிருந்தார். அம்மையாருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடிய வில்லை. உடன் சுவாமிகளின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, ஆனந்த பாஷ்பம் சொன்றார். சுவாமிகள் அம்மையாரைக் கட்டித் தழுவினர். “நேற்றைக்குத் தானே கடிதமெழுதி வேலே. எப்படி வந்தீர்கள்” என்று அம்மையார் அதிசயத் துடன்கேட்டார்கள்.

“ஆயா நினைக்கச் சூது. அடிமை வந்திட்டது” என்றார் சுவாமியார்.

கோயிலுக்குச் சென்றதும் சுவாமிகள் அக்கோயிலுக்கு வலது பக்கத்தில் கோணத் திசையாக ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, “ஆயா அந்த இடத்தில்தான் அடிமைக்கு சமாதி வைக்கவேண்டுமென்று” கூறினார்கள். அம்மையார் “சுவாமிகள் எதற்காக இவை எல்லாம் இப்பொழுது” என்று செல்லமாகக் கடிந்தார்.

மலைப் பக்கத்திலிருந்து அநேக பக்தர்கள் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தனர். இந்தியாவிலிருந்தும் அநேகர் சமாதியா னபின் சமாதியைத் தரிசிக்க வந்தனர். சுவாமிகள் ஒருவருட காலமளவில் அங்கே தங்கினார். தோட்டத்தின் மேல் பாகத் திலுள்ள மலையகத்தினிலேதான் தவம் செய்யச் செல்வர். சில நாட்களில் ஆயாவிடமிருந்து உணவு நீர் முதலியவை அருந்திய பின்னும் “ஆயா எனக்கொரு கிடாரம் கஞ்சி காய்ச்சி வை மறு முறை” எனக் கூறினார்கள். அங்ஙவமே ஆயா செய்தனர்.

7. சித்துக்கள்

சுவாமிகளின் நெருங்கிய பக்தரொருவர் திருக்கடம்பத் துறையிலிருந்தார். கொல்லிமலையில் உள்ள சித்தர்களைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பினார். இவர் ஆசையை சுவாமிகள் தீர்க்க விரும்பினார். அங்கு போவதற்காக ஓர் அமாவாசை இரவில் 2 மணிக்குத் தன்னிடம் வருமாறு பணித்தனர். அவ்வன்பர் இந்த அமாவாசை இருட்டில் எப்

படிச் செல்வது என்று தயக்கின்றாயிலும் சவாயிகளின் மீதுள்ள நம்பிக்கையால் அவர் சவாயிகள் சொன்ன நாளி வே சொன்ன நேரமே வந்து சேர்ந்தார். சவாயிகள் இவருடைய தயக்கத்தைப் பார்த்து, “பயப்படாதே” என்று கூறி தன் வலது கையால் இவரது இடக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு தம்மைத் தொடருமாறு பணித்தனர். ‘கண்களை இறுக மூடிக்கொள் மௌனமாயிரு. கண்ணைத் திறக்கச் சொன்ன தும் திற’ என்று கூறினார்கள். இரண்டு நிமிடத்தில் கண்களைத் திறக்கச் சொன்னார்கள். கொல்லிமலை உச்சியிலே இருவரும் இருப்பதை உணர்ந்தார். சவாயிகள் குகையின் வசயிலில் இருந்த பெரிய பாருங்கல்லை இவருவாகத் திறந்து குகையினுள் பலகோடி குரியர்கள் ஒளி மினிர்கின்ற இடத்தில் முளிவர்களும் சித்தர்களும் சமாதியிலிருப்பதைக் காட்டியருளினர். பின் இருவரும் வெளியில் வந்து முன்னிருந்தது போல் அக்குக்கையை மூடிவிட்டு, வந்தது போல் இருவரும் தம் இடத்துக்குச் சென்றார்கள். அன்பரின் ஆசை, அதிசயம், சொல்லிலடங்காது.

ஒருநாள் பெருமாளம்மையார் தான் சிதம்பரம் செல்ல வேண்டுமென்று சவாயிகளிடம் விடை கேட்டார். சவாயிகள் ஆசிக்கிறி அம்மையாரை அனுப்பி வைத்தார்கள். அம்மையாரவர்கள் ஞானப்பிரகாச(குள)த்தில் தீர்த்தமாடி, ஜெபம் செய்வதற்குச் சவாயிகளால் கொடுக்கப்பெற்ற செபமாலையைத் தேடினார்கள். எங்கு தேடியும் காண வில்லை. வீட்டில் வைத்துவிட்டு வந்து விட்டேன என்று கண்களை மூடிக்கொண்டும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டும் நவநாத சித்தரை நினைந்து உருகினார்கள். தேடிய செபமாலை கைகளில் வந்து வீழுந்ததை உணர்ந்தார். நவநாதப் பெருமானின் கருணையை உணர்ந்துணர்ந்து அம்மையார் உள்ளும் உருகினார்.

மறுமுறை ஆயா அவர்கள் கஞ்சி காய்ச்சி வைத்தனர். சவாயிகள் வந்தார்கள். வழமைபோல் சவாயிகளை அம்மையார் வழிபட்டு கஞ்சியைக் கொடுத்தார்கள். பின் மலையகத் துக்குச் சென்று ஒரு நாளைக் குறித்து நேரத்தையும் குறித்து “அடிமை இந்த நேரம் இங்கே வரும். நான் சொன்ன

“அடிமை இந்த நேரம் இங்கேவரும் நான் கொண்ணிடத் தில் நான் சமாதியாவேன் எனக் குறிப்பிட்டார்.” மலைப் பக்கத்திலிருந்து வந்த சுவாமிகள் முருகன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தேயுள்ள சமாதிக்கழிக்கு நேரேசென்று அங்கு பத்மாசனத்திலிருந்தார்கள். பல பக்தர்கள் சமேதராக அங்கு சமாதியாயினர். தலைப்பாகத்தில் சுவாமிகள் குறித்தபடி ஒரு விங்கழும் வைக்கப்பட்டது. பூரணமாக்கப் பெற்றதுதுவே இப்பொழுது பக்தர் வறி இம் சமாதியாகிவிட்டது. சித்தர்களின் திறமை யார் அறியவல்லார்.

8. மருந்திந்த மாமணி.

இரண்டாம் துடவை நாவல் நகசிலிருந்து குளின்ஸ்பயிக்கு அன்பர்கள் சிலர் மாத்திரம்தான் சுவாமிகளுடன் வந்தனர். காலையில் நாவல் நகரின்ஸ்ருந்து புறப்பட்டு நவநாதசித்தருடைய சமாதிக்குச் சென்று தரிசித்தபின் அங்குள்ள நூலகத்தில் அதிக நேரத்தைச் செலவு செய்தோம். அங்கு பாரதியார் பாடல்கள் என்ற நூலில் எம்முடன் வந்த அன்பர்களிலொருவர் பல சுவையுள்ள பாடல்களை நல்ல குரவில் பாடினார்கள். “அச்சபில்லை அச்சமில்லை” என்ற பாடல் வந்தவுடன் சுவாமிகள் உரத்த குரவில் கைகளைத்தட்டி எல்லோருடனும் சேர்ந்து பாடினார்கள். பலமுறை சுவாமிகள் அப்பாடலைப் படித்தனர். மேற்படி கருத்தை நினைப்பூட்டும் அப்பர் தேவாரமொன்றுள்ளது. அது வாற்ற துளங்கிலென் மன்கம்ப மாகிலென் மால்வரையுந்தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறி லன் தண்கடலும் மீனம் படிலென் விரிசடர் விழிலென் வெலைநஞ்சுகள் ஒன்மொன் றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே.

அவர் நூலகத்தைப் பற்றியும், தோட்ட வரலாறு பற்றியும் நவநாதசித்தர் அங்கு செய்த சித்துகளில் ஒன்றைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

ஒருநாள் நவநாதசித்தர் அவர்கள் ஆங்கிருக்கும் போது, வழிமைபோல் ஒரு கிறீஸ்தவ பாதிரியார் வந்து, தமது சிறிய சொற்பொழிவை ஆற்றத் தொடங்கினார். “எங்கனுடைய சமயம்தான் மெய்யான சமயம்; எங்கள் பிதாவே பரமண்டலத்திற்கு உங்களெல்லோரையும் சேர்ப்பார்.” இங்யனம் கூறுகையில் சுவாமிகள் தமதுகையால் சிறிது மண்ணை எடுத்து அவர்மீது தூவினர். உடனே பட்சி சாலங்கள், பாம்பு, பூச்சிகள் எல்லாம் அப்போதுகளின் கழுத்தைச் சுற்றிவந்தன. உடனே பாதிரியார், “சுவாமிகள் என்னைக்காப்பாற்றுங்கள்; உங்களுடைய சமயம்தான் மெய்ச்சமயம்” என்று பலமுறை சொல்லிக் கதறினார். உடனே சுவாமிகள் பின்னும் சிறிது மண்ணைத் தமது திருக்காத்தால் எடுத்து அவர்மீது தூவினர். உடனே அவர்மீது வந்த ஐந்துகளெல்லாம் மறைந்தன. அதன்பின் அப்பாதிரியார் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வருவதே இல்லை” என்று கூறினர்.

நாங்கள் மதிய போசனத்தின்பின் மாலை 6 மணியன்னில் நாவல் நகருக்குத் திரும்பினாலோம். சுவாமிகள் முன் ஆசன கீதிலும் மற்றறயோர் பின் ஆசனத்தினு மிருந்தோம். மலையகப் பாதையாகையால் வழியில் தலைசுற்றி அடியேன் வாந்தி எடுத்தேன். நான் கரையில் இருந்தபடியால் எவ்வுக்கும்கஷ்டமிருக்கவில்லை. நாவல்நகர்ப்பாடசாலையைடைந் தவுடன் அடியேன் மெதுவாக அடியேனது அறைக்குச் சென்று இளைப்பாறினேன். சுவாமிகள் இந்துமா மன்றச் சாலையில் இறங்கி அடியேனது பெயரைச் சொல்லி விசாரித்தார். அதற்கு அன்பார் ஒருவர் தலையைக் கற்றுகிறதென்றுபடுத்திருக்கிறார் என்று கூறினார். சுவாமிகள் உடனே தான் வைத்திருந்த இரு குளிகைகளை எடுத்து “இதை இஞ்சிச்சாற்றில் கொடு” என்றார்கள். அந்நண்பார் வெந்தீர் இஞ்சி முதலியவற்றைச் சேகரித்து குளிகைகளை உரைத்து, அடியேனைக் குடிக்கும்படி சொன்னார்கள். முதலில் மறுத் தும், பின் சுவாமிகள் தந்தது என்று சொல்ல ‘வாங்கிக் குடித்தேன். சில நிமிடங்களுக்குப்பின் சுவாமிகள் பேராதீனை அடியார் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

இம்மருந்தின் மகிமையை ஆசிரிய அன்பரொருவர் பல வருடங்களுக்குப்பின் விளக்கினர். தேவினுமினிய தமிழில் உள்ள மருந்து என்னும் பதம் மருந்தே போன்றது. எமது சமயகுரவர் நால்வரும் மருந்து என்னும் சொல்லால் இறைவனை அழைத்தனர். “மருந்தவன்காண்” “மருந்தவை மந்திரம்” என்னும் பதங்களால் இறைவன் திருநாமத்தைச் சுட்டினர். மருந்து உயிர்களைக் காக்கும் ஒரு பொருளுமாம் மருந்து உடலையும் காக்கும்.

சுவாமிகளும் “நல்ல மருந்தொரு குருமருந்தை நான் நல்லூரில் கண்டேனே” என்றும் நற்சிந்தனையில் கூறியிருப்பதைக் காண்க. ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ள வல்லது குருமருந்தே எனினும், சுவாமிகளின் திருக்கரங்களால் தரப்பெற்ற மருந்து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஏற்ற மருந்தாகும்.

அவ்வாசிரியர் இம்மருந்தைத் தான் சுவாமிகளிடமிருந்து பெற வேண்டுமென்று தாம் சுவாமிகளுடன் இந்தியாவுக்குச் சென்றபொழுது எத்தனித்தும் தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றார். தான் 3ம் வகுப்பு அசனத்திலும் சுவாமிகள் 2ம் வகுப்பிலும் பிரயாணம் செய்தனராம். ஒரு புகையிரத ஸ்தானத்தில் தான் சுவாமிகளை அணுகி தனக்குத் தலை இடிக்கிறது என்று கூறினாராம். உடனே சுவாமிகள் தனது 2ம் வகுப்புச் சீட்டை அவரிடம் கொடுத்து, நீ இதில் பிரயாணம் செய்தால் தலையிடி சுகமாய்விடும் என்றார்களாம் தான் இரண்டு புகையிரத ஸ்தானங்கள் கழிந்தபின் 3ம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த சுவாமிகளிடம் தனக்குத் தலையிடி சுகமாய்விட்டதென்று சொல்லி 2ம் வகுப்புச் சீட்டைச் சுவாமிகளிடங் கொடுத்தார்களாம். பின் முன்போல் இருவரும் பிரயாணஞ்சு செய்தனராம்.

சுவாமிகளின் மருந்தின் மகிமையை அதி அற்புத முறையில் அளித்த அன்பருக்கும், மருந்தை சுவாமி கரத்தால் வாங்கி அளித்த அன்பருக்கும். அடியேன் அழியா நன்றி. மருந்தீந்த மாமணியே இம்மை மறுமைப் பயணித் தந்தருளிய உயிர்க் கடவுளே நின்னை என்றும் பிரியாதிருக்க நீயே

திருவருள் பாலிக்க வேண்டும். நின் பொன்னடிக்குச் சர
னம்.

பேராதனையில் ஓர் அன்பர் வீட்டில் சுவாமி சென்று
தங்குவது வழக்கம். இவ்வுண்பருக்கு ஒருநாள் பிற்பகல்
மூன்று மணிக்கு ஒருவிதமான மயக்கம் ஏற்பட்டது. அது
இரு ஏழு மணிவரை தெளியில்லை. தோட்டத்துறையின்
மகன், வைத்தியர் இருவரை அழைப்பித்து மருந்து கொடுத்
தான். அறிவு வந்தது. ஆனால் நோயாளி என்ன செய்கிறார்
என்பதை நாம் அறிய இயலவில்லை அவராலும் எழும்பவோ
எழும்பியிருக்கவோ முடியவில்லை. விடியற்காலை எட்டுபொனிக்
குச் சுவாமிகள் கோச்சால் வந்துவிட்டார். “ஆன்று பருந்து
கொண்டுவந்தேன்” என்றார் சுவாமிகள். நோயாளியின் பக்
தத்திருந்து அவரது தலையை தம் திருக்கரங்களால் ‘சிவாய
நம’ என்று தொட்டுத் தடவினார்கள். அடுத்தநாள் ‘சிதம்
பர தரிசனம் பார்’ என்று சொல்லி, ஒருகாலை ஊன்றி ஒரு
காலைத் தூக்கிச் சிகையை விரித்து ஜந்து நிமிடங்கள் கூத்
தாடினார்கள். மூன்றாண்தான் தாஷ் கொண்டுவந்திருந்த மருந்
தொன்றை வெந்தீரில் கரைத்து உரைத்துப் பருக்க கொடுத்
தார். நாலாம்நாள் சுகமாகி விட்டது.

9. நல்லாசான் பின்னும் வருகை.

பல் வாரங்களுக்குப்பின், கதிரேசன் தமிழ்ப் பாடசாலை
நின் மேல்மாடியில் ஆங்கிலப் பாடசாலை தொடங்கியது.

“This School Shall Not Stop Here”

என்று சுவாமி சொன்னதிற்கமைய அங்கு அடியேண்
யும் ஓர் ஆசிரியராக நியமித்தனர். ஒருநாள் காலை 8.30
மணியளவில் பாடசாலை தொடங்கியதும் சுவாமிகள், மேல்
மாடியில் அடியேன் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் கடைசி
வகுப்பறைக்கு வந்தார்கள். அடியேன் சுவாமிகளைக் கண்டதும்
எழுந்திருந்து, கைகூப்பி நின்று சுவாமிகளை வணங்கி
னேன்; மாணவர்களும் வணங்கினார்கள். சுவாமிகள் “நீ
படிப்பிச்சுப் போட்டு வா” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.
அடியேன்முன்று நிமிடங்களுக்குப்பின் சுவாமிகள் திரும்

பியதைக் குறித்து, அவருக்கு எனது அறையில் இடம்கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு அதிபரிடம் சென்று, “வந்த சவாமிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு வருகி ரேன்” என்று சொன்னேன். அவர் மறுத்து “I did not See any one coming here” என்று சொன்னார். அடியேன் கீழே சென்று பல இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தும் அவரைக் காணவில்லை. அடியேன் திரும்பி வகுப்புக்குச் சென்று விட்டேன். அப்போது அடியேன் ஒருவரையும் காணவில்லை என்று சொல்வதால் எனது பிரேமையோ “Illusion” என்று நினைத்தேன்.

பல வருடங்களுக்குப்பின் U.K இருந்து திரும்பிவந்த எனது மாணவி (இப் பாது இல்லத்தரசி) என்னைக் கண்டு “Sir எங்கே இருந்து வருகிறீர்கள்” என்று கேட்டார். அதற்கு அடியேன் “சிவதொண்டன் நிலையத்திலிருந்து” என்று கூறினேன். அவர் உடனே ‘கதிரேசன் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஒரு சவாமி வந்ததும் அடியேனும் தாங்களும் கரங்கூப்பி வணங்கிய யோகசாபிதானே சிவதொண்டன்’ என்றார்கள். அப்போதுதான் சவாமி அங்கு வந்ததுஉண்மை என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன்.

10. சவாமிகள் மதிய போசனத்திற்கு வரல்.

சில வாரங்கட்டுப்பின் பகல் ஒரு மணி நேரமானில் அடியேன் வசிக்கும் பாடசாலை அறைக்குள் வந்தார். அங்கே இருந்த நாற்காவியில் அவரை அமரும்படி வேண்டினேன் உடனே அவருக்கு மதியபோசனம் ஈத்தமாகச் சமைக்க எண்ணிப் புதிய பாத்திரம் வாங்குவதற்குப் பணத்தை எடுத்தேன். அப்போது சவாமிகள், “என்ன செய்யப் போகி ரூய்” என்று கேட்டார்கள் “அடியேன் புதிய பாத்திரம் வாங்கி உங்கள் உணவு சமைக்கலாமென்றேன்.” “அதுவேண்டாம் பணத்தை வை. சமைத்த சாப்பாட்டைப் புனிதமாக எடுத்துவரச்சொல். சாப்பிடலாம்” என்றார்.

அடியேன் பணத்தைத்திருப்பி வைத்து விட்டுப் பணியாளர் களிடம் சென்று “யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஜயா ஒருவர் வந்திருக்கிறார். பாத்திரங்களை மினுக்கிப் புணிதமாகச் சாப்பாட்டை எடுங்கள்” என்றேன். அவர்கள் அங்குவுமே செய்தார்கள்.

எங்கள் உணவருந்தும் அறையில் மாணவர் நீட்டு மேசை ஒன்றும் இரு பக்கங்களில் இரண்டுவாங்குகளும் போடப்பட்டிருந்தன. ஒரு வாங்கில் சுவாமிகளும், மற்ற வாங்கில் அடியேனும் இருந்து, வாழையிலையில் யாமே ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறி உணவை அருந்தினாலும். பின்பு இருவரும் கைவாய் கழுவினாலும். சுவாமிகள் அடியேனது அறையில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார். ஒரு ஜந்து நிமிடத்தின் பின் “நான் வரப்போகிறேன்” என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பகிரங்கப் பாதையால் போகாமல் பின் குறுக்குப் பாதையால் புகையிரத ஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். இங்கணம் மலைநாட்டுக்கு வரும் பல நாட்களில் இந்த நேரத்தில் அடியேனது அறைக்கு வருவார்கள். அடியேன் வழக்கம் போலவே நடந்து கொள்வேன். அவரும் முதல் தரம் வந்த போது இருந்த மாதிரியே செய்வார். சுவாமிகள் வருகையினால் அடியேன் ஓருவிதமான பெருமையும், அடையவில்லை. இவரின் வருகையும் செயல்களும் அடியேனுக்கு எதுவித கசப்பையோ அல்லது உவகையையோ உண்டாக்க வில்லை, சர்வ சாதாரணமாகவே இருந்தது. சுவாமிகளும் இந்நிலையைப் பாராட்டி இருந்தார் போலும்.

11. அவனருளாலே அவன் தாள்வணங்கல்.

பாடசாலை விடுமுறை தொடங்கிற்று. அடியேன் வழக்கப் போல் புகையிரத மூலம் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றேன். சுவாமியைப் பற்றி விசாரணை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் இவர் கொழும்புத்துறையில்தான் இருப்பவர் என்பதை யாரோ சொல்லக் கேள்வி. எப்படியோ பாடசாலைக்குத்திரும் புழுன் அடியேனிடம் அடிக்கடி வரும் இந்தப் பெரியாறை

ஒருக்கால் போய்ப்பார் ததுவிடுவோம் என்று அடியேன் மனம் ஏவியது. ஆகையால் பயணத்திற்கு முதல் நாள் காலை ஒரு காரில் கொழும்புத்துறைக்குச் சென்று, அவருடைய இருப்பிடத்தை கண்டு விடித்தேன். அடியேனுக்கு இவர் பெரியவர்; இவருக்குக்காணிக்கையோ அல்லது ஒருக்கையுறையோ கொடுக்கவேண்டுமென்ற சிந்தனை ஒன்றும் வரவில்லை.

உன்னைக் கண்டோர்க்கும் குறைவுண்டோ. இருவருடங் க்குருக்கு முன் கண்டி தமிழகத்தில் சுவாமிகளினது பவளம் போன்ற முதுகுப் புறத்தையும், பின்பு நாவல் நகரின் கண் முற்பாகத்தையும் கண்டும் சுவாமிகளின் பெருமையை அடியேன் அறிந்திலேன். மருந்தீந்த மாமணியே! அன்பின் உருவே! இன்ப நெறியும் அருள்நெறியும் அறியாத நாயேனின் ஆள்மாவை ஆட்கொண்டு இன்ப நெறியிற் புகுத்துவதற்கோ இக்கோல் அருவருத்தாங்கினை! வளிந்து அடியேனிடம் வந்து திருவ்ளையாடல்களை இயற்றிய பெருமானே! அடியேன் அறியாமற் செய்த புன் மொழி களையும் செயல்களையும் பொருட்படுத்தாது கருணை ஈந்த கருணைக் கடலே! வஞ்சம், பொருமை உள்ள மாந்தரையும் ஆட்கொண்டருள்புரியும் அன்னலே! நின்தாமரை மலரிலும் அழகியபொன் அடிகளை எம்சிரசிற் குட்டாது நின்ற அடியேனை யும் தங்கள்கருணையினால் பொருட் படுத்தாது நடந்தருளிய நம்பனே! நின் திருவடிகளை அடியேன் சிரசிற் குட்டுவிக்கும் பெரும் பேற்றை அளித்த பிஞ்ஞகா! பலமுறை எம்முடன் சாதாரண மனிதரைப்போல் உபாயங்காட்டி அடியேனின் ஆத்மாவை ஆட்கொண்டருளிய! வள்ளலே நின்பெருமையா வும்முற்றும் உணர்ந்த தன்மையுளேன் அல்லேன் எனிலும் தங்கள் திருவடிகளை அடையவேண்டும் என்னும் எழுச்சி தோன்ற அன்று அங்குச் சென்றேன்.

அடியேன் அங்குச் சென்றபோது சுவாமிகள் படுக்கையில் சயனித்திருந்தார்கள்; அடியேனைக் கண்டதும் எழுந் திருந்தார்கள். அடியேன் என்னையறியாது கண்களில் நீர் ததும்பச் சாஸ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்கரித்து, எப்பொழு

தும் என் தெஞ்சில் நீங்காதிருந்த திருவடிகளைச் சூடிக் கொண்டன். அப்போது “எழும்படா. எழும்பு; யார் யாரை வணங்குவதென்று தெரியவில்லை; வணங்கும் போது உடல் பொருள் ஆவி உனதுடைக்கலம்” என்று வணங்கு என்று அடியேனப் பண்தத கடவுளை மறப்பேனே!

முன்னாரு காலத்தில் மாணிக்க வாசக சவாமிகள் நமது தேங் போன்ற திருவாசகத்தில் இறைவன் நோக்கி, “நீ மேரு மலையை வளைத்துளை” என்று கூறியதன் பொருளை உணர்ந்துகொண்டேன். அக்கல்லீல வளைத்துமையால் தான் அடியேனுடைய கல்லிழும் கடினமான தெஞ்சை வளைக்கலா மேன்று எண்ணின்கூர்கள் போன்றும் என்றார். அடியேன் கல் மனசையும் முற்றுக்க் கரைத்தருளின் குருநாதன் திருவருளையாரறிவார். கரங்குஷிப்போர் உண்மதிழுங்கோன் தீயன்றே சிரங்குவிப்பார் சேரான் நீயல்லவோ என்றெல்லாம் நினைந் தேன். அப்போது சவாமிகள் “நீ எப்போ போகிறும்” என்று வினாவிழுர்கள் அடியேன் “நாளைக்கு சவாமி” என்றேன். சவாமிகள் “எல்லோரிடத்தும் அன்பாய் இரு, அன்பாகப்போ; எல்லோரும் உண்ணிடத்தில்லும் அன்பாகவிருப் பார்கள். என்றெல்லாம் திருவாய்மலர்ந்தர்கள் பின் “அப்ப நீ வாவென்” என்றார்கள் அடியேன் பின்னும் ஒருமுறை நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுச் சென்றேன்.

12. மாதுளங்களியும் சுவையுள்ள ஏற்புதழும்.

இப்படி சவாமிகள் அடிக்கடி நாவலப்பிடிடிக்கு அடியேனிடம் வருவதுண்டு. பின்பு ஒரு பாடசாலை விடுமுறையில் யாழ்ப் பாணம் சென்றிருந்தேன் அடியேனது பெரிய தந்தை பல இன மாதுளைகளைப் பயிரிட்டு அக்கவிச்சௌச் சந்தைப் படுத் துவார். மாதுளம் பழம் வைத்தியத்துக்கும், தேவாராதளை, அபிஷேகத்திற்கும் உபயோகிக்கப்படும் ஒரு தின்விய கனி யாகும். அவ்வுர் விதாண்யார் அரசாங்க கிருஷ்க சண்காட்சிக்கு வைப்பதற்கு ஒரு செம்பளவு பெரிய இன மாதுளையாகிய கோவை மாதுளையின் பழம் ஒன்றை எனது பெரிய தந்தையாந்தம் கோட்டு வாங்கி கொண்டு போனார். அதற்கு

அக்காட்சியில் பரிசு கிடைத்ததாம். இப்படிப்பட்ட பழம் ஒன்றைச் சுவாமிக்குக்கொடுக்க வேண்டுமென்று அடியேனின் மனம் உந்தியது. விடுமுறை முடித்து நாவலப்பிடிக்குத் திரும்புமேன் முதனாள் வேறு பழங்களுடன் இத்திவிய மாதுளங் கனியையும் கொழும்புத்துறைக்குக் கொண்டு சென்றேன். அங்கே கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அடியார் ஒருவர் “அவர் உங்கு இல்லை மலை நாட்டுக்குப் போய்விட்டார் திறப்பு அங்கேதான் இருக்கிறது. திறந்து பழங்களை வைத்து விட்டுப்போக்கன்” என்று சொன்னார். அடியேன் கதவைத்திறந்து மற்றைய பழங்களை வைத்து விட்டு அந்த மாதுளங்களியை எடுத்துக் கொண்டுவந்து விட்டேன். அடுத்தநாள் பிரயாணம் செய்யும்போது அந்தக் கனியை அடியேனுடைய பெட்டியில் வைத்து நாவலப்பிடிக்குக்கொண்டு சென்றேன். அவரைப் பேராதனையில் சந்தித்து அக்கனியைக் கொடுக்கலாமென்று என்னியிருந்தேன்.

மறுநாள் காலை புகையிரத நிலையத்திருந்து எனது அறைக்குச் சென்றதும் சுவாமிகள் அவ்விடம் பத்துமணியளவில் வந்தார்கள். “நீ வந்திட்டியா” என்று பார்க்கவந்தேன்”. என்று திருவாய் மலர்ந்தார்கள். மதிய போசனத்திற்கு அல்லாது இந்த நேரம் வந்தது அடியேனுக்கு மகிழ்ச்சி மாதுளம்பழத்தைக் கொடுக்கலாமென்று மாதுளம்பழத்தை எடுக்கு முன்பு அவர் வெளியேறிவிட்டார். அடியேன் நேரந்தாழ்த்தாது சுருக்க வறியால் மாதுளங் கனியுடன் புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்றேன். அங்கேஅவரைக் காணவில்லை. புகையிரத நிலையத்தில், கண்டி நோக்கிச் செல்லும் ஒரு புகையிரதம் புறப்பட ஆயத்தமாய் நின்றது. எல்லாக் கதவுகளும் பூட்டப் பட்டிருந்தன. யாரையாவது சுவாமிகளைப் பற்றிக் கேட்கலா மென்றெண்ணினேன்; வசதிப்படவில்லை. அடியேன் ஒரு இரண்டாம்வகுப்புப்பெட்டியின் கதவைத்திறந்தேன். சுவாமிகள் இடது பக்கத்து ஆசனத்திலிருந்து, வலது பக்கத்தில் இருந்த ஒரு அடியாரோடு கலத்ததுக் கொண்டிருந்தார். “நீ வந்துவிட்டாயா” என்று கேட்டார். அடி-

யேன் மாதுளம் பழத்தை நீட்டினேன். இதை இவ்விடம் கொடு. இவர்தான் எனது காரியதாரி. நான் அவரிடம் வாங்கிக்கொள்கிறேனென்றார்கள். கதவைச்சாத்தினேன். புகையிரதலும் புறப்பட்டது.

அடியேன் நினைத்தவாறு பேராதணைக்குச் செல்லாமல் பழத்தை ஒப்படைத்து விட்டேனே எனப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

பின்பு அடியேன் சுவாமிகளிடம் எந்தக் கையுறைகளைக் கொண்டு சென்றிரும் “இது மாதுளம்பழமோ”, என்று கூறி இச்சந்தர்ப்பத்தை நினைவுட்டுவார்கள்.

13. திரும்பிப்பாராதே

சிவயோக சுவாமிகள் என்னிடம் மதிய போசனம் செய்ய வருவதை உபமனேஜர் அறிந்தார். ஒருநாள் அவர் சிவயோக சுவாமியைத்தனது வீட்டுக்கு (ரம்புக் பிடிடியா ஏக்கு) கூட்டிவரும்படிக்கூறினார். “அவர் வருவாரோதெரியாது; ஆனால்கேட்டுப்பார்க்கிறேன்” என்று அடியேன் சொன்னேன். வழுமைபோல்சுவாமி ஒருநாள் மதியபோசனம் செய்தபின் அடியேன் அறையில் ஒரு கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார்கள். கொஞ்ச நேரம்செல்ல லோக்கல் மனேச்சரின் வேண்டுகோளை அடியேன் சுவாமிக்கு விண்ணப்பங்கெய்தேன். அவர்கிறதுயோசித்தபின் “வேண்டுமாயின் போகலாம்” என்றார்கள். பின்பு அடியேன் முன்பக்கத்திலிருந்த செட்டியார் வீட்டுக்குப் போய், றம்புக்பிடிடியாவுக்குத் தொலைபேசி மூலம் சுவாமியின் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தேன் - உடனே கார் அனுப்புவதாகப் புதில்வந்தது: சொற்ப நேரத்தில் காரும்வந்தது. நாங்கள் இருவரும்அதில் சென்றோம். அவர் இல்லம் எல்லாவற்றிற்கும் வசதியான முறையில் அமைந்திருந்தது. ஒரு பெரிய சாலை, பக்கத்தில் ஓர் வீருந்தை, உட்புறத்தில் சமயங்கட்டும், மலசலகூட வசதியும் படுக்கையறைகளுமிருந்தன. பெரிய சாலையில் சோபா கட்டில் மெத்தை, மெத்தைனிரிப்பு, தலையணை, போர்வை எல்லாம் சுவாமிகளுக்குப் போடப்

பட்டிருந்தன. கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாயும், மெத்தையும், தலையணையும், மெத்தை விளிப்பும், போர்வையும் அடியேனுக்குப் போடப்பட்டிருந்தன. மிகவும் பரிசுத்தமான இடம். சவாமிகள் முகம் கைகால் கழுவுவதற்கும் வசதிகள் இருந்தன. விழுந்தைக்குப் பக்கத்தில் தான் ஓர் அறையில் மனேச்சரின் காரியாலயம். அதற்குப் பக்கத்தில் கார் கராச். மனேச்சரின் தந்தையார் கொஞ்சம் வயது போனவர். சவாமிகளுடன் சில நிமிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மனேச்சரும் வேறு அன்பர் சிலரும் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மனேச்சருடைய மனை வியாரும், தாயாரும் கவாமியை மிகவும் நல்லபூறையில் உபரித்தனர். மனேச்சரின் தகப்பனார் தனது காரியாலயத்திலிருந்தே தொழிலாரை உரத்தசத்தத்தில் அழைத்துத், தொழில்யாவும் செவ்வனே நடைபெறுகின்றனவா? என்பதைக்கவனிப்பார். பல தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்தும் தேயிலைப்பெட்டிகளைப் பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு இவர்தான் முகவர். பல காலமாக இத்தொழிலை இவர் செய்து வந்தார். அதிகப்படியான தொழிலாளர்கள். எல்லோரும் புத்தசமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவருடைய கடமை, வேலைசெய்தல் முதலியவற்றைக் கண்ணுற்ற சவாமி, இவர் வேலையில் எவ்வளவு கவனமும் சிரத்தையுமாக விருங்கிறார் என்பதை மெச்சினார்கள். “பார்த்தியா எவ்வளவு கவனமாக வேலை செய்கிறார்”, என்று அடியேனுக்குங்கூறினார்கள்.

மாலை நேரத்தில் தேநீர் பரிமாறப்பட்டது. அன்றே மழை பெய்யத் தொடங்கியது. அன்று இரவு நேரமானதும் எமக்கு இராப்போசனம் தந்தார்கள். அதன்பின் நாம் துயில் கொண்டோம். இதற்கிடையில், இங்கு ஒரு ஹாமுத்துறு வந்திருக்கிறார் என்று மனேச்சரின் தந்தை, தமது வேலையாட்களுக்குத்தெரிவித்து விட்டார். மழை இரவு முழுதும் விடாமல் பெய்தது.

அடுத்த நாட்காலை, யாம் காலைக் கடன் முடித்துக் கொண்டு தேநீர் அருந்தினாலும், அடியேன் காலைப் போசனம்

செய்தவின் இருவரும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தோம். இடைக்கிடை மனேச்சரும், அவர் தந்தையும் எம்மை வந்து பார்த்துப் போவார்கள். அடியேன்த் தேவாரம் படிக்கச் சொன்னார் சுவாமிகள்; அடியேனும் படித்தேன். அவரும் அதற்குத்தானம் போட்டுப் படித்தார்கள். பாட்டு முடிந்ததும் “நீ வெள்ளைக்காரரைக் கண்டிருக்கிறூயா?” என்று கேட்டார்கள். “ஆம்” என்று கூறினேன். “அவன் நடந்து போவதைப் பார்த்திருக்கிறூயா? அவன் காணும், நேரே பார்த்துக் கொண்டு போவான் ‘கைதட்டினாலும் திரும்பிப்பாரான்’” “தமிழர்களைப் போல அஸ்ஸ; திரும்பிப் பாரான்”, என்றார். பின்பு “நல்ல உலகம்” என்றுசொன்னார்கள். இதைச் சொன்னவுடன் அடியேனது கால் சுகலீனத்தை மாற்றுவாரோ என்று நினைத்தேன். அவர் உடனே “உள்கு படம் வேண்டுமா அல்லது படத்தின் பிறேம் வேண்டுமா?” என்றார்கள். அடியேன் “படம்” எனப் பகர்ந்தேன். அவர்கள் “படம் நல்லாயிருந்தால், பிறேமைப் பற்றிக் காரியமில்லை” என்றார்கள். “தூக்கிய பாதம் நடராஜன் அல்லோ” என்றார்கள். பின் “உலகம் ஒரு படம், அதைப் பார் கூறண்டப் போகாதே. நாமாறியோம். எப்பவோ முடிந்த காரியம். ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. முழுதுமுண்மை”, என்று திருவாய் மலர்ந்தார்கள். பின்பு தேவாரம் படிக்கச் சொன்னார்கள். அடியேன் படிக்கும் போதும் அவர்தன் வாயால், தும், தோம், தோம்” என்று மத்தளமிசைத்து, நடிகர் போல் கைகளால் தாளம் போட்டு, நடித்து அடியேனுடன் மிக இனிமையான மழைலை மொழிந்து ஆனந்தக் கோலத்துடன் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்நேரங்களில் மனேச்சரும் அவர் தந்தையாரும் வந்து வந்து பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். காற்றும் மழையும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தன.

இவ்வேளையில் தொழிலாளர் சிலர் மலரும் கையுமாக வந்து ஹாமுத்தறு என்று நினைந்து, சுவாமிகளின் பாதம் களில் மலர்களை ஆர்ச்சித்து முட்டுக்காலிட்டு வணங்கினார்கள்.

அப்போது சுவாமிகள், “புத்தம் சரணங்கச்சாமி, சங்கம் சரணங்கச்சாமி, தம்மம் சரணங்கச்சாமி” என்று அவர்களை வாழ்த்தினார்கள். அவர்கள் போன்றின் “இவர்கள் என்னிடப் புத்தர் என்று வணங்கினார்கள் பாத்தியா” என்றார்கள். பின் வழிமேபோல் தாளம் போட்டுத் தோத்திரம் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது “தோம் தோம் தோம்” எனப் பகர்ந்து கைகளையும் அதற்கிசைய அசைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கடும் மழையும் கடுங்காற்றும் அடித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

இதன்பின் மனேச்சர் அவர்களின் தாயார் பயபக்தியுடன் மாங்கனி, மற்றைய பழங்கள், தேநீர் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தார்; நான் அப்போது “தேமாங்கனி” என்று தொடங்கும் தேவாரத்தைத்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சுவாமிகள் “மாங்கனி கேட்டாய் வந்திருக்கு பார்த்தாயா, “என்றார்கள் கண்டசி வரியான பூ மாங்கழல் புனை சேவடி நினைவார் வினையிலரே” என்பதைப்படிக்க, சேவடி நினைந்தார் வினையெல்லாம் போகும் என்றார்கள்.

நாங்கள் பாட்டுக்களைப் படிக்கப் படிக்க மழையும் காற்றும் கூடிக் கொண்டே போயின முதல் நாள் போலவே இன்றும் கழிந்தது.

மூன்றாம் நாள் தேநீர் அருந்தியின் முதல் இரண்டு நாட்களைப் போலவே இரு கதிரைகளில் அமர்ந்து பாடல் களைப்படித்துக் கொண்டிருந்தோம். சுவாமிகள் வழக்கம் போலவே மிக ஆனந்தத்துடன் “தோம், தோம், தோம்” என்றும் கைகளால் அபிநியங்கள் செய்து கொண்டுமிருந்தார்கள். இடையில் “திரும்பிப்பாராதே, நல்ல உலகம் உலகம் ஓர் படம். அதைப்பார். சரண்டப் போகாதே. எப்பவோ முடிந்த காரியம், ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. நாம் அறியோம். முழுதுமுன்மை” என்பனவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

இன்றும் தொழிலாளர் பலர் ஹாழுத்துறு என நினைந்து, மலர்கள் கொண்டு பாதங்களில் சொரிந்து, முழுந்தாளிட-

ஒச் சவாமிகள் முதனைப் போலவே, “புத்தம் சரணங்கச் சாமி, சங்கம் சரணங்கச்சாமி, தம்மம் சரணங்கச்சாமி” என்று வாழ்த்தினார்கள்.

மனேச்சரும் அவர் தந்தையும் இடையிடையே வந்து பார்த்துப்போனார்கள். சவாமிகள், “என்னைப் புத்தர் என்று நினைக்கிறார்கள் பார்த்தாயா” என்று கூறினார். அடியென் திருமுறைகள் யாவும் படித்து முடிந்தமையால் என்ன படிப்போமென்று நினைத்தேன். சவாமிகள்

சாதலும் பிறத்தலுந் தவிர்த்தெனை வகுத்துத் தன்னருள் தந்த எந்தலைவனை மலையில் மாதினை மதித்தங்கோர் பால்கொண்ட மணியை வருபுனல் சடையிடை வைத்த எம்மானை ஏதிலென் மனத்தக்கோ நிரும்புண்டநீரை எண்வகையொரு வனை எங்கள் பிரானை காதில்வென் குழையனை கடல்கொள் மிதந்த கழுமல வள நகர்க் கண்டுகொண்டேனே.

என்னும் திருக்கழுமலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய தேவாரத்தைத் தாளம்போட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இத் தேவராத்தைத்திரும்பத் திரும்ப நாலாம்நாளிலும் படித்தோம். அன்றையதினரும் மற்றையநாட்கள் போலவே கழிந்தது. இத்திருப்பாட்லை, சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்ந்து அருளைப் புரிந்த இறைவனை, இமயமலையரசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியாரைத் தனது பக்கத்தே கொண்டவனை, கங்கா நதியைச்சடையில் தரித்தவனை, ஒருபற்றுக் கோடும் இல்லா தவனை, பழுக்கக் காச்சிய இரும்பை தன்னீருக்குள் வைத்தால் அத்தன்னீரை இல்லாமல் வற்றச்செய்வது போல் தனக்குள்ளேயே இழுத்துக்கொள்ளுவது போல் இருப்பவனை, மன், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆஸ்மா என்னும் எண்வகையானவனை, எங்கள் தலைவனை, ஒரு காலில் தோட்டையும் மற்றைக்காதில் வென் குழையையும் அனிந்தவளுகிய சிவபெருமானை திருக்கழுமல

வளத்கரில் கண்டுகொண்டேனோ. என்று திருஞானசம்பந்தர் உருகிப்பாடியுள்ளார். மழை காற்று வேகமாகவே பெய்தும் அடித்துக்கொண்டுமிருந்தன. பின் மதிய போசனம் அருந்தி வேண். அப்புறம் கதிரையில் இருந்து தேவாரத்தையே படித் துக்கொண்டு இருந்தோம். சிறிது நேரத்தின்பின் “என்ன ஒவ்வொரு நாளும் பண்காய் பிணகிறோம், எல்லாவற்றை நையும் விடு” என்று இரு கைகளையும் இறுகத் தட்டினார்கள்.

உடனே சோவெனப் பொழிந்த மறையும், கடுமையாக விசிய காற்றும் நின்றன. சூரிய கிரணம் தோன்றிற்று. அன்று மாலீஸ் நாவல் நகரின்கணிருந்து அன்பார்கள் பலர் தரிசிக்க வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் அன்பர்ஜிருவரை “மழைவரும் நீ போய்வா” என்று அனுப்பிவிட்டார் சுவாமிகள். அந்த அன்பர் அங்கு வருமுன், மறையாயிருக்கிறது கவாமி என்ன கொல்லுவாரோ என்ற ஜயப்பாட்டில் வந்தவராகையால் அவ்வாறு அனுப்பினார்.

சுவாமிகள் இந்நாட்களைக் கழித்த விதத்தை அடியேன் அன்பருக்குக் கூறவும் அவர், “இது தேன்மதிபோல் உக்கங்க்குறுஅமைந்தது,” என்றுகூறினார். சுவாமிகள் அடியேனுக்கு மனத்தைக்குறித்து, திரும்பிப்பாராதேன்று ஏன்கூறினாரே வின் அந்தக்கரணங்கள் நான்கில் மனமேழுதலாவதாயுள்ளது, மனதை அடக்கினால் மற்றைய கரணங்கள் செயற்படாதிருக்கும், என்பதை ணர்த்தவே அவ்வாறுகூறினார். இதற்காகவே தமதுநந்திந்தனையில் மனக்குருங்கின் பினிபோக்கச் சிவத்தியா சம்செய்ய வேண்டுமென்று பாடியருள்ளார். தியானத்தால் அன்றேல்குருவின் திருவருள் நோக்கால்-தான் மனம்கட்டுப்ப இம். என்பதை ணரவாலாம். மனம் கல்போன்று தென்றும், அதை வளைத்தல் இலகுவானதல்ல வென்றும், மாற்ற மனம் கழிய நின்றமற்றயோனே என்றும், பாடிய மாணிக்கவாசகசுவாமி கள் கூட தம்மனத்தை வளைக்கத்தான் சிவபெருமான் மேருமலையை வளைக்கப் பழகினுரென்று கூறி எம்மை உணர வைத்துள்ளார்கள். மேலும் சுவாமிகளும் தமது நற்சிந்தனையில் தன் கண்மனசை முற்றுக்கரைத்த குருநாதன்

செல்லப்பாகவாமிகளே, “கல்லீல் நிகர்த்தமனம் கரையவரம் தந்திட்டா” என்று திருவருடன் வேண்டி நினைந்துருகினின்ற நிலையையும் நாம் காணலாம்.

இந்தாட்களில் தேனிலுமினிய சம்பவங்களை அனுபவித்ததுதிரு மகாஉண்ணத நிலையாகும். ஆங்கு “தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால் மனக்கவலீல் மாற்ற வரிது’’ என்று வள்ளுவப் பெருந்தனை கூறியவாறு நாங்கள் எக்கவலீஸ்யுமற்று இருக்கத் தகுந்த நிலையை அனுபவித்தோம். சுவாமிகள் ஆனந்தமாக ஆடியும் பாடியும் உல்லாசமாக இருந்தார்கள்.

இங்னனம் சுவாமிகளும் அடியேனும் இங்கு கூடியிருந்த மிக உண்ணத்மானதும் ஆனந்தமானதுமான பெருநிலைபோல வாழ்க்கையில் வேறுஏன்கும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இவையனைத்தும் சுவாமிகளின் திருவருட் செயல்களே. அடுத்த நாட்காலை தேநீர் அருந்தியதும் சுவாமியைப் பேராதணைக்கும் அடியேணப் பாடசாலைக்கும் அனுப்பி வைக்க மனேச்சர் ஒழுங்கு செய்தார்.

14. இரண்டாம் முறை றம்புக் பிட்டியா

பல வாரங்களுக்குப் பின் சுவாமிகள் வழிமைபோல் மதிய போசனத்துக்கு வந்தார்கள். வழிமைபோல் மதிய போசனம் அருந்தியேன்று அறையில் வந்திருந்தார்கள். “நான் இந்தியாவுக்குப் போயிருந்தேன்; நான் இங்குவந்து விட்டேன்; உனது தம்பி அங்கே போகிறேன்,” என்றார்கள். அம்முறைதான் அடியேனது தம்பியார் காசியில் நொயினால் காலமானார். சுவாமிகள் தம்பியின் கடைசிக்காலத்தைக் குறிக்கிறார் என்று அப்பொழுது எனக்குப் புரியவில்லை. “நாங்கள் றம்புக்பிட்டியாவுக்குப் போகலாமா?” என்றுசுவாமி வினாவினார். அடியேன் உடனே தொலைபேசி மூலம் பாடசாலை மனேச்சருக்குக் காரை அனுப்பும்படி கூறினேன். சுவாமி

களும் அடியேலும் காரில் அங்கே சென்றோம். போகும் போது. “நீ நாளைக்குத் தனியத்தான் பாடசாலைக்குத் திரும்ப வேண்டும்” என்று கூறினார்கள்.

நாங்கள் அங்கு சென்றதும், வழிமைபோல் மனேச சரவர்களின் தாயார் சுவாமிகளை நன்றாக உபசரித்து படுக்கை முதலிய வசதிகளையும் முன்போலச் செய்தார்கள்.

நாங்கள் “சாதலும் பிறத்தலும்” என்ற தேவாரத்தையே தாவும் போட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

அன்று மாலை, நாவலப்பிடிட்டியிலிருந்து அன்பர்கள் சிலரும் புகையிரத ஸ்தானத்தில் கருமமாற்றுபவர்களும் சுவாமியைத் தரிசிக்க வந்தார்கள்; சுவாமியுடன் அளவளாவி அவர் ஆசீர் வாதத்தையும் பெற்றார்கள். இரவு போசனம், அருந்திய வின் சயனிக்கச் சென்றோம். அன்றிரவு ஒரு மணியளவில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சேர். வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி அவர்களும் வேறு நண்பர்களும் காரில் அங்கே சுவாமிகளைத் தேடி வந்தார்கள். அடுத்த நாள் பாரா ஞமன்றத்தில் சபா நாயகர் தெரிவு நடக்க இருப்பதால் சுவாமிகளை எப்படியாகுதல் சந்திக்க வேண்டுமென்பது அவர்களின் விருப்பம். அவர்கள் கொழும்புத்துறை, இரத்தினபுரி, தபாலதிபர் இல்லம் ப்ரேராதஜை தேயிலை பதனிடுபவர் இல்லம் நாவலப்பிடிடி கதிரேசன் பாடசாலை என்னுமிடங்களுக்குச் சென்றுதேடியும் சுவாமிகள் அவ்வவ்விடங்களில் இல்லாதபடியால் றம்புக்பிடிடி யாவுக்கு வந்தனர். கதவில் தட்டியதும் மனேச்சர் கதவைத் திறந்தார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவர்களென்றறிந்ததும் சுவாமிகளிடம் வந்து தெரிவித்தார். சுவாமிகள் உடனே எழுந்து என்னைக் கையில் பிடித்தெழுப்பி, நான் கொழும்புக்குச் செல்கிறேன் நீ தனியாக நாளைக்குப் பாடசாலைக்குப் போ, என்றார்கள். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. மனேச்சரவர்கள் சுவாமிகள் காரில் ஏறக் கென்ற பொழுது வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனர். பின் உடையை மாற்றிக்கொண்டு நித்திரை செய்தார்கள். சுவாமி கள் துரைசுவாமி அவர்களைப் பார்த்து முதுகில் தட்டி ‘கொடி ஏறிவிட்டது காணும்; வா போகலாம்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

அடுத்த நாட்காலை நான் தவிலமயாகப் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். சுவாமிகளின் தீர்க்கதறிசனம் சரியாயிற்று; துரை சுவாமி அவர்கள் பாரானுமன்ற சபாநாயகராக ஒரு வாக்கால் வென்றார்கள்.

15. உருவெளித் தோற்றும் சுவாமிகள் மீது பாடல்களும்.

இக்காலம் சுவாமிகள் நாவலப்பிடிக்கு வருவதில்லை. அடியேனும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து Inter Arts சோாஜனைக் குப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்படிப்படிக்கு அதிகமாக ஆங்கிலப் புலவர்களின் பாடல்கள்தான் படிப்பதுண்டு. சுவாமி நாவலப்பிடிக்கு வராவிட்டாலும் அவரது உருவம் என் மனத்தை விட்டகவில்லை. இருந்தாற்போல் சுவாமி வருவது போலவும், சாளரத்துக்கூடாகத் தெரிவது போலவும், இப்படி அடியேன் கண்ணுக்குத் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. இங்கிருப்பதால் தான் இப்படிப் பிரேமை ஏற்படுகிறதென்று என்னி அடியேன் வேறு இடத்திற்குச் சென்றுல் இப்பிரேமை அகன்றவிடுமென்று நினைந்தேன். ஒரு பாடசாலை வீவு வந்ததும் அடியேனுடைய மாமனூர் வசித்து வந்த மாத்தறைக்குப் புகையிரத மூலம் சென்றேன். அங்குச்செல்லும் போதும், ஐஞ்ஜனலூடாகக் காட்சிகளைப் பார்த்தாலும், கடல், மனல் முதலியவைகளைப் பார்த்தாலும் எங்கும் சுவாமிகளின் உருவே தோன்றும். மாத்தறை சென்று இரவில் உறங்கும்போது இப்பாடல் என் மனதில் தோன்ற நான் உடன் எழுந்திருந்து கீழ் வரும் ஆங்கிலப் பாடல்களை எழுதினேன்.

Oh! My God

1. Oh! God in Human Frame!
Thou hast inspired my soul with thy pure form,
Which now I find before me, Quite visible and clear.
Thou, as my "Muse" has made me pen the lines
of love
Though I am ignorant af poetry laws and Music's time,
Yet may these verses take the form of sonnets, odes,
or other rhymes.
  2. I will endeavour to sing of thee, so dear and pure
By thy grace I discern thy graceful form before me,
Thy magnificent appearance ever haunts my mood,
In these dark hours before the d^rawn yet do I see
thee here before me
Wilt thou grant the bliss of ever seeing thee in me?
For to see thee for ever can only be gift from thee.
  3. Oft didst thou visit this unworthy soul,
Who offers humble thanks for this kind act of thine,
Oh! thy grey beard and shining silver hair do pierce
my eyes.
Thy crystal heart shall be filled with my ever long-
ing love;
Thy blessing dear I now invoke that this may ever be,
O gladly thus thou shower thy wisdom's words on
souls that weep for thee.
  4. Thy form for many long years thou hidest from me,
O! God have compassion on this unworthy soul!
Alas, that thou so late has shown thyself to me!
Perhaps, ere this the time was not yet ripe to meet
this uncouth sou

Pray, Pray, now tell me my Swamy dear what is-
my mission on this curious sphere?
Thou hast bid me discern thy form in tree, stone-
and stream,
Oh! in yonder bush, in branch and bark, thy form I see
And shall this be even in my dream.

5. O! may I know from thy sacred chambers of thy-
shrine,
The answers to the many questions in my heart?
How shall I strive thy pure form to attain?
How shall my bondage and my birth be ended?
Please explain! what is the useful purpose of this-
world and the treasures it unfolds?
What happy thoughts does Nature show us in their-
forms
And shall I spend my life in seeking answers to-
these doubts of mine?
6. Have master Chaucer, Milton, glorious and univer-
sal Shakespear resolved the mysteries of soul?
Though this they have not done, Yet have they-
aided me
To pen these humble lines to thee,
Is life worth living without thee
I shall exhort all these I knew to discern thee everywhere
And I shall quote thy wisdom'st words,
Which like a sparkling fountain flow forth from-
thy lips,
To make their lives both pure and free.
7. Thou hast taught to me an alchemy to transform-
all gross matter into finest gold,
Whence cometh wonderful and magic world?
Surely fuses into my heart from thine,
Thy sayings shall shake the very elements of the world..

- And shall reveal what things are false and what-
are real.
8. Oh! Swamy Devine! Teach me how to be devine!
Thus thou think that even for an instant thou-
canst flee from me
No, No! Thy sacred lotus feet are firmly planted in-
my huble heart.
And that too could not be but through thy grace-
profound.
Oh! My blessed Swami teach me how to gain thy-
spotless love!
For I know thou canst in easy terms unfurl to me-
the secrets of soul,
Which saints and sages had told and retold in-
words that even poets have not understood.
9. By thy true grace thy sacred words are ringing-
in our ears
Thy wonderful and marvellous acts shall ever dissi-
pate our fears
Thy graceful form shall teach us to judge what-
beauty is
And thy gleaming shining eyes shall magnetise each-
soul perceived by thee
Let thy sacred words tell us that sacred seat of
god is thy pure heart.
May thy glance and touch destroy immure actions.
of the past-
10. Oh! Aeoline Harp arise, awake
Persuade sweet music to Swamy's praise!
Oh! Painting strive to paint, this godlike beautious form
Oh! Science may you seek to know the sanctity of-
his pure holy feet.

Oh! Art, do thou attempt to fix the likeness of
this handsome figure!

Oh! Harp, Oh! Music, Painting, Science, Art!

Let me assure you ere you start that all your-
trials shall be in vain.

11. Even when I close my eyes I perceive thee in my-
heart-

I cannot cease to think of thee.

The rolling ocean beasts and birds ever declare thy,
sacred name

Thou hast most comfortably found a fitting dwelling-
in my heart.

The Sacred feet are fastened to my thirsting soul
with golden chains of love

So shall thou ever be with me and I shall ever-
be with thee.

And all this magic is performed by thee.

16. புராணப் படிப்புத் தொடக்கம்.

ஓரு நாள் மாலை தனியாக சவாமிகளைத் தரிசிக்கவேன்று கொழும்புத்துறை சென்றேன். சவாமிகள் ஆச்சிரமத்திலிலீ சவாமி இலந்தைக்குள விநாயகர் ஆலயத்தில் இருக்கிறார் போய்ப்பார்க்கலாமென்று அன்பர் ஒருவர் கூறினார். அடியேன் அங்குச்சென்றேன். அன்று மாதச் சிவராத்திரியான தால் கோயில் மண்டபத்தில் அன்பர்கள் அனேகர் கூடி யிருந்தார்கள் அன்று பெரியபூராணம் சுந்தரமூர்த்தி சவாமி கள் சரித்திம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சவாமிகள் அடியேனைக் கண்டதும் “வா வா,” என்றழைத்துத் தமது அருடில் வைத்துக்கொண்டார்கள். அங்கு சிவதொண்டன் ஆசிரியர் அவர்களும் சமூக மளித்திருந்தார். சிறிது நேரத் தின் பின் சவாமிகள் “நீ ஒரு பத்துப் பாட்டு வாசி” என்றார்கள். சிவதொண்டன் ஆசிரியரைப் பார்த்துப் பயன் சொல் ஆம்படியும் பணித்தனர். அடியேன் எனது மேலங்கிணையக்

கழற்றிப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டேன்; ஒரு காலமுமே முன்பு பூராணத்தையே வாசிக்காமலிருந்த அடியேன் உரைப் புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டேன். ஆசிரியர் அவர்களும் பயன் சொல்லும் இடத்தில் வந்தமர்ந்தார்கள். அடியேன் எப்போது பத்துப் பாட்டும் முடியம் என்றெண்ணீக் கொண்டு நல்ல ராகத்துடன் பாடல்களைப் படித்தேன். ஆசிரியர் அவர்களும் நல்ல இனிமையான குரலுடன் பாட்டுக்களுக்குப் பயன் சொன்னார்கள். பத்துப் பாட்டும் முடிந்தவுடன் முன்பு படித்தவரிடம் புத்தகத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பவும் எவாமி பக்கத்தில் வந்திருந்து கொண்டேன். ஆசிரியர் எழுந்து விட்டார். முன்பு பயன் சொன்னவர் தொடர்ந்தார்.

அவ்வமையம் சாவகக்சேரி தலைமையாரிசியர் ஒருவர் எழுந்து, சவாபிகள் குடிகாரர்களோடு கூடியிருப்பதும், ஒழுக் கமில்லாதிருப்பவர்கள் சவாபிகளை வந்து சந்தப்பதும் தனக் குப் பிடிக்கவில்லை என்று கூறினார். அவரைப் பார்த்து சவாபி கள், “இரு இரு உன்னு ஷை அவர்கள்தான் எனக்கு வேணும்” என்று சொன்னார்கள்; அவர் இருந்துவிட்டார்.

முன்னெரு காலத்தில் கிறீஸ்து நாதா அவருடைய உண்மையர்ன அடியாரான பரிசேயர் ஏகக் கூறீஸ்து வைப் பார்த்து, நங்கள் ஜென்ஸரயில்லை என் சோக் கிறீர்கள் ஏன் கூட்டுகிறீர்கள்? என்று குற்றம் பிடித்தார்கள். அதே ரீதியில்தான் சவாபிகளும் தலைமையாசிரியாகு விடையிறுத்தார்கள். அடியேன் சவாபிகளிடம் விடைபெற்று வீடு சென்றேன்.

அன்று பூராணம் படித்ததினால் பல வருடங்கட்குப் பின் சிவதொண்டன் நிலையத்தில், சிவதொண்டன் ஆசிரியரும் அடியேனும் பூராண படனங்கள் அடநக் வருடங்களாகச் செய்து வந்தோம். எங்கள் பூராண படன இனிமையை நேரில் கேட்டவர்கள் உவந்து எங்கள் இருவரையும் பல இடங்களுக்கும் பூராண படனைத்திற்காக அழைத்துச் சென்றனர். வேலூக்கைப் பிள்ளையார் கோவில், ஐந்துமுகப் பிள்ளையார் கோவில், தூர்க்கையம்மன் கோவில், திருக்கேதீச்சரம்

முதலிய இடங்களில் எவர்களும் விருப்பத்தக்க முறையில் பிராண படனம் நடத்தினோம். சுவாமிகளின் தீர்க்கதறி சுத்தை எவ்வாறு உரைக்கலாம்.

17. எல்லாருக்கும் வேலை உனக்கும் எனக்கும் தான் வேலையில்லை.

முன்போல் சுவாமிகள் இப்போது நாவலப்பிடிட்டிக்கு வருவதில்லை. ஆனால் பேராதனையில் ஓர் அடியார் வீட்டுக்குப் போவதுண்டு. இதைக் கேள்விப்பட்ட அடியார்களிர் சுவாமிகளை தரிசிக்கப் பேராதனை போவதுண்டு. எம்முடன் வசித்த அன்பரொருவர் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று மாலை நேரம் அங்குச் சென்றார். சுவாமிகள் அவரை நன்றாக உபசரித்து “வாரும் வாரும் நீர் நன்றாய்ச் சித்தாந்தம் படித் திருக்கிறீர் ஆனால் குழந்தைப் பிள்ளை போலவும் சிலிப்பிள்ளை போலவும் சொன்னதைச் சொல்லுவீர்; சாதனை ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னார்கள் இவரிடம் பல சித்தாந்தப் பாடால் களையும் படிக்கும்போது கேட்க இவர் படித்தார். பல மணித் தியாலங்கள் இவர்களுடன் கழித்தபின் “வீட்டிலை உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; திரும்பிப் போவதற்குக் கோச்சியோ பஸ்சோ இல்லை; ஆனால் இப்போது நீர் புறப் பட்டுச் செல்லும் பொறி ஒன்று வருகிறது. கவனமாகப் போ. ரயில் தண்டவாளத்தில் தடக்கி விழுந்துவிடாதே. பகிரங்கப் பாதைக்குப் போய்சூடு; அகால நேரமானபடியால் அந்த பொறி உம்மைப்பார்த்து. மாநுவரத் மாத்தையா என்று கேட்பார். நீர் ஒ என்று சொன்னால் அவர் பொறி உம்மை ஏற்றித்தன் பக்கத்திருத்தி, உம் முடைய இல்லம் வந்ததும், இதுதான் உமது வீடா என்று கேட்பார் அதில் நீர் இறங்கிக் கொள்ளலாம்” என்றார். அவரும் அங்ஙனமே சென்று சுவாமிகள் கூறியவாறு பொறி உம்மை ஏறி அங்குவந்திறங்கினார்கள். வீடு வந்து சேர்ந்ததும் சுவாமிகளின் சந்திப்பைப் புகழ்ந்து அவர்கள் திருப்பி அனுப்பிய விதத்தையும் மொசினார்கள். பின் அவர் யாழ்ப்பானத் திற்கு மாறுதலாகி வந்து ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் சென்று சுவாமிகளைத் தரிசித்து வருவது வழக்கமாயிற்று,

அடியேன் பேராதணையில் கவாமிகளைச் சுத்தித்தேன். அடியேன் வாரமுடிவில் கண்டிக்குச் செல்வது வழக்கம். அப்போது கவாமிகள் நிற்பதை அறிந்து கண்டிவிலிருந்து பேராதணைக்குப் புகைவண்டியில் சென்றேன். அவர் அன்பார் இல்லத்தில் அடியேனைக் கண்டதும் “வா வா” என்று அழைத்தார். இல்லத்தின் அருகிலே தான், அந்த அன்பார் வேலைத்தலம். அன்பார் வேலைக்குப் போன்னின் கவாமிகள் ஏகாந்தமாகவே இருப்பார்கள். கவாமிகள்

“அச்சம்பிலர் பாஸ்ம்பிலர் கேடும்பிலர் அடியார்,
தீச்சம்முறு நோயும்பிலர் தாழூம் நின்றிழூரில்
நச்சம்பிடறுஞ்சயார் நழுங்கொன்றை நவந்தாழும்
பச்சம்முடை அடிகள் திருப்பாதும் பணிவாரே.”

என்னும் பாடலைப் படிப்பதுடன் வேறு தேவாரங்களையும் படிப்பார்கள். இந்நேரத்தில் அன்பரவர்கள் அறுவைகத்தி விருந்து இடைவேளையில் வந்து சிற்றுண்டியும் தேநிரும் எமக்குத் தருவார்கள். சிறிது நேரத்தின்பின் அவர் வேலைத் தலத்துக்குச் சென்றுவிடுவார். கவாமிகள் “பார்த்தாயா எல் வாருக்கும் வேலை. உனக்கும் தான் வேலைஇல்லை” என்பார்கள். மின் அன்பார் மதியபோசனத்துக்குவந்து விடுவார். நாம் மதியபோசனம் அருந்துவோம். மின் அன்பரவர்கள் கவாமி மீது தான் இயற்றிய பாடங்களைப் படித்துக் காட்டுவார். மாலை நேரமானதும் கவாமிகள் தான் உலாத்தவேண் ஓமென்று தனியே உலாத்தப் போவார். நீ என்னுடன் நடக்கமாட்டாயென்று சொல்வார்கள். அடியேன் கவாமியிடம் விடை பெற்றுக் கண்டிக்குச் சென்றேன்.

இன்னுமொருநாள் பேராதணையில் அந்த அன்பார் இல்லத்தில் கவாமிகள் என்னைப் பார்த்து “பிவுபுராணம் தெரி முமோ” என்று கேட்டார்கள். “அன்பருடைய மேசையில் இருவாசகம் இருக்கும் எடுத்துவா” என்னுர்கள் அடியேன் திருவாசகத்தை எடுத்துச் சென்று சிவபுராணத்தை எடுத்து இராகத்துடன் படிக்கத் தோட்டங்கினேன். கவாமிகள் உடலே நடுத்து, “நில் நில் இராகத்துடன் இது படிக்கக் கூடாது. இது தமிழ் வேதம்” என்று சொல்லி தமது தாழ்ந்த கு

வில் “நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க” என்பதை வேதமோதும் ஓணசுடிடன் இனிமையாய்ப் படித்தார்கள். என்னையும் அப்படிப் படிக்கச் சொன்னார்கள். ஆடியேனும் சுவாமிகளுடன் சேர்ந்து படித்தேன். பின் அதை மூடிவைக் கும்படி சொன்னார்கள்.

சுவாமிகள் சிவபுராணத்தைத் தொடக்கியபின் சிவ தொண்டன் திலையத்திலும் வேறு வேறு சிவபுராணம் என்கு படிக்கவேண்டி வருமோ அங்கெல்லாம் அடியேன பாட வேண்டுமென்ற தோக்கத்தினால் அன்று இப்புதிய அனுபவத் தைத் தொடக்கி வைத்தார்களென்பது அறியற்பாலது.

சுவாமிகள் பாட்டு இயற்ற வல்லார் என்பதை முன் வரேஷான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இப்படித்தெய்வப்பாடலை முடி வைத்துவின் ஒரு கடதாசியும் பென்சிலும் கொண்டு வரும்படி பணித்தார்கள். அடியேன் அன்பள்ள மேசையிலிருந்து அவற்றை எடுத்து வந்தேன். அவர் எழுத என்று கூறிப் பின்வருவனவற்றைச் சொன்னார்கள்.

1. தந்தி முத்துணைச் சங்கரன் மைந்துணைத் தொந்தி வயற்றின தோடனி செவிபாளை திநத்ர இக்கருள் கம்பத இறைவனை மந்திர ரூபனை நான் மறவேனே.
2. ஒருவனுலே உலகம் உதித்தது ஒரு வனுலே உலகம் நிலைத்தத து ஒரு வனுலே உலகம் ஒடுங்கிடும் ஒருவனேன் உயிர்த்துணை யாமே.
3. ஒருவ னேஒரு மூவரு மானுன் ஒருவனை எல்லா உயர்களு மானுன் ஒருவனை எல்லா உலகமும் ஆனுன் ஒருவனை என்னை உயிரவைத் தானே.
4. சிவனை யல்லாமல் தேவரு மில்லை சிவனை யல்லாமல் சீவரு மில்லை சிவனை யல்லாமல் தேக்கு மில்லை சிவனை என் சித்தத்துட்ட கண்டு தொன் இனே.

5. நகரத் துள்ளே நான்முக னுனுன்
மகரத் துள்ளே மாலவ னுனுன்
சிகரத் துள்ளே சிவஞப் பின்றுன்
வகரத் துள்ளே அருள்வடி வானுனே.
6. அண்ட சராசரம் அவன்வடி வாகும்
அண்ட சராசரம் அவனே யாகும்
அண்ட சராசரத் ததிசயம் தன்னை
அண்டரும் அறியார் அதிசயித் தாரே.
7. சிவபக்தி யாலே சிந்தை குவிந்தது
சிவபக்தி யாலே சிந்தை தெளிந்தது
சிவபக்தி யாலே சிந்தை இறந்தது
சிவபக்தி யாலே சீவன் முத்தியே.
8. சிவசிவ என்று சிந்திப்பர் தேவர்
சிவசிவ என்று சிந்திப்பர் சீவர்
சிவசிவ என்று சிந்திப்பர் முனிவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி யாமே.
9. பக்தி செய்து பந்தத்தை நீக்கினேன்
பக்தி செய்து பரமனைக் கண்டேன்
பக்தி செய்யும் பாக்கியம் பெற்றேன்
பக்திக் கடவில் படிந்திருந் தேனே.
10. ஒன்றை நினைந்து என் உள்ளம் ஒடுங்கிற்று
ஒன்றை நினைந்து என் உள்ளம் களித்தது
ஒன்றை நினைந்து என் உள்ளம் உயர்ந்தது
ஒன்றை நினைந்து ஒன்றுனேனே.
11. அஞ்செழுத் தாலே; ஆக்கை பிறந்தது
அஞ்செழுத் தாலே ஆன்மா சிறந்தது
அஞ்செழுத் தாலே ஆனந்த மாயிற்று
அஞ்செழுத் துள்ளே அடங்கிநின் நேகே.

12. அஞ்செழுத் தாலே சஞ்சலம் அழிந்தது
 அஞ்செழுத் தாலே பஞ்சம் ஒழிந்தது
 அஞ்செழுத் தாலே ஆனந்த மாவிற்று
 அஞ்செழுத் துள்ளே அடங்கி நின் ரேணே.
13. அஞ்செழுத் தாலே அரணடி காணலாம்
 அஞ்செழுத் தாலே அகிலத்தை ஆளாம்
 அஞ்செழுத் தாலே அகவினை தீர்க்கலாம்
 அஞ்செழுத்துமென் நெஞ்சம் புதந்ததே.
14. ஆரூறுக்கப்பால் ஆனந்தக் கூத்து
 ஆரூறுக்கப்பால் ஆநந்தவீடு
 ஆரூறுக்கப்பால் ஆர்தான் ஈடு
 ஆரூறுக்கப்பால் சென்றேரைக் கூடு

இவ்வாறு பாடல்களையும் கருத்துணர்ந்து பாடுவோர் சிவனுடைய தண்மைகளையறிந்து சிவனடி சேர்வதற்கு வாய்ப் புண்டாகுமென்பதை யெய்யன்பர்கள் அறந்துணரத்தக்கது. இச்செய்யுள் எழுதி முடிந்ததும் அன்பரவர்கள் தனது வேலைத்தலத்திலிருந்து திரும்பினார்கள். சுவாமிகளும் யாழிப் பாணம் செல்வதற்கு ஆயத்தமானார்கள். அடியேனும் இல்லம் திரும்பினேன்.

- 18 நான் இந்தியாவுக்குப் போயிருந்தேன். நான் இங்கு வந்துவிட்டேன் உனதுதம்பி அங்கே போகிறுன் அடியேனுடைய தம்பியார் ஒருவர் அரசினர் தபாற கந்தோர்க் க்ஷவையில் உதவித் தபாலதிபராகச் சேவைசெய் தார். அவர், மலைநாட்டில் அப்புத்தனை என்னும் இடத்திலுள்ள கந்தோளில் கடலமயாற்றினார். அப்பொழுது சுவாமிகள் தமது அடியாரொராருவரைச் சந்திப்பதற்காக அப்புத் தனை சென்றார். அவ்வடியார் தம்பியாரோடு இருந்தமையால் அங்குச் சென்றார். எனவே சுவாமிகளுக்கு அடியேனுடைய தம்பியாவரத் தெரியும். அவர் சுவாமிகள் அங்கு வருவதை அடியேனுக்கும் கூறினார். தற்செயலாக அவர், நாவலப்பிட்டி தபால் நிலையத்துக்கு மாற்றலாகி வந்தார். அவர் தபால் அலுவலகத்தில்லைய மற்றவர்களுடன் வசித் தார்.

இத்தருணத்தில் நண்பர்கள் சிலர் இந்தியாவுக்குத் தலையாத்திரை செய்யவிருப்பதைஅறிந்து, அவர்களுடன் செல்வதனுமதி கேட்டனர். செல்பவர்களின் தன்மையை அறிந்து இருவார வீவில் போய் வர அனுமதித்தேன். தம்பியார் பிரயாணம் செய்வதற்கு முன்பு தனது விரவில் அணிந்திருந்த தங்க மோதிரத்தைக் கழற்றி இது இந்தியாவுக்குப் போக எனக்குத் தேவையில்லை என்றுகூறி வைத்திருக்குமாறு அடியேணிடம் அடைக்கலம் தந்து போயினர். பிரயாணம் தொடங்கியது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள பல தலங்களையும் தரிசித்து Agra என்னுபிடத்திலிருந்து தாழ் மகால் முதலையுற்றையும் பார்வையிட்டார்; எமக்கு ஒவ்வொரு இடத்திலிருந்தும் காசிதமெழுதினார். காசி யாத்திரைக்கு யாவரும் புறப்பட்டனர்.

இதற்கிடையில் பாடசாலை நூலகத்திற்குரிய புந்தகங்கள் வாய்க்குவதற்காகப் பாடசாலை உப முகவருடன் காரில் கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு நூல்முதலியவற்றை வாய்க்கொண்டு இரவு 7 மணியளவில் பாடசாலைக்குத் திரும்பினேன். அப்பொழுது தபாலரத்தில் கடமையாற்றும் தம்பியாருடைய நண்பர் சிலர் அடியேண பார்க்க அங்கு வந்தனர். அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து தம்பியார் பேசி நோயால் வருந்திச் சுகமடைகிறார் என்று தங்களுக்குத்தந்தி வந்ததாகக் கூறினர். அடியேணுடன் அதிகநேரம் பேசிய இந்நண்பர்கள் நான் இராப் போசனம் செய்தபின்பே இத்தந்தியை அடியேணிடம் தந்தனர். தந்தியை வாசித்த பின் அடியேணின் மனம் குழப்ப நிலையிலேயே இருந்தது. நக்கிரவில் மாரியம்மன் கோவில் அர்ச்சகரை எழுப்பித் தம்பியார் பெயரில் ஓர் அர்ச்சனையும் செய்வித்தேன்.

அடுத்தநாட் காலை அடியேன் இச்சம்பவத்தை முகாமையாளருக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டு தமிழ் வித்தியாலயத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு தொலைபேசி மூலம், தம்பியார்காலீவில் காசிவிசுவநாதர் பாதங்களைப்படைந்ததையிட்டும், அவருடைய அஸ்தி கங்கா நதியிலிட்டது பற்றியும் தந்திமூலம் வந்திருக்கும் செய்தியை அன்பர்கள் அறிவித்தனர். முகா

மையாளர் என்னைத் தேற்றி, யாழ்ப்பாணம் சென்று பின்பு இறுதிக் கிரியைகள் செய்யும் படியும் சொன்னார். அடியேன் உறவினருக்கும், நன்பர்களுக்கும் இச்செய்தியைத் தந்தி மூலம் அறிவித்தேன். சுவாமியுடைய விலாசம் தெரியாதா கையால் அவருக்கு ஒருகடிதம் எழுதினேன். எல்லாருக்கும் தெரிந்தவராகையால் “யோகசவாமி, யாழ்ப்பாணம்” என்று மேல் விலாசமிட்டுக் கடிதம் போட்டேன்.

“செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள் என்றும் எனது இருதய கமலத்தை விட்டகலாத மிகவும் அன்புள்ள சுவாமிகளுக்கெழுதுவது, எனது தம்பியார் தென்னிந்தியா விலுள்ள பல சேஷத்திரங்களையும் தரிசித்து இறுதியில் காசிக் குச் சென்று காசிவிசுவநாதருடைய பாதாரவந்தங்களை அடைந்தார் என்பது ஆழ்ந்த துண்பத்துடன் அறியத்தகு கிணறேன்”, வணக்கம்”

அன்று மாலை யாழ்ப்பாணம் சென்றேன்.

19 எனக்கு வந்த தபாலைத் தந்திட்டுப் போ.

அடியேன் நாவல் நகரில் இருந்து சுவாமிக்கு எழுத்தய கடிதம் யாழ்ப்பாணம் தபால் கந்தோரில் வந்து சேர்ந்தது. தெரிவு செய்யும் போது அத்தபால கொழும்புத்துறை தபால் பரிசாரகர் கைக்குப் போனது. ஆனால் சுவாமி ஒரு இடமாக இருப்பவரல்லர். ஆதலால் வண்ணுரப்பண்ணை தபால் பரிசாரகர்; நான் அதைச் சுவாமியிடம் சீர்ப்பேன் என்று முனவந்தார். சுவாமி கமலாசனி அச்சகத்தில் அடிக்கடி வந்திருப்பது வழக்கம். அக்காலம் சிவதொண்டன் நிலையம் நிறுவப்படவில்லை. அத்தபாறசேவகர் அந்தக்கடித்ததை பொறுப்ப பேற்றுக் கொண்டு சென்றார். தனது கடமையில் வண்ணார் பண்ணைசண்முகநாதன் புத்தகசாலைச்சந்தியால் வந்து கொண்டிருந்ததபால் பரிசாரகர் கடையிலிருந்த சுவாமியைக்காண வில்லை. ஆனால் சுவாமி, குமாரசவாமியன் கடையிலிருந்து தபால் பரசாரகவரைக்கைதட்டிக் கூப்பிட்டு, “எனக்கு வந்த தபாலை தந்திட்டுப்போ” என்றுகூறினார் அவரும் கடிதத்தைக் கைந்திடி விநியோகித்தார். அதனால் பரிசாரருக்கு ஒரு பரம திருப்புதி ஏற்பட்டது. சுவாமி அக்கடித்ததைக் குமாரசாமி

யிடம் கொடுத்து உடைத்து வாசிக்கும்படி கூறினார். அவர் உடைக்கு யாசித்தார். இதற்கு உடனே மறுமொழி எழுத வேண்டும் காணும்: ஒருகடதாசி எடும்' என்று சுவாமி கூற அவரும் கடதாசி எடுத்து ஈவுமி சொல்லச் சொல்லக்கூடி தத்தை எழுதினார். அக்கடிதம் பின் வருமாறு.

வண்ணூர் பண்ணை

20-7-35

அன்புள்ள கந்தப்பிள்ளை அறிவது,

உமது தம்பியாகிய சின்னத்தம்பி இந்தியாவில் சிவ புண்ணிய ஸ்தங்களைத் தரிசித்ததைக் குறித்தும் அவரது ஆங்மா காசி விசுவநாத சுவாமிகளைத் தரிசித்த பின் பரம பதம் அடைந்ததைக் குறித்தும் ஆனந்தம் அடைக்கிறோம். நாம் அன்வரும் அவ்வான்மாதற்குதி அடையவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறோம். ஆங்மா பிறப்பு இறப்பு எடுப்பது இயற்கையாதுள்ள, ஆங்கு ஒரு குறைவுமில்லை. ஆங்ம சுகத்திற்கேற்ற கிரியைகள் யாவற்றையும் செய்து புடிக்கவும் குடம்பை தனித்தொழியப்படுத் பறந்தற்றே உடம்போடு உயிரிடை நட்பு.

என மனத்தில் எண்ணித் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்க

இங்ஙனம்
சுவாமிகள் கட்டளைப்படி
க. குமாரசாமி

இங்ஙனம் துன்பம் துடை-த்த தூயஇன்ப மூர்த்தியாகிய சுவாமிகளது கருணையையும் அன்பையும் எங்ஙனம் மறப்பது,

இக்கடிதம் நாவல் நகருக்குச் சென்றது பின்பு அங்குள்ள அடியேனுடைய நண்பர்கள் எனது யாழ்ப்பாண விலாசத் திற்கு திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள் அக்கடிதம் அடியேன் கையில் கிடைத்தது.

இச்சம்பவத்தின் நிகழ்ச்சிகளை பலகாலத்தின்பின் நான் யாழ்ப் பாணம்வேலை மாறிவந்தபின்புதிரு. குமாரசாமி அடியேனுக் குக் கூறினார்.

20. எடகள்ளா

நாவல் நகரிலிருந்து யாழ்பாணத்துக்கு வந்தேன் அடியேன் காலங்கிசென்ற தம்பியின் இறுதிக்கிரியைகளை விசிசேடமாக இந்தியாசென்று செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தேன் இதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்வதற்காக குருக்கள் ஒருவரைச் சந்தித்து ஆலோசக்கவிழும்வினேன் அடியேனும் என்னுடைய மற்றைய சகோதரனும் இன்னும் இன்ததவர் சிலருமாகக் கார்ன்னில் யாழ்ப்பாணம் வைத்தில்வரான்கோவி வடியில் இருக்கும் குருக்களைச் சந்திக்கச் சென்றேம். சன்முக நாதன் புத்தகாலைச்சந்திக்கு அணித்தாய்க்காரரை நிறுத்தி விட்டு அடியேன் இறங்கினேன்; மற்றவர்களுடன் கடைக்கும் போது பின்னால் யாரோ ஒருவர் வந்து கையைப் பிடித்துக் கொண்டு “எட கள்ளா” என்றார். திரும்பிப் பார்த்தேன் யோகசுவாயியார் தான். உடனே காவில் இருந்து செருப்பைக் கழற்றி விட்டுத்தோளில் இருந்த சாஸ்வையையும் கையிலெடுத்தேன். சவாமி உடனே அந்தச்சாஸ்வையைய வாங்கி எனது தோளில்போட்டுவிட்டு அடியேனுடைய செருப்பையும் காவில் அணிந்து “இவைகளில் ஒன்றும் தங்கியிருக்கவில்லைக் கானும். உள்ளனவிலேயேதான் எல்லாம் இருக்கின்றது” என்றார்கள் “சாகிறதிலை ஒன்றுமில்லை. நானும் சாகிறதுதான் நியும் சாகிறதுதான், மற்றவர்களும் சாகிறதுதான்” என்னுடைய மற்றச் சகோதரனைச் சுட்டிக் காட்டி “இவனும் 10 நாட் செல்லச்சாகிறதுதான்” என்று கூறினார்கள் கண்டி மாநகரின்கண் அடியேனின் உள்ளத்தை எங்கணமோ கவர்ந்து கொண்டுகையால் அடியேனைக் “கள்ளா” என்று அழைத்தார் போலும். அடியேனின் கைகளைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாது அடியேனை இழுத்துக் கொண்டு பக்கத்திலே உள்ள ஒரு செட்டியார் இல்லத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். அங்கே உட்பக்கத்தில் வடக்குப்பக்கமாகவும் தெற்குப்பக்கமாகவும் சிமெந்து இன்னைகள் இருந்தன. அங்குள்ள அம்மையாரைக் கூப்பிட்டு ஒரு புற்பாய் கொண்டு வரும்படி கூவினார்கள். வயது சென்ற அம்மையார் ஒருவர் புற்பாயைக் கொண்டுவந்து வடக்குப்பக்கத்துத்தின்னைமேல் விரித்தார். சவாமிகள் உட்காருவதற்கென அடியேன்

நிலைத் தென். சுவாமிகள் “நான் உண்ணீக் கடவுளிலும்பார்க்க மேலாக வைத்திருக்கிறேன் இருக்கச் சொன்னால் இருக்கமாட்டி யோடா” என்று சுத்தம் வைத்தார்கள். அடியேன் அச்சமுற்று அப்பாமில் உட்கார்ந்தேன். சுவாமி பாயில்லாத மற்றைத் தின்ணீயில் உட்கார்ந்தார்கள் “இரு பொருள்தான் கானும் எல்லாப் பொருள்களாயும் மினிர்கின்றது, குரியன், சந்திரன், காற்று, புனல், ஆகாயம், பூமி, ஆன்மா, கடல், மலை, அண்டம், சரம், அசரம் மரம், செடி, கொடி எல்லாமாய்க் காட்சியளிக்கிறது. நான் இன்று ஒரு தெய்வ விதை கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அதைக் கிவமாரிய நிலத்தில் நாட்டி, அன்பென்னும் மழை நீர் பாய்ச்சி, அங்கே மரமாக்கின் உரை காலததுல் அம்மரம், மரக்கிளாகளில் மலர்கள் அநும்பிப் பூத்து, பிஞ்சாகி முற்றி கணியாகிப் பயன்தரும் களைகளை களைவது என்கேவலே: அதைப் பேணிக் காப்பாற்றுவதும் என்கவலை; இதற்குத்தான் கானும் உண்ணீ இங்கு கொண்டுவந்தேன்” என்று கூறி உபதீசத்தை முடித்தனர்.

வின் அடியேன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு கமலாசனி அச்சகத்துக்குக்கொண்டுபோனார்கள். அங்கேசென்ற வுடன் அங்பர்கள் அங்கு குழுமினர். அடியேன் அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி “இவர் சி. ஸி. எஸ். முருகேசுவின் மருமகன். இவருடைய தம்பிகாளையில் சென்று காசிவிசுவநாதருடைய பாதரவிந்தங்களை அடைந்து விட்டார். காசியில் இறக்கக் கொடுத்து வைக்கவேணும். சிலபெருமான் காசியில் இறந்த வர்களுடைய ஆன்மாக்களைத்தனது மடியில்வைத்து உபதேசம் செய்வார். எல்லாப்புன்னையமும் இவருக்குத்தான் கானும். ஒருக்கறவுமில்லை. ஒன்றுக்கும்கலங்கக் கூடாது. நீ படி” என்றார்கள். அடியேன் அழுதவண்ணம் சில தவாரங்களைப் படித்தேன். இறுதியில் ந் ஆராமேஸ்வரத்தில் இறுதிக் கிழையகள் யாவற்றையும் செய்துமுடி. என்றுசொன்னார்கள்.

நம்பியாரின் ஆன்மா இறைவனுல் உபதேசிக்கப்பட்ட தெஸ்றும் அவ்வான்மா நன்னிலை அவடந்திருக்கிற தென் றும்.நாம் அனைவரும் துன்பக்கடலினின்று நீங்கி இன்பக்கடலில் அழிந்தி இருக்கவேண்டு மென்றும் கருணையாகக் கூறிய சுவாமிகளின் திருவடிகளை யாம் என்றும் துதிப்போமாக. திருவாரூரில்பிறக்க முத்தி; சிதம்பரத்தைத் தரிசிக்க முத்தி; திருவாலவாய் என்று கூறமுத்தி; காசியில் இறக்க முத்தி. என்னும் பழமொழியை நினைவு கூருவோமாக.

21. இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென் வெண்ணைவோ திடமில்லையே.

தம்பியாரின் இறுதிக் கிரிகைகள் செய்வதற்காக எம்பிள் பலர் இராமேஸ்வரம் சென்றேயும்; அங்கே திருவிழாக்காலம். யாம் இராமேஸ்வரப் பெருமாளை வணங்கும் வாய்ப்பும். கிடைத்தது. பிராமணர் எல்லாக்கிரியைகளையும் நன்கு டடத் தினார்கள். சேதுக்கரையில் தீர்த்தம் ஆடியபின் யாம் ஊர் கிரும்பத்திட்டமிட்டோம்

அடியேனுக்குச் சகோதரரான மற்றையவருக்கும் அங்கே ககயீனம் உண்டானமையால் தாமதமின்றி ஊர் திரும்பி ஞேம். அடியேன் நாவலப்பிட்டிக்குச்சென்றேன் மற்றையோர் யாழ்ப் பாணம் சென்றனர். துரதிஷ்டவசமாக தம்பியார் உயிர் நீத்துவிட்டாரென அறிவிக்கப்பட்டது. அடியேன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்ததும் அவர் குடல்வால் நோயால் மடிந்தாரென வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். இந்திசுழச்சியைக் கவாமிகள் “இறப்பு ஒருநூதனமான காரியமல்ல. எல்லோ ரும் இறக்கிறதுதான். இவனும் 10 நாட்களால் இறப்பான் இவைகள் நடப்பது இயல்புதானே”, என்முன்னரேகூறியது சரியாய் முடிந்தது “இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பார் என்று எண்ணவோ திடமில்லையே” என்ற தாயுமானவர் பாடலைச் சுவாபி உணர்த்தியருளினார்கள்.

22. இவன் உன்னை இழுக்கப் பார்க்கிறான் நீ அதற்கு இடம் கொடாதே.

சவாமிகள் ஒரு நாள் அன்பர் ஒருவர் வீட்டில் அடியேனச் சந்தித்தபோது பாடசாலை நடப்புகள் பற்றி விசாரித்தார்கள். அடியேன் அவற்றைக் கூறியபோது, “குசமசக்காய் இருக்கின்றன. முகவரும் உன்னை அங்கு இழுக்கப் பார்க்கிறார்,” என்று கூறினார்கள். இவற்றை எல்லாம் தவிர்ப்பதற்கு மூன்று மாத விடுமுறைக்கு விண்ணப்பித்துச் சென்றால் தாமே யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் எடுத்துத் தருவதாகக் கூறினார்கள். அடியேன் சவாமிகளின் விருப்பப்படியே மூன்று மாத விடுமுறை நாட்களில் கொழும்பு சென்றேன். அங்கு சவாமிகளின் நண்பரொருவர் தமது இல்லத்தில் சகல உபசரணகளையும் செய்து அடியேனுக்குத்தவினார்கள். இவ்வள்பர் ஒரு புகையிரத நில அளவையாளர்.

23. உன்னுடைய சம்பளம் எவ்வளவு?

இந்த நில அளவையாளர் சவாமிகளைப் பற்றி அடியேனுக்குக் கூறிய கதை. ஒருநாள் மாலை சவாமிகளுடைய ஆச்சிரமத்துக்குக் கையுறையுடன் சென்றேன். அங்கே சவாமிகள் என்னை வரவேற்று உபசரித்து அமரும்படி செய்தார்கள். பின் பல விஷயங்களையும் பேசிக்கொண்டிருந்து எனது தொழிலையும் ஊதியத்தைப் பற்றியும் கேட்டார். அதைக் கேட்டறிந்ததும் உன்னுடைய மேலதிகாரிகளுக்கு உள்குச் சம்பளம் கூட்டித்தரச் சொல்லி எழுதப்போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஐந்து நிமிடங்கள்வரை கண்களை மூடிச் கொண்டு பத்மாசனத்திருந்தார்கள் பின் கண்களைத்திறந்து “நான் உம்முடைய விடயம்பற்றி எழுதிப்போட்டேன் எல்லாம் சரி” என்று சொன்னார்கள். நான் வழமைபோல் சவாமிகளின் ஆசீர்வாதத்தோடு இல்லம் திரும்பினேன்.

நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எனது அலுவலகத்திற்கு வேலைக்குத் திரும்பினேன். அங்கு மேலதிகாரி என்னை அழைத்து எல்லோருடைய சம்பளமும் இருமடங்காக உயர்த்தியிருக்கிறதென்பதை அறிவித்தார். நான் சவாமிகள் கூறிவதை உணர்ந்து அவரின் கருணையைப்பாராட்டினேன்.

24 சுவாமி சொன்னுஸ் செய்வோம்

அடியேன் நிற்கும் வீட்டில் இருக்கும் அன்பருக்குத் திருவாசகத்தில் ஆழ்ந்த பத்தி இருந்தமையால் அடியேன் இனிய குரலில் திருவாசகம் படிக்கும்படி கேட்டு இன்புறு வார் இப்படியிருக்கும் போது அடியேனுடைய மாமனுரிட மிருந்து “Come immediately,” என்னும்தந்திவந்தது அடியேன் உடனே என்னவோ ஏதோ என்று நினைந்து மாத்தறைக்குப் போனேன். மாமனுர் வீட்டில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து தங்கிநின்ற அன்பரைக்கண்டதும் அடியேனின் விவாகத்தைக் பற்றியதுதான் தத்தி என்பதை ஊசித்துக்கொண்டேன். மாமனுருடன் நேர்முகம் கொடுப்பதைத் தவிர்க்க மேல் மாடியில் தங்கியிருந்த மற்றைய அன்பர் ஒருவர் சுவாமி களின் அடியவர் என்பதை அறிந்தேன் அவருடன் அளவு எாவுதற்குச் சென்றேன். அவ்வன்பர் பண்முறையில் தேர்ச்சி பெற்றவராகையால் வாழ்க அந்தணர்” “மீளா அடிமை”, என்னும் பாடல்களைப் படிக்கத்துணை புரிந்தார். அத்துடன் சுவாமிகளின் அருள் நிறைந்த சுவையுள்ள ஒரு கதையையுண் சொன்னார்.

சுவாமிகளும் வேறு அன்பர்களும் கடலில் ஆறு நாடு களுக்குச் சூருக்க வேண்டுமென்றுகூறி அதற்கு வேண்டிய உணவு வகைகளான தயிர்ச்சாதம் — புளிச்சாதம் மிளகு சாதம் எல்லாம் கொண்டு வரும்படி இவருக்குப் பணிந்தார்கள். அன்பரும் மற்றைய நண்பர்களும் சுவாமிகளின் விருப்பிடு கிணங்க தயாரித்த உணவுகளுடன் சுவாமிகளிடஞ் சென்றார்கள். சுவாமிகளும் இவர்களுடன் துண்டிக் கடற்கரைக்குச் சென்றார்கள். ஆற்றுப்பெருக்கால் ஒடக்காரன் ஆற்றைக் கடக்க முடியாதென்று கூறியதும் திருஞான சம்பந்த சுவா மிகள் தமது அடியார்களுடன் ஒருவள்ளத்திலேறி “கொட்டமே கமழும் கொள்ளம்பூதார்” என்னும்தொடக்கத்தையுடையபதிகத்தை இவ்வன்பரைப் படிக்கும்படி வேண்ட அவர் அப்பதிகத்தையே மிக உருக்கமாகவும் இனிமையாகவும்ராடி னார். படி முடிந்ததும் சுவா மி கள் “நல்லாயிருக்குது காணும் எனக்கூறினார்கள் நாங்கள் ஆறுநாளும் கடலில்

இருந்து விட்டோம். இனி நாங்கள் யாவரும் ஆசிரமத் துக்குத்திரும்பிப் போவோம் என்று சொன்னார்கள். அங்ஙன மேயாம் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி வந்து சுவாமிகளின் ஆணப்படி உணவுகளையும் பசிர்ந்து கொள்ளு எங்கள் இல் வங்களுக்குச் சென்றோம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருக்கூட்டத்தோடு முள்ளி வாய்க்கறையை அணிந்தபோது, அங்கே ஆறு மிகப் பெருச் லால் ஒடக்காரர் ஒடங்களைக் கரையிலே நிறுத்திவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அடியார்களை ஒடங்களில் ஏற்றி, தானும் ஏறிக்கொண்டு ஒடக்கோல் இல்லாமலே இப்பதிகத்தைப் பாட ஒடம் திருவருளால் மறுகரை சென்றிடைந்தது.

அடுத்த நாள் காலை உணவுருந்தியின் மாமனூரவர்கள் உனக்கு விவாகம் பேசி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள்; சாதகம் பார்த்ததோம்; பொருத்தமாயிருக்கிறது என்றார். அடியேனுக்கு இப்போது வேலையில்லை; காசும் இல்லை; இந்த நிலையில் கல்யாணம் செய்து என்ன செய்வது? என்றேன். அப்பெண்ணினுடைய ஆதனங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலேபோதும். வேலையைப் பற்றி அக்கறையில்லை என்றார்கள், இக்கல்யாணத்தைத் தட்டிக் கழிக்கும் நோக்குடன் “சுவாமி சொன்னால் செய்வோம்” என்றேன். சுவாமி இதற்கு இணங்கமாட்டார் என்பது அடியேனின் நம் பிக்கை. நாங்கள் எல்லோருமாய் சுவாமியிடம் சென்று கேட்போம் என்று அடுத்த நாளே யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டோம்.

மாமனூர் அடியேன் சிறுவனுயிருக்குங்காலம் தொடக்கம் தனது சொந்தப் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் அடியேனில் அதிக அன்பும் ஆதரவும் அக்கறையும் கொண்டிருந்தார். ஆகையால் அவருடைய சொல்லைத் தட்டி அடியேன் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சுவாமியும் மற்றவர்களுக்கு அடியேனை அறிமுகப்படுத்தும் போது மாமனூரின் பெயரைச் சொல்லியே அறிமுகப்படுத்துவார். ஆதலாலேதான் முழுப் பொறுப்பையும் சுவாமியில் ஒப்படைத்தேன்.

25. நாள் எப்போ வைத்திருக்கிறும்?

யாம் காரில் சென்று கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் இறங்கினாலோம். சுவாமிகள் கருப்பூரத் தட்டுடன் படலையில் வந்து எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்களைக் கண்டதும் உள்ளே வாருங்கள் என்றார். யாம் சென்று அமர்ந்ததும் மாமனுரை கருப்பூரத்தைக் கொண்டதுமாறும் தேங்காயை உடைக்குமாறுஞ் சொன்னார்கள் தமது இனிய, தாழ்ந்த குரலில் “நாள் எப்போ வைத்திருக்கிறுய்?” என்று சுவாமிகள் கேட்டார்கள். மாமனுர் இன்னும் இருவாத்திற்குப் பிறகு வரும் வியாழக்கிழமை நல்ல நாள்”, என்று சொன்னார்கள். சுவாமிகள் அடியேணப் பார்த்து, “அது செய்யலாம்; நீ செய்” என்று கூறினார்கள்.

“இல்லறம் அல்லது நல்லறமன்று” “இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றினின்ற துணை” என்ற திருவங்ஞவர் வாக்கினாலும், “அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை” இவ்வுலகில் வயதுக் கேற்ற கற்புடைய மனைவி யுடன் கலந்து வாழ்வது என்பதே இன்பமாகுமென்பதாலும் சுவாமிகள் இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தார் போன்றும் என்றெண்ணி அடியேன் மொனமானேன். வந்தவர்கள் சில நிமிடம் சுவாமிகளுடன் அளவளாவி விடைபெற்றுக் கெல்ல அடியேன் கடைசியாகச் சுவாமியுடன் தனித்திருந்தேன். அப்போது அவர்கள் ஒரு தேங்காய்ப்பாதியில் பழங்களையும் மலர்களையும் நிறைய வைத்துப் பிரசாதமாகத் தந்து “நான் வரவில்லை என்று குறை நினையாதே; நான் எப்போதும்தான் உன்னுடன் கூட இருக்கிறேன்; நீ செய். எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்று ஆசிரவதித்தார்கள். அடியேன் சுவாமியை வணங்கி விடைபெற்றேன்.

சுவாமிகளின் திருவருளால் இரு கிழமைகளின் பின் விவாகம் நிறைவேறியது.

26. எப்படிப் பாடசாலை?

அந்நாளில் கௌரவ கல்வி மந்திரியாயிருந்தவர் சுவாமி களின் அன்பராயிருந்த படியால் “தனியார் சேவையிலிருப்பதிலும் பார்க்க அரசாங்க சேவையிலிருப்பதால் பல நன்மைகளுக்கு. ஆதலால் அரசாங்க சேவைக்கு விண்ணப்பம் செய்” என்று சுவாமிகள் கூறினார்கள். அதன்படி விண்ணப்பம் செய்து அடியேலுக்கு அரசாங்க சேவை கிடைத்தது.

27. பள்ளிக்கூடத்தை விடாதே?

அரசாங்க சேவையில் ஐந்துவருடங்களின் பின் வழிமே போல் அடியேலுக்கு வேறு ஒரு பாடசாலைக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. அரசாங்க சேவையில் இருப்பவர்க்குப் பல கண்டப் பிரதேசங்களிலும் சேவை செய்ய நேரும் என்பதால் அடியேலுக்கு மாறிப்போக விருப்பமில்லை. எனினும் சுவாமி களின் சொல்லைத் தட்டாது அவர் ஆணைப்படி மாற்றத்தை ஏற்றுச் சென்றேன். அதற்கிடையில் கொழும்புக்கு அலுவலாகச் சென்ற நேரத்தில், சுவாமிகள் ரட்டஞ்சுகரப் பிளேசில் இருக்கிறென்பதை அறிந்து. அங்கு இன்னும் அன்பர் இருவருடன் சென்றேன் செல்வதற்கு முன், “நேரம் தாம தித்தால் அங்கு சென்று திரும்பி வர வாகனமில்லாதிருக்கும்; ஆகையால் போவது நன்றல்ல” வென அவர்கள் ஈட்டிக் காட்டினர். எனினும் சுவாமிகளைத் சந்திப்பது நன்றென நினைந்து அடியேன் தனிமையாகச் செல்ல முற்பட்டேன். கடவுளிடம் போவது எங்கள் கடமை. திருப்பி அனுப்புவது அவர்கள் கடமை என்று நினைந்தேன். சுவாமிகள் இருக்கும் இல்லத்திலிருந்து மூன்றுவது வீட்டில் நிலைபோது இதுவரை சுவாமிகளின் இடத்தைக் காணுதபடியால் திரும்பிச் செல்வதே நன்றெனக் கூறினார்கள். அப்பொழுது நண்பர் ஒருவர் அங்குவந்து வேறு யாரோ ஒருவரது வீட்டை எம்பிடம் விசாரித்தார். வந்தவர் இதிலிருந்து மூன்றுவது வீடுதான் சுவாமி இருக்கும் வீடு எனக் கூறிச் சென்றார். யாமலைவரும் அங்குச் சென்றபோது சுவாமிகள் அங்கே தனிமையாக மண்டபத்திலிருந்தார்கள். மூவரும் சுவாமிகளை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்திருந்தபோது எம்முடன் வந்த

அன்பர் ஒருவருடன் சவாமிகள் சம்பாஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அங்கு வந்த அந்த வீட்டு மூன்று வயதுச் சிறுமியைப் பார்த்து “சவாமி அறைக்குள் பழம் ஏதும் இருக்கும் எடுத்துக் கொண்டு வாடி” என்று சொன்னார்கள். அந்தப் பிள்ளை அங்கு சென்று பார்த்து விட்டு வந்து அங்கு பழம் ஒன்று பில்லை அப்பு” என்று கூறிற்று. பின்பும் அச்சிறுமி வர, எடியே சவாமி அறைக்குள் ஏதும் இருக்கும் எடுத்து வாடி; இவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்ப வேணும்” என்றார்கள். அப் பிள்ளை அங்கு சென்று அங்கிருந்த மல்விகை மொட்டுக்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தது. அதைச் சவாமி ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்து “இதுதான்மொட்டாகிப்புவாகி. காயாகி, கனியாய் வருவது”, என்று கூறினார்கள். அப் போது இரவு வெகு நேரமாய் விட்டது, திரும்பிப் போக பஸ் இல்லை. என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஒரு காரில் ஒரு பிரமுகரும் மனைவியும் வெள்ளித் தட்டில் பழங்களுடன் வந்தார்கள். சவாமி அவர்களுடன் ஏதோ கதைத் துக்கொண்டபின் அவர்கள் போக ஆயத்தப்படுத்தினார்கள். சவாமி அப்பிரமுகரைப் பார்த்து, “சாரதி இல்லைத்தானே, நீ தானே சாரதி, நீயும் மனைவியும் முன் ஆசனத் திருங்கள். பின்னுக்கு இந்த மூவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு போய் அவர்கள் வீட்டில் விடவும்”, என்றார்கள். இப்பிரமுகர் கொண்டுவந்த பழங்களையும் எம்மூவருக்கும் கொடுத்து, விட்டு வழியனுப்பினார்கள். அவர்கள் புறப்பட்டுக் காரடிக்குப் போகும் போது சவாமிகள் அடியேன் பெயரை உரத்துக் கூறி, (குரல் கொடுத்து) “பள்ளிக் கூடத்தை விட்டிடாதே” என்று கூறினார்கள். இப்படி மூன்று முறை அடியேன் மனதில் பதியமாறு செய்தார்கள். அடியேன் “ஆம் சவாமி” என்றேன். பின்பு புறப்பட்டுக் காரில் போகும்போது, “பம் பஸப்பிட்டி சந்தியில் விட்டால் போதும் என்று பிரமுகரிடம் கூறினேம்” ஆனால் அவர், “சவாமிகளின் சொல்லின் படி உங்கள் வீட்டில்தான் விடுவேன்”, எனக்கூறி எமது விட்டில் இறக்கிவிட்டார். கடவுளிடம் போவது எம் கடமை: திருப்பி அனுப்புவது அவரது கடமை எனக் கூறி யதின் உண்மை உணர்ந்தோம்.

28. ஆங்கில ஆசிரிய கலாசாலையில் சேர சுவாமியின் திருவருள்.

சுவாமிகளின் திருவருளால் அடியேன் முயற்சியின்றி கொழும்பு ஆசிரிய கலாசாலைக்கு பயிற்சிக்கு அனுமதி சிடைத்தது.

எழுப்படா எழுப்பு இன்னும் நாட்டுப் பழக்கம் விட்டுப் போகவில்லையா?

கொழும்புத்துறையிலிருந்து அருள் பாலிக்கும் கருணையிக்க சுவாமிகள் அடியேனைப் படிப்படியாக முத்திக்கு வழி காட்டி இழுத்துச் செல்லும்பொழுது, ஸ்டீக்கர் வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி அவர்கள் போட்டிக் கோவில் அடியேனை எதிர் பார்த்து இருப்பதுபோல் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அடியேன் அகில இலங்கை ஆங்கில பயிற்சிக் கலாசாலையில் இடம் பெற தகுதி ஆக்கி முதல் விவேகப் பரீட்சை பிலும் இலங்கையில் முதலாவதாக வரும்படி அருள் பாலித்து கலாசாலையில் அடியேன் காவில் ஏற்பட்ட சிறு ககவிலைத் தால் உடற்பயிற்சியினின்றும் தலீர்க்கவும் அருள் கரந்து கலாசாலை எல்லாப்பாடங்களிலும் மற்றைய ஆசிரிய மாணவர்களிலும் பார்க்க முதன்மை பெறச் செய்து அன்று படிப்பித்தற் பரீட்சையில் திறமைச் சித்தி எய்த வேண்டுமென்று திருவள்ளத்தால் அங்கு எழுந்தருளினார் போலும்,

அடியேன் காலம் தாழ்ந்தாலும் சுவாமியைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்னும் அவாவினால் படிப்பித்தலுக்குரிய புதியதூய வெண்ணிற உடையுடன் சுவாமிகளை விழுந்து வணங்கினேன். அவர்கள் “இன்னும் இந்த நாட்டுப் பழக்கம் போகவில்லையா” எனத் திருவாய் மலர்ந்து தாது அருமைத் திருக்கரங்களால் அடியேனைத் தூக்கி அருளி “நீ இன்னும் ஒரு சோதனையில் பாஸ்பண்ண வேண்டும் நீ பாஸ் பண்ணுவாய் போ”, என்று கூறியதுளினார்கள் அடியேன். சுவா

மீகள் அருளின்படி பரீட்சைக்குச் சென்று அப்பாடத்திலும் முதன்மைச் சித்தியடைந்தேன். சுவாமிகள் சேவடிகள் என்றும் வாழ்க.

அடியேன் இறுதிப் பரீட்சையாகிய படிப்பிக்கும் பரீட்சையில் சுவாமிகளின் அருளால் சித்தியடைந்தேன்.

31. சுவாமிக்கனுங் கையுறையும்

உறவினரைப் பார்க்கப் போகும் போதும், பெரியோர் களைப் பார்க்கப் போகும் போதும் கேள்விலுக்குப் போகும் போதும் வெறுங்கையாகப் போகாமல் ஏதோ கையுறையோடு போவது தழிமருடைய பண்பாடு இதைச்சுவாமி அவர்கள் தமது நற்சிந்தஸையில் கூறியுள்ளார்

பஸ்லவி

நல்லூரைக் கும்பிட்டுநீ பாடு—அதனுலே
நாட்டிலுள்ள பிணிகள் ஒடும்

அனுபஸ்லவி

செல்லாதே வெறுங்கையாய் செல்லப்பன் வாழ்ந்த நாடு
தேங்காயுடன் பழம் கொண்டு செல்லு — நல்லூ
சரணம்

வாடி உன்மாம் ஓடினாலும் வருத்தங்கள்
கோடி கோடியாகக் கூடினாலும் — குறைகள் வந்து
தேடிஉன்னை முடினாலும் — செல்லப்பன் பாதம்
நிதித்தால் — ஓடி ஓடிப்போமே
பெண்டு பிள்ளைகளன்று பேதமை கொண்டுநீ
கண்ட கண்ட இடம் கலங்கிந் திரியாதே — நல்லூ

இது மாத்திரமல்ல கண்ணைப் பார்க்கக் குசேலர்
போகும்போது வெறுங்கையாய்ப் போகவில்லை. கந்தைத்
துணியில் அவல் கொண்டு சென்றார்.

கையுறையில் பலவகை இனமுண்டு ஏதோ தேச
வழகமக்கும் நம் பண்பாட்டுக்குமாகக் கட்டாயமாகக்
கொண்டுபோகவேண்டும் என்றுஒருவகை. இப்படிஓருகையுறை

கொடுத்தாலேதான் நாம் போகுபிடத்திலுள்ளவர்கள் ஒரு தோழப்படுவார்கள் என்றும் எண்ணையும் உடையோர் ஒரு பகுதியினர். அவர்களிடமிருந்து ஏதும் பெறும் நோக்கோடு கைலஞ்சம் போல கையுறை கொடுப்பது ஒரு சாரார். சும்மா கொடுக்கிறது தானே என்று தரம் குறைந்த பொருள்களைக் கொடுப்பவர் இன்னென்று சாரார். இப்படிப் பட்டவர்களுடைய கையுறையை ஒருவரும் அன்போடு ஏற்படில்லை. உள்ளன் போடு காதலோடு விருப்போடு மிகவும் உயர்ந்த திறமான பொருட்களை அன்பின் சின்னமாகக் கொடுப்பதுதான் உண்மையான கையுறை. ஒரு கிரேக்க ஞானி கூறுகிறார், “கையுறை கொடுப்பவருக்கு மிகவும் பெறுமதியாகத் தோன்ற வேண்டும். இந்த ஞானி தன் நண்பருக்கு ஒரு காய்ந்த இலை வைக் கொண்டு சென்று சொடுத்தாராம் ஏனெனில் அந்த அஞ்ஞானிக்கு அந்த இலையில் மிகவும் விழுப்பாம். அந்த இலையைக் கண்டதும் எனது ஞாபகம் வரும் என்று”.

குசேலர் ஒரு ஒட்டாண்டி, ஆனால் கண்ணவனின் நண்பன். அவருடைய இயல்பிற்கு கந்ததையில் கட்டிய அவ்வதான் பெரிய அன்பின் சின்னம். பணம் படைத்தவர் சிலர் கோவிலுக்குக் கொண்டு போக வாழைப்பழம் வாங்கும் போது மேல் சிப்பிலுள்ள பெரிய பழங்களைத் தமது தேவைக்கும் பூஞ்சிப் பிலுள்ள சிறிய விலை குறைந்த பழங்களைக் கோவிலுக்கும்கொடுக்க வாங்குவார்கள். யோககவாமிக்கும் இப்படிப் பலதினுசான கையுறைகள் வருவது வழக்கம் ஆனால் அவருக்கு எது அன்பின் சின்னம் என்று தெரிந்து விடும்.

அன்பர் ஒருவர் இப்படி விலை குறைந்த பழங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். சவாமி அவைகளை அவரிடமே கொடுத்து இதை வீட்டுக்கு கொண்டு போய் உமது பிள்ளைகளுக்குக்கொடுமென்றார். இன்னுமொருவர் ஏழூத்தல்திராட்சைப் பழத்தைக் கையுறையாகக் கொண்டு வந்து வைத்தார் “எடு இதை எடுத்துக் கொண்டு போ வையாதே” என்றார். பின் அவரைத் துரத்திவிட்டார் நல்ல பொருட்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அடியவர்கள் பவர் கையுறை சவாமிக்கு கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள்.

தமது சிரமத்தையும் வில்லங்கச்சதையும் பாராமல் சுவாமிக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று அங்கவேளியிலிருந்து தோளில் சுமந்து பெரிய கப்பல் வாழூக்குலையைக் கையுறையாகக் கொடுத்தார் அன்பர் ஒருவர். முதாட்டி ஒருவர் தன் அன்பின் சின்னமாக ஒரு பாரிய பலாப்பமுத்தை தலையில் சும்மாடு வைத்து அதன் மேல் பழுத்தை வைத்து வேர்க்க வேர்க்க வெகு தூரத்திலிருந்து கொண்டுவந்து கொடுத்தார். இவை யெல்லாம் சுவாமியின் அன்பின்பாற்பட்டதே. இவற்றை எல்லாம் ஏற்று சுவாமி அங்கு வந்திருப்பவர்கட்கெல்லாம் பகிர்ந்தளிப்பார்.

முன்னெருமையை இனிய கோவை மாதுளாம் பழுத்தைக் கையுறையாகக் கொடுத்திருந்தேன். கையுறைகள் ஒருமாறை யோடு முடிவதல்ல. அது பின்னரும் பலமுறை நினைவு கூரத்தக்கது. ஏனெனில் பின் பும் அடியேன் கையுறை கொண்டுபோனால் மாதுளம்பழுமோ என்று கேட்டு நினைவுட்டுவார்.

32. உயிரைக் காப்பாற்றும் மநுர மாதுளாம் பழுக் கனிரசம்.

அம்யேனது மகனுக்கு உண்டான நோயை சுவாமிகளின் அருளால் மாதுளங்கனிரசம் சுகமாக்கியது. அதேபோல் அடியேனது மனைவியின் கண் வருத்தத்தையும் மாதுள முத்துக்களால் நையப்ளநாயகித்தாயாருக்கு அர்ச்சனை செய்தால் சுகமாகும் என்று சொல்லி அதன்படிசெய்து கண் வருத்தம் சுகமாயது. அடியேன் முன்கொடுத்த மாதுளம்பழுத்தின் மகிழ்மயே இதுவாகலாம்.

33. நீ ஒருவருக்கும் அறிவியாமல் போ. எல்லாம் நன்மையாய் முடியும்.

அடியேனுக்குப் பதவி உயர்வு அரசாங்கத்தால் கிடைத்தது. டுக்கவெல்லையிலிருந்து மட்டக்களப்பு ஓட்டமாவடிப் பாடசாலையில் தலைமைப் பதவி. இதைச் சுவாமிக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டுக் கொழும்புத்துறை ஆசிரமத்திற்குச் சென்றேன்.

சவாமிகள் அடியேன் படலையைத் திருக்கும் போதே ஆச்சி ரமத்துள்ளிருந்து “ வாரும் தலைமை ஆசிரியர் ” என்று உவகையோடு கூறிக்கொண்டிருந்தார். அடியேன் கூறுமுன் “ நீ ஒருவருக்கும் அறிவியாமற் போ. எல்லாம் நன்மையாய் முடியும் ”எனத் திருவாய் மலர்ந்தார்கள். அடியேன் சவாமிகளின் அன்புத் திருவடியை விழுந்து வணங்கி அடியேனுக்குக் கிடைத்த பதவி உயர்வை எடுத்துக் கூறினேன், சவாமிகள் வழமைப்ரோல் அடியேனுக்குக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறியபின் அடியேன் மீண்டும் விழுந்து வணங்கிச் சவாமியின் ஆசிர்வாதத்தோடு சென்றேன்.

அடியேன் மாமனூர் மட்டகளப்பிலுள்ள தன்னுடைய நண்ணரொரு வருக்குக் கடிதம் உதவி, அவர் எல்லா உதவிகளையும் புரிவார் எனக் கூறினார். அடியேன் கொழும்பிலிருந்து ஒரு பெட்டியும்(SuitCase)பாய் தலையணையுங் கொண்டு சென்றேன். மட்டகளப்புக்குச் செல்லாமல் சவாமிகளின் சொற்படி, வாழைச்சேனைப் புகையிரத ஸ்தானத்தில் இறங்கி அங்கு ஒருவருமின்மையால் பெட்டியின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் ஓர் வண்டிக்காரன் வந்து அடியேனைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது முன் வீட்டிலுள்ள சௌக்கிய பரிசோதக அலுவலர் ஒருவர் வீட்டில் விட்டார். அங்கு அவரில்லாமையால் அவரின் விருந்தையில் இருந்தேன். அடியேன் இருப்பதை அறிந்த வண்டில்காரரின் மகன் அங்கு வந்து அடியேன் இருப்பதை அறிந்த வண்டில் காரரின் மகன் அங்கு வந்து அடியேன் உணவு முதலிய வற்றை விசாரித்துப் பின்னையார் கோவில் அர்ச்சகருடன் உணவு வேண்டி நிற்ப, அவர் மறுத்துப் பின் பின்னையாருக்கு நிவேதிக்கும் பொருட்களின் சிலவற்றை அனுப்பவாமென்றனர். இதை அன்றிருந்து அடியேனுக்குக் கொண்டுவர எம்முடன்வந்தவரே ஒப்புக்கொண்டார். உணவுப் பிரச்சினை முடிவடைந்தது. பின் சௌக்கிய உத்தி யோகத்தர் மாலையில் வந்து அடியேனுடன் உரையாடித் தனது வீட்டிலேயே தங்கலாம் என்றனர்.

வீட்டுப்பிரச்சனையும் தீர்ந்தது. பாடசாலைக்குச் சுவாமி களின் துணையால் தமது துவிச்சக்கரவன்டியில் கொண்டு சென்று திரும்பவும் வீடு சேர்த்தார். பாடசாலை ஆசிரியர் களுடன் கலந்துசர்யாடினேன். எல்லாம் நன்மையாய் முடிவடைந்தது.

சுவாமிகளின் திருவடி என்றும் வாழ்க.

35. கவனமாகப் போ.

ஓருமுறை அடியேனது சாரதியும் அடியேனுமாக யாழ்ப் பாணத்துக்கு வந்துவிட்டு எமது மோட்டார் வாகனத்தில் திரும்ப போகமுன் முதல்நாள் சுவாமிகளைத் தரிசித்தேன். சுவாமிகள் சொன்னார்கள் திரும்பிப்போகும்போது கவனமாகப் போகும்படி! சாரதியே காரை ஒட்டிச் சென்றார்,

போகும்வழியில் மூன்று மைல் தூரத்திற்கு பிரதான பாதை வெள்ளத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. சுவாமிகள் கூறிய படி கவனமாகக் காரை செலுத்தி விக்கினமின்றி வெள்ளத்தைக் கடந்தோம்.

36. நீ நடக்க எனக்கல்லோடா - காலி நோசுது

நாவல் நகரில் அடியேனிருந்த காலங்களிலெல்லாம் சுவாமிகள் தன் திருப்பாதங்கள் மண்ணில் பொருந்த நடந்து வந்து தானே அடியேனிடம் அடிக்கடி வருவார்கள். அதே போல் அடியேனும் ஒருநாள் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க கொழும் புத்துறைக்கு நடந்துசென்று தரிசித்தேன். சுவாமி அடியேன் இன்னுமொரு அன்பருடைய துவிச்சக்கர வண்டி யிலேற்றி அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்த அன்பர் புகையிரத ஸ்தானத்தில் கொண்டுபோல் விட்டார். அன்று புகையிரதமும் பிற்தியே வந்தது. அதில் அடியேனேறி தெல்லிப்பளை சென்று பின்பு வீட்டுக்கு நடந்து சென்றேன். இவ்வனுபவம் பிற்காலம் எனக்கு மிக உதவியாகவிருந்தது.

37. ஏன் வந்தநீ என்று தெரியுமோ?

இருநாள் சுவாமியிடம் செல்ல வேண்டுமென மனத்தி வெழுந்தது. யான் போகும் மோட்டார் எங்கேயோ போய் விட்டது. பீன்பு அந்த வாகனம் வந்ததன் பின் அதை அமர்த்திக் கொழும்புத்துறை சென்றேன். அங்கு சுவாமி தனியாகவே இருந்தார். “என் நீ வந்தநீ என்று உனக்குத் தெரியுமோ” என்றார் சுவாமிகள் “இல்லைச் சுவாபி” என்றேன். “நான்தான் உன்னை வரவழைத்தேன்” என்று சொல்லி விட்டு கீழ் கானும் திருக்குறளை ஒதினார்.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துறன் ஆகுல நீர பிற”

என்னையும் மும்முறை இதை ஒதுக் சொன்னார். பின்னர் “இதை உனக்குச் சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன்; அப்பநீ போய்வா” என்றார்.

இச்சம்பவத்தை என்னுடன் வேலை பார்க்கும் ஒரு சக ஆசிரியைக்குக் கூறினேன். அவனும் தனக்கு இதேபோல் நடந்தது என்று சம்பவத்தைக் கூறினார்.

இத்திருக்குறளிலிருந்து மனத்தாய்மையே சிறந்தது அந்த தாய்மையான மனதிலேதான் இறைவன் குடிகொள் வார் என்பதை உலகுக்கு விளக்குவதற்காகவும் தான் உயிர்க்கடவுள் என்பதைப் பின் உணர்வார்கள் என்பதை விளக்குவதற்காகவும் சுவாமிகள் இப்படிச் செய்தார்கள். சிறீஸ்துநாதர் “Blessed are those who are pure in heart”, என்று கூறியதையும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. சுவாமிக்கு யாரையும் தன்னிடம் அழைக்கும் ஆற்றல் இருப்பதையும் பாம் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

38. தட்டான் தட்டான்.

அடியேன் தெல்லிப்பளையிலிருந்து வரும்போது மருதலு மடத்தில். யோகசுவாமிகள் நடந்து போவதைக் கண்டு அவரைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு கென்றேன். சற்றுத் தாரம் சென்றதும் “எங்கே இருக்கிறோய்” என்று கேட்டார்கள். “தட்டாதெருவில்” என்று பதிலளித்தேன். அவர்

உடனே கையைத் தட்டி “தட்டான், தட்டான்” என்று நிருவாய் மொழிந்தார்கள். பின்பு சொல்லை என்பதைச் சேர்த்து “சொல்லைத்தட்டான், சொல்லைத்தட்டான்” என்று கூறினார்கள். அதன் பின்பு “என்சொல்லைத்தட்டான் என் சொல்லைத்தட்டான்” என்று கூறினார்கள். பின்பு “இவன் என்சொல்லைத்தட்டான் இவன் என்சொல்லைத்தட்டான்” என்று கூறினார்கள். பின் காரிவிருந்து இறங்கும்போது, “நீ என்சொல்லைத் தட்டாதபடியால் “நான் உண்சொல்லைத் தட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டு “எனக்குவேலை இருக்குக் காறும். என்னை இறக்கவிடு” என்றார்கள் எனது வீட்டடியில் இறக்கினேன். இறங்கி எதும் சட்டென இன்னுமொரு மோட்டார் வாகனம் வந்து அவரை ஏற்றிக்கொண்டு போனது. ஆகையால் சுவாமிகளின் இறைத்தன்மையை இதிலிருந்து உணரலாம்.

38. அங்புக்குமுன்டோ அடைக்குந்தாழ்

சுவாமி மல்நாட்டிற்குச் சென்றால் பேராதணையில் அங்பர் ஒருவர் வீட்டுக்கு போய்த் தங்குவது வழக்கம். அவர்கள் பதனிடுபவர்.

இவ்வன்பரில் சுவாமிக்கு மிகவும் பிரியம். அதேபோல் இவ்வன்பருச்சும் சுவாமி மேல் த்ரா அங்பு. சுவாமிக்கு பப்பாப்பழம் உண்ணயிக விருப்பம் என்பதை இந்தஅங்பர் எவ்வாறே தெரிந்துகொண்டார். ஒருநாள் சுவாமி இவ்வன் பரில்லாத்துவில் பேராதணையில் தங்கியபோது ஒருநல்ல பப்பாப் பழத்தை எடுத்து அதில் விடைகளைநீக்கிவிட்டு பழத்தைப் பிள்ளைகளுக்கு தத்துவது போல் கரண்மியால் கிள்ளி தத்திக் கொண்டிருந்தார். சுவாமிகளும் பிரயாணத்துக்காகப் புகையிரத்துவத்தான்தகுப் புறபட்டு விட்டார்கள். இவரும் கரண்மியம் பப்பாப்பழமுமாக சுவாமிக்கு நடந்து செல்லும் போது தத்திக்கொண்டே போனார். சுவாமியும் ஒன்றும் பேசவில்லை. இவ்வன்பரும் தான் என்ன செய்கிறார் என பறைத் தெரிந்த நிலையிலிருந்தார். புகையிரத மேடைக்கு வந்ததும் “என்னகாணும் செய்கிறுய் புகையிர மேடையல்லவா? என்றார் சுவாமிகள். அப்போதுதான் அவ்வன்பர்தனிலையை உணராந்தார். அங்புக்குமுன்டோ அடைக்குந்தாழ்.

39. உபசாரத்திற்கு உபகாரம் செய்வதெங்னனம்?

“எந் நன்றி கொன்றூர்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்தந்றி கொன்ற மகற்கு”

இந்தத் திருக்குறவில் உள்ள உண்மையை சுவாமிமுற் றுமுழுதுமாக அறிந்திருந்தார்கள். அதேபோல் செயல்முறையில் செய்தும் உள்ளார்கள். அடியேலுடைய சிராமத்தி ஆள்ள புராணத்திற்கு பயன்கூறுவதில் வல்லமையுள்ள ஒருவர் சிவதொண்டனில் பயன்சொன்னார். அதற்காகச் சுவாமிகள் நெல்லை வண்டியுலம் எடுத்துச் சென்று அவருக்குக் கொடுத்தாரெனின் சுவாமிகளின் நன்றியை எங்ஙனம் கூற முடியும்.

சுவாமி செய்ந்தந்றிமறவாதவர்என்பதற்கு இன்னுமோர் எடுத்துக்காட்டுண்டு. சுவாமியின் பக்தி மிக்கவரும் அவர் சொல்லைத் தட்டாமல் நடப்பவருமாகிய அடியார் ஒருவர் நல்லூரில் இருந்தார். இவரை மிதியடிச் சுவாமியார் என்றும் சிலர் அழைப்பார்.

இவர் வறுமையில் திமைத்தார். சுவாமியின் திருவடி வணக்கத்திற்கு இவர் தாமரைப்பூ எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கொண்டுவந்து விடுவார். அதேபோல் சிவதொண்டன் திருவடி வணக்கத்திற்கும் தாமரைப்பூ கொண்டுவருவார். இவருடைய வறுமையை நீக்குவதற்காக சுவாமிகள் திருவளங்கொண்டு தனது அடியார்களைக்கொண்டு இவருக்கு வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவற்றைக் கொடுத்தருளினார்கள்.

‘‘வேண்டுவார் வேண்டுவதை சுவான் கண்டாய்’’ என்பதற்கிணங்க இவ்வடியாரின் உள்ளத்தில் எழுந்த எண்ணத்தை உணர்ந்து இவரின் பக்கத்து விட்டுச் செல்வந்தருடன் இவரையும்துணைவியாரையும்இந்தியாவுக்குச் செல்வத் துணைபுரிந்தார்கள். இவர் பழனிக்குப் படிகள்மீது இவர்ந்து செல்லும்போது இவருடைய தாகத்தை ஃபாரோ ஒருவர் வந்து பால் கொடுத்து மாற்றினார்.

40. சுவாமியும் மழையும்

யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலைய வாயிலில் ஒரு நாள் சுவாமிகள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அடியேனும் அவ்யிடத்தில் நின்றேன். “உண்ணோமுலை உழையாலோடும்” என்ற தேவாரத்தைத் தொடங்கி (இதுதான் நான் முன்பு இந்து மாமன்ற இளைஞர் சங்க மண்டபத்தில் கண்டியில் படித்த தேவாரம்) யான் அடியேனைப் பார்த்து, “இவன் ஒரு செப் படி வித்தைக்காரன். மழையையும் காற்றையும் உண்டாக்கு வான். பின்பு நிற்கச்செய்வான் என்றார்கள். மழையையும் காற்றையும் உண்டாக்கி நிற்கச் செய்தது அன்று நம்புக்கிட்டியில் சுவாமிகளின் செயல் என்பதை அடியேன் அறுவிதான் உணர்ந்தேன்.

திருவள்ளுவர் அறத்துப்பாலில் இரண்டாம் அதிகாரமாக வான் சிறப்பை வைத்துள்ளார்.

“வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழுதம் என்றுணரற் பாற்று”

என மழை வளத்தின் பெருமை கூறப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் வண்ணமை வாய்ந்த மழையைச் செல்லப்பா சுவாகள் ஒருநாள் நல்லூர்க் கந்தசாபி கோவில் திருவிழா நடந்து வெளிவிதி வருங்கால் வருவித்தார் என்பர். பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் கலந்து கொண்டு சுவாமி தெற்கு வீதியிலிருந்து மேற்கு வீதிக்குத் திரும்பும் போது இன்றைக்கு நல்லூரான் நனையப்போகிறோ என்று கூறி மழையை வருவித்தார்களென்றும் பக்தர்கள் பலரும் அங்கும் இங்கும் ஒதுக்கிடம் தேடி ஒடினார்களென்றும் ஒரு கதையுண்டு. சிவயோக சுவாமி இளைஞரையிருந்த காலத்தில் சண்டித்த ணமுள்ள சவாரி மாட்டுவன்றில் வாலிபர்பலருடன் சிநேகமாயிருந்தார். இக்கூட்டத்தினரிடமிருந்து ஈர்த்தெடுப்பதற்காகவே செல்லப்பர் மழையை வருவித்து எல்லோரையும் கலைத்து யோகசவாயியைத் தனதன்டையில் வருவித்து அத்துஷ்ட வாலிபரிடமிருந்தும் பிரித்துவிட்டார். இதன்பிறகு யோகசவாயிகள் இக்கூட்டத்துடன் தொடர்பை துண்டித்துக் கொண்டார்.

இந்த ஈர்ப்பாலும் செல்லப்பரின் அருளாலும் சுவாமி கள் செல்லப்பரின் சிடரானேர். சுவாமிகளை செல்லப்பா மிக வும் நேசித்தார். அவர் செல்லமாகச் சுவாமிகளை “யானைக் குட்டி” என்று அழைப்பது வழக்கம்.

செல்லப்பர் மழை வருவித்ததைப்போல் சுவாமிகளும் ஒரு நாள் இதே நல்லூர் வீதியில் சுவாமி தெற்கு வீதியில் குந்து மேற்கு வீதிக்குத்திரும்பும் போது மழைவரச் செய்தார்கள். இதையறிந்த செல்லப்பா சுவாமிகள் இந்தவேலை எங்கள் யானைக்குட்டியின் காரியம்” பலர் ஒதுக்கிடம் தேடி ஒடிச் சென்றதையும் சுவாமிகள் மழையினாடாகத் திருக்கோயிலை அடைந்ததையும் எவரும் அறிவர்.

இந்த சுவாரிக்கூட்டக்காரர் ஒருநாள் வண்டியில் போகும் போது வழியில் சுவாமிகள் நடந்து போவதைக் கண்டுவிட்டார்கள். சுவாமிகள் தமது குருநாதன் செல்லப்பரால் ஈர்க்கப்பட்டார் என்பதை அறியாத அந்த வாலிபர்கள் சுவாமிகளை நோக்கி கணநாளாக* உன்னைக் காணவில்லை. “வா கிரிமலீக்குப் போவோம்” என்று கேட்டனர்.

‘நாங்கள் மாட்டுவண்டியில் போகிறோம்’ என்றனர். நீங்கள் போங்கள் நான் வருகிறேன்’ என்று சுவாமிகள் கூறினார்கள். அவர்கள் வண்டியில் கண்ணகம் சென்றதும் சுவாமி ஒரு தேநீர்க்கடையில் இருப்பதைக் கண்டனர். அவர்களுக்கு ஆச்சரியம். பின் அவர்கள் வண்டியில் வரும்படி கேட்க “நீங்கள் போங்கள் நான் வருகிறேன்’ என்று விடையிறுத்தார். பின் இவர்கள் வண்டியில் கிரிமலீக்குச் சென்றபோது சுவாமி கேணியிற் குளித்துக்கொண்டிருந்தார். இதைக் கண்ட சிநேகிதர், “நீ எப்படி எங்களுக்கு முந்தி வந்தாய்?”, என்றார்கள். சுவாமிகள் ஒரு விடையும் அளிக்கவில்லை. சுவாமிகள் கேணியிலிருந்து வெளியேறி தோய்த்துலர்ந்த வஸ் திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டுகேணிப் படியில் நின்று ‘Come Down’ என்று கூறினாராம். உடனே ஒரு மழை வெள்ளாம் வந்ததாம் அன்று சுவாத்தியம் வெயில்காலமாக இருந்ததனால் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். அங்கு அன்று குளித்துக்கொண்டிருந்த சிங்கப்பூர் ஒய்வுபெற்ற

அன்பர் ஒருவர் இதைக் கூறினார். சுவாமி இப்படிச் செய்ய வல்லவர் என்பதை தான் முன்பு அறியவில்லை என்றும் கூறினார்.

சிவதொண்டன் நிலையத்தில் பலவருடங்களின் பின் வந்து சேர்ந்த இவர் சுவாமிகள் தான் அம்மழையை வரு வித்தார் என்பதை அன்று உணர்ந்தேனில்லை எனக்கூறினார்.

ஒரு சிவராத்திரி நாள். அன்று சிவதொண்டன் நிலையத்தில் குலையுடன் வாழைகள் கட்டி அலங்கரித்து அபிதேகம் முதலியன் நடக்கும் நாள். வாழைகள் கொண்டுவரப்பட்டும் கட்டப்படவில்லை. முன்னரே தொடக்கம் மழை. சிவதொண்டனில் என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்பதற்குச் சென்றேன். சிவர் நிலையத்துள் தொண்டு செய்து கொண்டு நின்றனர். வாழைகள் வெளியில் கிடந்தன.

இந்நேரத்தில் சுவாமிகள் குடை பிடித்துக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். வந்ததும் அநேகர் சுவாமி களைக் காண வாயிலுக்கு ஓடி வந்தனர். சுவாமிகள் தமது சால்வையை எடுத்துத் தலைப்பாகை கட்டினார். “என்னடா இவ்வளவு பேரிருந்தும் இந்த மழையை இல்லாமல் செய்ய முடியாமலிருக்கிறீர்களோ. நல்லூர் ஆட்டக்காரா, செய்யடா ஓர் மாயம்” என்று தமது திருக்கரங்களைத் தட்டினர். உடனே மழை நின்றது. சுவாமிகள் “வாருங்கள் வாழைகளைக் கட்டுங்கள்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார்கள். அடுத்தநாள் மத்தியாளம் மகேகரபூசை நடந்து முடியும் வரை மழை பெய்யவில்லை. இதைப்பவர் கவனித்திருக்க மாட்டார்கள்.

பூநகரி அம்மன் கோவிலில் திருவிழா. வொறிகளில் பல பொருட்கள் கோவில் அபிதேகம் முதலியவற்றிற்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டன. ஒரு இளநீரை பக்தரான இன் ஞுமொருவர் கோயிலுக்குகொண்டுவந்தார். வாசலில் இரு வரும் நடனம்புரித்தனர். பல நிமிடங்களின்பின் இளநீரை சுவாமியின் நெற்றியில்படும்படி வைத்து நடனமாடினர். பின்பு அவ்விளநீர் அபிதேகத்துக்கு கொடுக்கப்பட்டு அபிஷேகம் நடக்கும்போது பெரும் மழை பொழிந்தது. ஒரே

வெள்ளம். வொறி முதலிய வாகனங்கள் திரும்பச் செல்ல முடியாமல் இழுத்துச் செல்லப்பட்டதாம். அடியார்கள் வெள்ளத்துக்கூடாக வீடு திரும்பினர் சுவாமிகளின் கருணை தான் என்னே.

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் வன்னிநாட்டிற் கமம் செய்விக்கும் ஓரன்பர் சுவாமிகளிடம் வந்தபோது காலமழையின்றிக் கமக் காரர் கஷ்டப்படுகின்றனர் என்றுரைத்தாராம். முளைத்த பயிரெல்லாம் வாடி வதங்கியிருப்பதாகவும் அந்நிலை நீடிப் பதால் அவ்வருட விளைவேயில்லாது போய்விடும் என்றும் மிகக் கவன்று கூறினாராம். அந்தநேரத்தில் அவ் வாச்சிரா மத்தினுள் வேறு அன்பர் ஒருவர் கந்தபுராணபடனம் செய்து கொண்டிருந்தார். சுவாமிகளினந்தவர்களிடம் “நீங்கள் கடவுள் நம்பிக்கையை இழுந்துவிட்டார்கள், யான் என்ன கடவுளா?” எனப்பவாறு ஏசி அவரை அனுப்பிவிட்டார். அதுத்தநாளும் அத்த நேரம் புராணபடனம் உள்ளே நடைபெறக் கூவாமிகள் ஆச்சிரம முற்றத்தில் சடையை விரித்துக் கங்கையைத் தாங்கிய இவ்வெறுமான் கோலத்தில் நின்று வானத்தைப் பார்த்து மூன்று தரம் இடியேறுபோற் சத்தமிட்டார். பின்பு புராணம் படிப்பவர்களோப் பார்த்து “இவன் விசரன். இதற்கெல்லாம் நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்” என்றாராம். ஐந்து நியிடங்களாகவில்லை. மலை ‘சோ’ வெனக் கொட்டியது. அநேக நாட்களாக மழையின்றியிருந்த பூமிக்குப் புதையல் கிடைத்தது பொலாயிற்று. அமமழை வன்னிப் பகுதியிலும் பெயது வளப்பஞ் செய்தது. சுவாமிகள் பாடிய

“ நல்லமழை பெய்யாதோ நாடு சிறவாதோ எல்லவரும் இன்புற்று வாழாரோ — நல்லூரான் ஆசானுய் வந்தே அடியேன யாண்டுகொண்டான் பேசானு பூதியென் பேறு”.

என்னும் நற்சிந்தனைப் பாடலைப் பாராயணம் செய்து மழையில்லாக் குறை நீங்கப் பெற்றவர் இன்னும் வர்த்தின்றார்கள்.

41. சுவாமிகளின் பெருமை.

இவ்வுலகில் வாழ்ந்த பெரியார்களோடு தொடர்பு கொண்ட பொருட்களாகிய சிலுவையையும் வைத்து கிறிஸ்துவர்களும் புத்தருடைய புனிதபல்லீ புத்த சமயத்துவரும் வணங்குகிறார்கள். இவையெல்லாம் இயேசுதாதருடைய பெருமையையும், புத்தபிரானுடைய பெருமையையும் விளக்குவதல்லவா?

இதேபோல யோகஸ்வாமியாருடைய பெருமையை நாம் ஆராயுபிடத்து விளங்குகின்றது. சுவாமிகளோடு தொடர்பு பட்ட சுவாமிகளின் குடை (சிவதொண்டன் நிலையத்தில் திருவுடிக்கீழும்) சில்லுக்கதிரை என்பன சுவாமிகளின் பெருமையைக் குறிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுவாமிகள் சென்றவிடத்தில் அவருக்கு உட்கார அளித்த கதிரையையும் வைத்து வணங்குகிறார்கள். இன்னுமொரு அடியார் சுவாமி கள் கொடுத்த ஒரு தெங்குப்பழ ஓட்டை அவ்வடியார் கடைசிமட்டும் வைத்துப் பூசித்தார். சிலர் தங்களிடம் சுவாமி சென்ற முதல் தினத்தைக் குறித்துப் பூசிப்பார்கள்.

42. அவைதான் வரவேணும் கானும்.

சிவதொண்டு செய்வது இவகுவான காரியமல்ல. சிவதொண்டு செய்யப் புகும்போது பல இன்னல்களும் தடங்கல்களும் உண்டாகும். ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள அத்தனை அங்கத்தவர்களும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால்தான் இத்திருத் தொண்டைச் சரிவரச் செய்யலாம். ஓர் அன்பர் சுவாமி களிடம் தனது குடும்பத்துடன் போன்போது, “என் இவர்களை இழுத்துக்கொண்டல்லைக்கிறுய்” என்று சுவாமிகள் கூறி ஞார்களாம். எல்லோரும் சென்றால் சுவாமிகளுக்கு சிரமமாயிருக்கும் என்று அந்த அன்பர் கூறினார்.

அடியேன் அன்பர் கூறியதை நினைவு கூர்ந்து சுவாமிகளிடம் தனிமையாகச் சென்றேன். அப்போது சுவாமிகள் “மற்றவர்களைக் காணவில்லையே. அவர்கள்தான் கட்டாயம்

வரவேணும்” என்றார்கள். அதன்பின் அதிகமான வேளை களில் அவர்களுடன் செல்வேன்.

சுவாமியின் கருணையாலே அடியேணுடைய மூத்தமகன் உடற்பயிற்சி ஆசிரியராகப் பயில நேர்த்தது. அதன் பின்பு “வீட்டில் இருக்கட்டும் யாரும் வந்து கேட்டால் படிப்பிக்க விடு” என்றார்கள். அதன்படி ஓர் உதவிபெறும் தனியார் பாடசாலையில் உதவி ஆங்கில ஆசிரியராக அந்த முகாமையாளரின் வேண்டுகோட்கிணங்க நியமனம் பெற்றார். பின்பு பாடசாலைகளை அரசாங்கம் தனதாக்கிக்கொண்டபோது அரசாங்க ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று ஆங்கிலப் பயிற்சிக்கலாசாலையில் தெறி ஆங்கில ஆசிரியராக அரசாங்க பாடசாலையில் கடமை ஆற்றுகிறார்.

மூத்தமகனைச் சுவாமிகளிடம் கொண்டுசென்றபொழுது சுவாமிகள் அவரைத் தனது மடியில் தூக்கிவைத்து முதுகில் நட்டி “இவன் வெள்ளோக்காரன்” என ஆசிரிவதித்தார்கள். அதன்படி அவர் கணக்காளர் பரீட்சையில் சித்தி எய்தி சிவதொண்டு செய்து சிவதொண்டன் நிலையக் காரியதாசியாக, வும் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்.

மற்ற மகளை வயதாய் இருக்கும்பொழுதே “நீ உழைத்தால் எனக்குக் காச தருவாயோ? என்று கேட்டார். அதன் படியே சுவாமிகளின் கருணையால் அரசாங்கத்தில் ஓர் ஊழியராக கடமையாற்றுகிறார்.

கடைசி மகளையும் சுவாமிகள் “என்னுடையதெல்லாம் உணக்குத்தான்” எனக் கூறி ஆசிரிவதித்தார். ஆயுள்வேதவைத்தியப் பரீட்சையில் சித்திவெய்தியிருக்கிறார்.

இவர்கள் அடியேன் சிவதொண்டு செய்வதற்கு உதவி செய்து திருவடிக்குச் சாத்ததனமும் மாஸ தொடுத்தும் நற் அந்தனைப் பாடல்கள் பயின்றும் சுவாமிகளின் அருள் பெற்று வாழ்க்கைத்தடத்துகிறார்கள். இல்லறமல்லது நல்லறமன்று சுவாமிகளின் அழதமொற்களை நினைந்து இன்புறத்தக்கது.

வாழ்க செல்வப் பாதமலர்கள்

இதனுடன் கொழும்புத்துறையிலும் ஒரு படம் எடுக்கப்பட்டது. சவாமிகள் தனது வைத்திய அங்பர் வீட்டுக்குச் சென்றபோது அங்கு சவாமிகளுடைய புனிதப்படம் எடுக்கப்பட்டது. அப்படங்களே இப்போது அடியார்களுக்கு கிடைக்கக்கூடியதாகவிருக்கிறது.

43. வேண்ட முழுதும் தருவோய்.

பத்து வருடங்களாக குழந்தைப்பேறு கீட்டாத அம்மையார் ஒருவருக்கு, "யோக சவாமியார் என்று ஒருவர் இருக்கிறோர்; அவரிடம் போய் ஆசியைப் பெற்று வாருங்கள்" என்று சவாமியின் அடியாரான பெண் ஒருவர் கூறினாராம். இதைக் கேட்டதும் இந்த அம்மையார், அவர் எப்படி இருப்பார்" என்ன மாதிரியான மனிதர் என்று பலவிதமாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டார். சிலரிடம் அவரைப் பற்றிக் கேட்டார். அவர் கடுமையாகப் பேசவார். கோபிப்பார் என்று சிலர் சொன்னார்கள். அந்த அம்மையாருக்கு இரவும் பகலும் இதே சிந்தனை தான். கடுமையாகப் பேசி மூலைண கோபித்தாலென்ன அவரைக் கட்டாயம் தரிசிக்க வேண்டும் என எண்ணினார்.

1930 ஆம் ஆண்டு ஹப்புத்தளையில் கதிர்காமத் திருவிழா நாட்களில், ஒருநாள் வெள்ளைத் தாடியும், முடியும், அரையில் வெள்ளை வேட்டியுமாக ஒருவர் வந்து, "வீட்டுக்காரர்" என்று கூப்பிட்டார். இந்த அம்மையார் வெளியே வந்து, "யாரைக் கேட்கிறீர்கள்," என்று கேட்டார். "வீட்டுக் காரர் இல்லையோ" என்றார். "அவர் இன்னும் கந்தோரினிருந்து வரவில்லை," என்றார் அம்மையார். "வரட்டும் வரட்டும்" என்று கூறி நின்றார் வந்தவர். கதிர்காம யாத் திரிகர்களில் ஒருவராயிருக்கலாம் என்று நினைத்துப், பேசாமல் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றார் அம்மையார். சிறிது நேரத்தின்பின் திரும்பவும் வெளியில் வந்து பார்க்கும் போது அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார் அவர். தன்னையறியாமலே தன்னுள் இரக்கம் தோன்றி "நீங்கள் இப்படிஉள்ளே வந்து இருங்கள். அவரை வரும்படி ஆன் அனுப்பு விரேண் என்று அந்த அம்மையார் கூறினார். சொல்லிமுடிய

வில்லை; வீட்டின் உள் அறையில் ரூபையில் இருந்த கதிரையில் போய் அமர்ந்து கொண்டார் வந்தவர். இவர் யார் என்று புரியாத காரணத்தால் அவர் நேராக உள்ளே சென்று அமர்ந்ததும் பயந்தபோய், வெளியில் சென்று தன் கணவர் வருகிறாரோ என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். இந்த அம்மையார். அப்பொழுது பத்துப் பதினைந்து ஆட்கள் கூட்டமாக இந்த அம்மையார் வீட்டு வழியாக வந்தார்கள். அதில் அம்மையாருக்குத் தெரிந்தவர்களுமிருந்தார்கள். “எங்கே போகிறீர்கள்” என்று அம்மையார் கேட்டார். “இந்த வழியாக யோக சுவாமிகள் வந்ததை இவர் கண்டாராம். அதுதான் இவ்வழியால் தேடிச் செல்லிறோம்,” என்று ஒருவரைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார்கள். அம்மையாரும் அவரைப் பார்த்து, “தனக்கும் சுவாமியைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது. கண்டால் தன்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போங்கள்” எனக் கூறினார். அம்மையார் “தனது கணவனும் இப்போது வருவார் அவரைக் காண ஒருவர் வந்திருக்கிறார். யார் என்பது தெரியவில்லை” என்று கூறினார் “யார் அவர்? எங்கே இருக்கிறார்!” என்று வந்தவர்கள் கேட்டார்கள். “உள்ளே போய் இருக்கிறார்” என்று ர் அம்மையார். வந்தவரில் ஒருவர் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஓடிச்சென்று விழுந்து நமஸ்கரம் பண்ணினார். இந்த அம்மையார் திகைத்துப்போய் நின்றார். தேடிய புண்டு காலுக்குக் கீழ் கிடப்பதென்பதை அம்மையாருக்குத் தெரியவில்லை. எல்லோரும் வீட்டினுள்ளே சென்று சுவாமிகளை நமஸ்கரிக்க இந்த அம்மையாரின் கணவரும் வந்து சேர்ந்தார். இருவருமாக உட்சென்று விழுந்து கும்பிட்டெழும்பும் போது “நான் இவ்வகுச் சொல்லிப்போட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்” என்று இந்த அம்மையாரைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார். ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. “கேட்டுச் செய்யும்படி சொல்லத்தான் வந்தேன்,” என்று கிரும் பளம் சொன்னார்.

அப்பொழுது சாயந்திரம் ந மணியாய் விட்டது. சுவாமியின் வருகையைக் கேள்விப்பட்டு அடியார்கள் பலர் வந்து தரிசித்துர் சென்றார்கள். இரவானதும் தான் சாப்பிடு

வதில்லை என்று கூறித் தேநீர் மட்டும் பருகினார். இரவு நேரம் சரியான குளிராக இருந்தபடியால் கம்பளிக் கட்டை ஒன்றை அணியக் கொடுத்தார்கள். “எனக்கெதற்கு?..” என்று கேட்டுக் கடுமையாக வியர்ப்பதுபோல வியர்வையை வழித்து எற்றந்தார். தங்களுக்குக் கூதல் நடுங்கும்போது இவருக்கு இப்படி வியர்க்கிறதே என் எண்ணி இவ்வற்பு தத்தை விபந்தார்கள். என்னே அவர் திருவிளையாடல்.

மறுநாட் காலையிலே அடியார்கள் பலர் செய்தி கேட்டு வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இவ்விருவரும் சுவாமி அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வந்திருந்த எல்லோரிடத்திலும் சுகம் விசாரித்து அவர்களது கஷ்டங்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்த அம்மையாரை மட்டும் ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை. சுவாமிகளைக் கண்டு தனது பிள்ளையில் ஸாக் குறையைக் கூறவேண்டும் என நினைத்திருந்த அம்மையாருக்கு அவர் ஒன்றுமே கேட்காதது பெரும் மனவருத்த மாக இருந்தது. தாங்களுடையாத அழுகையும் வந்துவிட்டது. அடக்க முயன்றார். முடியவல்லை. பஸ்மாக அழத்தொடங்கி விட்டார். அழ ஆரம்பித்ததும் அவனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு; “எழும்பு” என்றார். “இன்று ஒரு யாகம் செய்ய வேண்டும். அதன்பின்தான் உனக்குச் சொல்வேன். இங்கு வந்திருப்போர் எல்லோருக்கும் இன்று இங்கு தான் சாப்பாடு. போய்த் தோய்ந்துவிட்டுப் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன் சமைத்துச் சாப்பாடு பரிமாற வேண்டும். கந்தோர்க்காரர் பிந்தப்படாது” என்று கூறி அவர்களுக்கும் அங்கு சாப்பாடு போடுமாறு கூறினார். இந்த அம்மையாருக்கு உதவியாக ஒரு 10 வயதுப் பெண்பிள்ளைதான் இருந்தாள். அந்தப் பெண்பிள்ளையையும் தன் பக்கத்தில் வந்திருக்கும் படி கூறி இந்த அம்மையாரையே எல்லா வேலைகளையும் தனியாகக் கவனிக்கச் சொன்னார். அம்மையார் சென்று வேலையைத் தொடங்கினார். சுவாமி இடையில் ஒருக்கால் ஓடிவந்து, “பிள்ளையாருக்குப் பொரியல் வேண்டும். வடைபாயாசம் வேண்டும்”. கெதியில் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்றார். தொண்டர்களும் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சாப்பிடும் அறையைக் கழுவி விளக்

கேற்றும்படியும் கட்டளை பிறந்தது. மற்றவர்கள் உதவிக்கு வந்தாலும் சுவாமிகள் விடவில்லை. “வேண்டாம், வேண்டாம். எல்லா வேலையையும் அவரே செய்வார்” என்று கூறி உதவிக்கு வந்தவர்களையும் மறித்துவிட்டார். சமையல் முடிந்ததும் விளக்குக்குப் படைத்துவிட்டுப் பின் எல்லோ ரூக்கும் பரிமாறச் சொன்னார். பின்னர் சாப்பிட்டுவிட்டு “இந்த மாதிரிச் சாப்பாடு நான் ஒருநாளும் சாப்பிடவில்லை— எல்லோரும் போட்டுச் சாப்பிட்டுப் பாருங்கள். எல்லோருக்கும் வடிவாகப் போடு. படையலிலும் எல்லோருக்கும் போடு. ஒருவரும் இல்லைய எடுக்கவேண்டாம். எல்லாம் அவர் எடுப்பார்” என்று சொல்லியிபின் அம்மையையும் இருந்து சாப்பிடச் சொன்னார்.

அதன் பின்னர் அந்த அம்மையாளரைக் கடதாசியும் பேண்டியும் கொண்டுவரச் செய்து, “உனக்குத்தாலாட்டுப் பாடத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். நன்றாகத் தெரியாது என்றார். உடனே அவர்.

“சீரார் இலங்கை நகர் சிறக்கவத்த செல்வமே பேரார் பிற றகுடும் பெருமானே கண்வளராய். 1

ஆராயும் வேதம் அறியா மெய்ப்பொருளே பேராயிரம் படைத்த பொம்மானே கண்வளராய். 2

ஆரூத காதல்சேர் அடியார் அகத்தூறும் மாரூத வின்பமே மகாதேவனே கண்வளராய். 3

நீரூர் திருமேனி நிமலா வுளையல்லால் வேரூர் துணைசொல் விமலனே கண்வளராய். 4

என்னு ருயிரே எனக்கினிய மெய்ப்பொருளே பின்னர் துணையாவார் பெருமானே கண்வளராய். 5

ஆக்கை நிலை யாதெனவே யறிந்து பிரிந்திருந்த நீக்கமற்ற அன்பர் நிறைவேந் கண்வளராய். 6

எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எல்லாம் நீ யென்றுகண் துங்க வடியார்தந் துணைவனே கண்வளராய். 7

சிந்தத்தி ஹாறுந் தெவிட்டாத தெள்ளமுதே
 அத்தனே யாருயிரே ஆண்டவனே கண்வளராய். 8
 மத்தம் மதிகுடி மழுவிடையின் மீதேறி
 எத்திசையுஞ் செல்லும் இறைவனே கண்வளராய். 9
 கருத்திற் கருத்தேசெய்ள் கண்ணுக் கிணியவனே
 நிருத்தமிடுஞ் சோதியே நின்மலனேகண்வளராய். 10
 வருத்தமற்ற மெய்யடியார் மனத்திற் குடியிருக்கும்
 ஒருத்தனே யுன்னையன்றி உண்டோ நீ கண்வளராய்
 காமக் கடல்கடந்து காட்சிபெற்ற நல்லடியார்
 சேம நிதியே சிவனேந் கண்வளராய். 12
 அன்பிற் குழுந்து குழழந்தையா வெனவரற்றும்
 அண்டர்க் குகறத அரசேந் கண்வளராய். 13
 மண்ணுதி பூதமெல்லாம் வகித்த வுணையன்றி
 எண்ணவே நூண்டோ இறைவனே கண்வளராய். 14
 ஆதார மாறு மகன்ற பழும்பொருளே
 பேருன செல்வப் பிரானேந் கண்வளராய். 15
 எட்டுத் திசையுமற் றெவ்விடத்தும் நின்னையன்றிச்
 சுட்டவ நூண்டோ சுவாமிந் கண்வளராய். 16
 அந்திசந்தி யுன்னடியை வற்றிக்கும் மெய்யடியார்
 சிந்தனையு வூற்றே செழுஞ்சிட்டர்ந் கண்வளராய். 17
 குற்றமெல்லாம் போக்கிக் குணமாக்கி யெனையாண்ட
 தற்பரனே யென்குருவே சாமிந் கண்வளராய். 18
 ஆருக் கவலையெல்லாம் நீருக்கி யடிமையெனைப்
 பேருக்கி வைப்பாய் பிரானேந் கண்வளராய். 19
 என்ற 19 தாலாட்டு அடிகளையும் பாட அம்மையார் எழு
 தினார். “பகலும் இருவும் சிவபெருமானைத் தாலாட்டு.
 எல்லாம் களிவரும்” என்று சொல்லிப் பாடியும் காட்டினார்.

பின்னர் பின்னையார் படத்திற்கு முன்னின்று சில பாடங்களைப் பாடினார். பாடிய பின்னர், அம்மையாளின் கணவனுக்கரப் பார்த்து, “உன்று தகப்பனுரின் பெயரென்ன என்று

கேட்டார்கள். அவர் “கதிரவேற்பிள்ளை” “என்றார் உடனே சில பாடல்களைப் பாடினார். அம்மையார் தமது அறியாத தனத்தினால் “உங்களுக்குப் பெற்றோர் இருக்கிறார்களா? சகோதரர்கள் இருக்கிறார்களா? எத்தனை பேர்? நன்றாகப் பாடுகிறீர்களே. நன்றாய்ப் படித்திருக்கிறீர்களா? எந்த ஊர்?” என்றெல்லாம் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவரது கணவனுர் சுவாமிக்குப் பின்புறமாகச் சென்று இவ்வாறு கேட்கவேண்டாமென்று சைசைக காட்டினார். உடனே சுவாமி அவரைத் திரும்பிப் பார்த்து, “அவ கேட்கத்தான் வேண்டும். நான் சொல்லத்தான் வேண்டும் நீகள்.” என்றார். அம்மையார் பயந்து எழுந்துபோய் விட்டார். தான் உத்தியோகமாயிருந்ததையும், வெள்ளோக்கார னுக்கு அடிக்கப்போன கடையையும் கணவனுருக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இச்சம்பவம் முடிந்து 3 மாதங்களின் பின்னர் சுவாமி களிடமிருந்து பின்வரும் கடிதம் கிடைத்தது.

“நான் உங்களுக்குச் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுண்டு. நீங்கள் உங்கள் கடமையை வழவாது செய்யுங்கள். உங்களுக்குப் பகவான் நல்லருள் புரிவார். எல்லோருக்கும் என் அன்பார்ந்த வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன்.

இங்கனம்
அவனே நானே.

அடுத்த வருடம் இந்த அம்மையார் கதிர்காமம் சென்று வந்ததும் ஒரே காய்ச்சலும் சத்தியும் வயிற்றேட்டமுமாக இருந்தது. வைத்தியம் செய்தும் மாறவில்லை. வைத்தியர் களும் கைவிட்டு விட்டார்கள். பெற்றேருக்கும் சகோதரர் களுக்கும் அறிவிக்கும்படிக்கும் சூறவிட்டார்களாம். ஒரு தாட் காலீஸ் 6 மணியிருக்கும். எல்லாரும் காலீக்கடன் களைச் செய்யப் போய்விட்டார்கள். அம்மையார் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சுவாமியார் முன்னாலே நின்றார். “எழும்ப எத்தனிக்க வேண்டாம். படு யாரோ உனக்கு மெத்தக் கடுமை; என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேய் உன்று சொன்னார்கள். அதுதான் பார்க்க வந்தேன்” என்று சூறவிட்டுத் திரும்பிப்போனார். சிறிது நேரத்தில் அம்மை

யாரின் கணவர் வரவும், “சுவாமியார் வெளியில் இருக்கி கிறோ; போய்ப் பாருங்கோ” என்றார். அவர் சென்று எங்கு நேடியும் காணவில்லை. என்னே அவர் அற்புதம்.

இது நடந்து ஒரு வருடத்தால் இவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையையும் எடுத்துக் கொண்டு கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்துக்குப் போனார்கள். கதவு பூட்டிக்கிடந்தது. அவ்விடமிருக்கும் அன்பார் ஒருவர் வந்து “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார். நாங்கள் கூறவே “உங்களை நேரே அரியாஸ்க்கு வரும்படி சுவாமி சொல்லிப் போயிருக்கிறோ” என்று சொன்னார். இவர்களும் அவ்விடத்துக்குப் போனார்கள். கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் வில்வமரத்தின் கீழ் தெல்லோலைகளைப் பந்தலாகப் போட்டுக் கொண்டு அதற்குள் இருந்தார். இவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து வந்து வரவேற்றார். இவர்களும் குழந்தையுடன் அப்பந்தவின்கீழ்ப் போய் உட்கார்ந்தார்கள். “ஆவனுக் கென்று தானே அப்பம் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி வாழையிலையாலே சுற்றிப் பந்தலிற் சொருகி வைத்திருந்ததை எடுத்துக் கொடுத்தார். அத்துடன் பல கதைகளும் சொன்னார். பின்னர் கார் வரை வந்து அவர்கள் ஏறும் வரை நின்று சாரதியைப் பார்த்து “கவனமாய்க் கொண்டு போய் வந்து” என்றார்.

இன்னுமொருநாள் இந்த அம்மையார் இல்லத்திற்கு வந்து “இன்று பலாக்காய் அவித்துச் சாப்பிடவேண்டும். உங்களிடம் வேலைக்கிருக்கும் சிங்கள மலூசிக்குத் தெரியும், அவிக்கும்படி சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னார். இவர்கள் எல்லா இடமும் தேடியும் பலாக்காய் கிடைக்கவில்லை. ஒரு வணாத் துவிச்சக்கரவண்டியில் அடுத்த ஊருக்குக் கூட அனுப்பிப் பார்த்தும் எங்கும் பூவும் பிஞ்சமாகத்தான் இருந்தது. இப்போது பலாக்காய்க் காலம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதற்குள் சுவாமிகள் கண்டிக்குப் போவதற்கு ரயில் டிக்கட்டையும் எடு என்று சொல்லிவிட்டார். இவர்

களுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. சுவாமிகள் விரும்பும் ஒரு விடயத்தைச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறதே என்று பெரிதும் மனம் வருந்தினார்கள். ரயிலுக்குச் சிறிது நேரமிருக்கும்போது தூரத்தில் ஒரு மனுஷன் சைக்கிளில் பெரியபலாக்காய் ஓன்றைக்கட்டிக் கொண்டு வந்தானும். ஓடிப்போய் அவனை நிறுத்திக் கேட்டபோது “ஓருவருக்கும் தரமுடியாது. சிவகுப்பிரமணியத்திற்கு ஜயா கொடுக்கக்கொன்னவர். அவரின் வீடு எங்கே என்று கேட்டாராம். சுவாமியாரின் திருவருளை வியந்து கொண்டே அவனை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து வெட்ட முடியாத பெரிய பலாக்காயைக் கோடரியால் பின்து களைகளும் கொட்டையுமாக எடுத்து அவித்தார்கள்.

நேரம் போய்விட்டதென்று தானாகவந்து பார்த்து எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சென்றார். இன்னும் ஒரு நாள் ஒரு சீலைப் பொட்டலத்தைக் கொண்டுவந்து இந்த அம்மையிடம் கொடுத்து, “இதுதான் எனது பொக்கிஷும் பத்திரமாகவை,” என்றார். அம்மானும் அதை அலுமாரியில் பூட்டி வைத்தார். மறுநாள், போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொஞ்சத் தூரம் போய்த் திரும்பி வந்து, கள்ளி “கள்ளி என்னுடைய பொக்கிஷும் எங்கே?” என்றார். அம்மையார் மறந்தே போயிருந்தார். நேற்றுத் தந்தேனே அதைத்தான் எடு “என்றார். அதன்பின் அதை எடுத்துக் கொடுத்தார். இவரது அருள்கூர்ந்த அற்புதங்கள் பல.

இருநாள், “உங்களுக்குக் கொழும்பில் வீடு இருக்கிறதா? என்று கேட்டார், “இல்லைச் சுவாமி; என்றேயும்.” “ஓன்று வேண்டும். உன்னிடம் காச இல்லை. இந்தா இதைக் கொண்டு போய்க் கட்டு. எல்லாம் சரிவரும்” என்றார். அதன்பின் எல்லாம் சரிவர நடந்து வீடும் கட்டி முடிந்தது. அதற்குப் பின்பு நான்கு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். சுவாமிகளிடம் போகும் போதெல்லாம், “உங்குகுப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா? எத்தனை?” என்று கேட்பார். ஜந்து பெண் குழந்தைகள்” என்று சொன்னபோது, ஜயோகடவுளே” என்று தலையில் கைவைத்து அரசனும் ஆண்டியா

எனு தெரியாதோ” என்று சொன்னார். எழுந்து வரும்போது அம்மையாரின் கணவரின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, “நீ யோசிக்கிறியோ, அவர்களை பற்றி யோசிக்காதே. அவர்கள் பரமணப்பாடிப் பாடிச் சிலிக்கப் போகிறார்கள்” என்று சொன்னார்.

சிவதொண்டன் நிலையம் கட்டி வெகுநாட்கள் சென்றும், சென்றுார்க்க வசதி வரவில்லை. ஒருநாள் சுவாமியிடம் மகளொருத்தியை கட்டிக்கொண்டு போயிருந்தார்கள். பத்துப்பதிஷைந்து அடியார்கள் இருந்தார்கள். பல கதைக் குப்பின், “சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குப் போய்ச் சிறிது நேரம் தியானத்தில் இருந்து பாருங்கோ. அடிக்கடி போக வேண்டும்” என்று சொல்லி ஒவ்வொருவராக “நீபோனுயோ” என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். அம்மையாருக்கு உள்ள ரப் பயார். இன்று எப்படியும் அங்குபோய்த்தான் வீடுபோக வேண்டும். என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கருகில் இருந்தவரையும் கேட்டாய் விட்டது. இந்த அம்மையாருக்குத் தன்ன மட்டும் ஏன் கேட்கவில்லை. என்ற பயத்துடன் துக்கமாயுமிருந்தது. “போய்விட்டு வாருங்கோ” என்று அவர் சொல்லவும் எல்லோரும் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அந்த அம்மையை “இங்கே வா” என்று அழைத்து “போகும்போது சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குப் போய் விளக்கேற்றிவிட்டுப் போ” என்று சென்னார். அப்படியே செய்யப்பட்டது. குருநாதர் கூறும்போது அதை மறுக்கத்தான் முடியுமா? அவர் கட்டளையிட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்வதென்றால் எத்தகைய பெரும்பேறு. சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குப் போகவில்லை என்ற குறையும் நீங்கி, சுவாமிகள் அங்கு போகுமாறு கட்டளையிட்டதும் இருந்த மனக்குறையும் நீங்கிச், சிவதொண்டன் நிலையம் சென்று விளக்கேற்றி வணங்கிவிட்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இன்னுமொருமுறை இந்த அம்மைக்குத் தாங்க முடியாத குத்தும் காச்சலுமாகவிருந்த சமையம் டாக்டரிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டினார்கள். டாக்டர் பரீட்சித்துப் பார்த்து விட்டு ஆஸ்பத்திரியில் சேரும்படியும் சத்திர சிகிச்சை

செய்து பார்க்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார். அந்தப்பாக்குத்தர் அம்மையாளின் கணவனுரீன் தம்பியாருக்கு நன்கு தெரிந்துவரானபடியால் அம்மையாருக்குப் புற்றுநோய் இருக்கலாம் என்று சந்தேகப்படுவதாயும் சத்திர சிகிச்சை செய்து பார்ப்பது நல்லது என்றும் எழுதியிருந்தாராம் கணவர். தம்பியார் ஒரு டாக்டர் ஆனபடியால் அதைப் பார்த்துவிட்டுச் சுவாமிகளிடம் சென்று மச்சாருக்கு கான்சர் என்றும் ஒப்பரேஷன் செய்ய வேண்டுமென்றும் எழுதி யிருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னாராம். சுவாமி கணகளை முடித்கொண்டு சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு, “அவர்கள் ஒப்பரேஷன் செய்துபோட்டுக் கான் சர் இல்லையென்று சொல்வார்கள். எதற்கும் நீயும் டாக்டராயிருக்கிறபடியால் கொழும்புக்குப் போய் எல்லாவற்றையும் கவனி” என்று, சொன்னாராம். கொழும்பில் சத்திரசிகிச்சை முடிந்தபின்பும் கான்சராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார் களாம். கணவரின் தம்பியார் இதைப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்கு வெட்டியெடுத்த ரியூமரை மூன்று பிரிவாக்கிப் பிரபல டாக்டர்களிடம் அனுப்பிப் பரிசோதிக்கச் செய்தாராம். மூன்று துறைகளிலுமிருந்து வந்த சான்றிதழ்களும் கான்சர் நோய் இல்லை என நிருபித்ததாம். என்னே எங்கள் குருநாதனின் அருள்வாக்கு. அம்மையாரும் விரைவில் சுகமடைந்து வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

சுவாமியார் மாடுதள்ளி விழுந்து படுக்கையாய் இருக்கும்பொழுது பார்க்கப்போய் அழுதுகொண்டு நின்றார் அம்மையார். “யேசுகிறீஸ்து, புத்தர், அவர்களிலும் பார்க்க இது என்ன? நீ என் அழுகிறோய்?” என்று தனது வேதனையையும் மறந்து எமக்கு ஆறுதல் கூறத்தொடங்கி விட்டார்.

சுவாமிகள் சமாதி அடைவதற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன் அம்மையாரும் கடைசிமகளும் சுவாமியைத் தரிசிக்க சென்றிருந்தார்கள். உன்னுடைய பெயர் என்ன? என்று மகளைக் கேட்டார். அவர் “அருந்தத்தி சுவாமி” என்றார். அதற்கு அவர் “அருந்தத்தியோ” நான் அருந்து என்றால் வலவோ சொன்னேன். “என்று சொல்லிவிட்டுக் கையில்

என்ன வைத்திருக்கிறாய்? என்று கேட்டார். “நற்சிந்தனைப் புத்தகம் சாமி” என்று அவ சொல்ல, ‘நல்லாய்ச் சாப்பிடு நல்லாய்ச்சாப்பிடு, பண்படுத்தப்பட்டு மரமாக்கிவிட்டிருக் கிறேன். பழம் சாப்பிடுவது உங்கள் பொறுப்பு,’ என்று சொன்னார். இவ்வாறு கூறிச் சிலகாலத்தின் பின்னர் சுவாமியாகிய குருநாதர் முத்தியடைந்துவிட்டார். அவர் சமாதியடைந்து விட்டாலும் இன்றும் எங்களுடன்தான் இருக்கிறார். அவரது அருள்வாக்குகள் என்றும் எம்மிடையே நிலைத்து நிற்கும்.

44. கனவு நனவாயிற்று.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில பீடத்தில் தொழில் பார்க்கும் அன்பர் ஒருவர் சுவாமியைப்பற்றிக் கூறியது:-

எனது தாயார் ஒரு சொப்பனம் கண்டார். அந்தக் கனவில் தான் ஒரு கொட்டில் போன்ற ஆச்சிரமத்திற்குப் போனதாகவும், அங்கே அவதூரு தாடிச் சாமியாரைக் கண்டதாகவும் சொன்னார். இந்நிகழ்ச்சி நான் பிறக்குமுன் 1930 ல் நவாயியில் நடந்தது. இந்தக் கனவு தனக்கு ஏதோ விசேட குறிகாட்டி என்று தாயார் கூறிக்கொண்டார் மற்ற நிய கர்ப்பினியாக விருக்கும் ஒரு பெண்ணின் பிரேரணம் என்று எனது தந்தை இதைச் சட்டை செய்யவில்லை. அவருக்கு சுவாமி மார்க்களில் துப்பரவாக நம்பிக்கையில்லை அதிலும் கணவுகளில் என்னளவும் நம்பிக்கையில்லை.

கணவுகண்டு அடுத்த நானே கிராம உபாத்தியாயரும் பூராணங்களில் கைதேர்ந்தவரும் சுவாமிகளின் அன்பருமான ஒருவர் எமது இல்லத்துக்கு வந்தார். தாயார், தனது கணவைப் பற்றி இவரிடம் கூறினார். இது எனது தந்தையாருக்கு ஒரு இக்கட்டாகவிருந்தது. இதை வந்தவர் மிகவும் கவனமாகக் கூர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது அவருக்கு முகத்தில் சந்தோஷம் தாண்டவமாட பெருமித மும் உவகையும் கொண்டு கூத்தாடிமகிழ்ந்தார். “தங்கச்சி தங்கக்கி நீ ஒரு அதில்ஸ்டாவி. உன்னையே அவர் தெரிந்தெடுத் திருக்கிறார். நீ போய் அவரை உடனே பார்க்கவேண்டும் என்று கூறினார். “அதுயார்சொல்லுங்கோ அது யார்?”

என்று சொன்னா அம்மா. “தங்கச்சி நீ ஆசிரவதிக்கப்பட்டத் து அதுபோல் இந்த வீடும் ஆசிரவதிக்கப்பட்டதே. அவர் கொழும்புத்துறையில் ஓர் ஆசிரியமத்தில் வசிக்கிறார். அவரைப்பற்றி இப்பொது ஆட்களுக்கு அதிகம் தெரியாது. அவர் ஒரு யோகி. நீ அவரைப் போய் பார்க்கவேண்டும்” என்றார் வந்தவர்.

அப்பா தோண்டையைச் செருமிக்கொண்டு வந்தவர் ஆனந்த நிலையிலிருக்கிறார் ஆனால் இந்த நிலையில் அம்மாவிற்கு வண்டியில் ஆறு கட்டை பிரயாணம்செய்வது முடியாத காரி யம் என்று இவருக்குத் தெரியவில்லை என்று சொன்னார். “தங்கச்சி உடனே இன்றே போகவேண்டும்” என்று வந்தவர் வலி ஏறுத்தினார். அப்பாவின் விரும்பத்துக்கு மாறாக உற்றார் சில குடன் அப்பாவையும்சேர்த்துக் கொழும்புத்துறைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அம்மா போகவில்லை. அங்கு சென்றையும் போது பின்னேரமாய் விட்டது. தியானம் வணக்கத்திற்கு ஆயத்தம். ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. இருள் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது “திரும்பிப பிரயாணம் செய்யுங்கள். கண்தாரம் போகவேண்டும் அல்லவா நவாவிக்கு என்று கவாமி கூறினார். இது அப்பாவுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாகவிருந்தது. அன்று காயந்திரம் நவாவியைப்பற்றி ஒருவருமே பேசவில்லை. கவாமிக்கு இவர்கள் நவாவியிருந்து வந்தவர்களென்று எப்படித்தெளியும். எல்லோரும் வண்டியில் ஏற்தயாராகும்போது கவாமி சிறிய படலையில்வந்து நின்று “தியாகராசா, பபாவுக்கு நான் எப்போதும் அவவுக்கு கிட்ட இருப்பேண்டுகொல். அவ ஒன்றுக்கும்பயப்படத் தேவையில்லை,” என்று சொன்னார். இது அப்பாவுக்கு இரண்டாவது பேரதிர்ச்சியாயிற்று. அம்மா இப்பிரயாணத் தில்வரவில்லை. அவ இருக்கிறைதைப்பற்றி ஒருவரும் கவாமி யுடன்பேசவில்லை. இவருடைய பெயரும் ஒருவரும் கவாமிக்குச் சொல்லவில்லை. எல்லோரும் பயபக்தியுடன் ஆச்சிரமத்திலிருந்தது மட்டுமதான். கவாமி சொன்னது எல்லோருக்கும் அதிசயமாயிற்று. கவாமி, அப்பாவின் பெயரை எப்படி அறிந்தார். அம்மாவுக்கு தையங்நாயகி என்று பெயரிருந்தும் செல்லமாகவிட்டில் எல்லோரும் பயா என்றழைக்கும் பெய

ஈரச் சொன்னாரே இது எல்லாம் இவருக்கு எப்படித் தெரியும் இந்த விதமாகத் தான் யோகங்காமி எம்குடும்பத்தின் குருவானார்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தகாலத்தில் நவாளியில் சுவாமி எம்வீட்டுக்கு வந்ததுபோல் நான்கனவகாண்பேன். இதைன் தாயாருக்குச் சொல்வேன். உடனே அம்மாவீட்டைக்கழுவி சுவாமியை வரவேற்பதற்காக சுத்த போசன மதிய உணவும் ஆக்கி பாயும் விரித்து சுவாமி இருக்க ஒரு பல்கை ஆசனமும்போட்டு வைப்பார். சுவாமி மதிய போசனத்துக்கு வந்தே விடுவார். யுத்தம் முடிந்த பின் பும் யாம் கொழும்புக்கு வகுய வந்தோம். அங்கேயும் சுவாமி எனக்கு கணவில் எம்வீட்டுக்கு வருவதுபோல் தோற் றும். இதை அம்மாவுக்குச் சொன்னவுடன் அம்மா உடன் எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்து வைப்பார். சுவாமியார் அன்றைக்கு வந்துவிடுவார். எனதுகணவுகளைப் பற்றி என் தந்தையார் சுவாமிக்குக்கூறிக்கொண்டிருந்தார். “தியாக ராசா, குழந்தைகள் பெரியோர்களைப் போலல்லாது பரிசுத் தர். அவர்கள் காணவல்லவர்கள் என்றார் சுவாமியார்.

அப்பா ஒரு கமிஷன் ஏசன்டாகவிருந்தார். யுத்த காலத்தில் அவர் பெரிய பணத்தைத் தேடியிருக்கலாம். ஆனால் சுவாமி அப்பாவுக்குப் புத்தி புகட்டியிருந்தார். “தியாக ராசா, உன்னுடைய உரிமையை, மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்; அதற்கு மேல் தொடாதே” என்று கூறியிருந்தார். ஆதலால் அப்பா தனக்குரிமையான 1/2 சத விதத்தையே பெற்றார். ஆனால் கடைக்கார முதலாளிகளோ பெருந்தொகைப் பண மீட்டினார்கள். எனது குடும்பம் ஒரு வைத்திக சைவக் குடும்பமாயிருந்தும் நான் இதிலிருந்து பிரிந்து, கிறிஸ்தவ பறங்கிப் பெண் ஒருவரை மனந்தேன். என்னை அவர்கள் சமூகத்தி விருந்தும் தள்ளி வைத்துவிட்டார்கள். இது இயற்கையே. இப்படிப் பராதினப்படுத்தப்பட்ட பின்பு 1962 ல் நான் யோக சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். மனைவியையும் என்னையும் அவர் உபசரித்து, பல விஷயங்களைப் பற்றியும் உரையாடினார். இடையிடையே என் மனைவியுடனும் பேச வார். எனது மனைவி சப்பாணி கொட்டிக்கொண்டு மௌன

மாக பக்தியோடிருந்தார் சுவாமி சொன்ன ஒரு தமிழ்ச் சொல்லும் அவுக்கு விளங்கவில்லை. அவளைப் பார்த்து சுவாமி உரையாடும்போது அவ உதவிக்கு என் முகத்தெதுப் பார்ப்பார். உசாருள்ள இளம் கணவனுபடியால் “இவ்வளவு நேரமும் நீங்கள் சொன்ன ஒரு சொல்தானும் அவுக்குப் புரியவில்லை” என்று நான் சுவாமியிடம் கூறினேன். சுவாமி உடனே நிறுத்தி என்னை வியப்புடன் பார்த்தார். “அவ தமிழரல்லர் சுவாமி. அவபறங்கியர். அவ ஆங்கிலம்மாத்திரம் தான் பேசுவா” “என்றேன். தமிழர், பறங்கி, சிங்களவர் என் பணவற்றில் நீ என்ன விளங்குகிறோய்?” என்று என்னைக் குறை கூறினார். ஆங்கிலத்தில் “அவர் ஒரு வித்தியாசமானவை என்று நீ பார்க்கப்படாது. அவ, நீ, நான் எல்லோரும் ஒரே விதமானவர்களே” என்று கூறி எனது மனைவியைப் பார்த்து “ஓரு கடவுள் தானுண்டு. யாம் எல்லோரும் அக்கடவுளன் ஏனைகளே” என்று கூறினார்.

சாதி, மத, இன பேதம் என்னும் என்னைக்கட்டிய தளை களிலிருந்தும் அன்றுதான் சுவாமி என்னை வடிவத்தார். இந்த நாள் என் சீவியத்தில் மறக்க முடியாத நாளாகும். ஆதன் பின்பு சுவாமி ஆங்கிலத்துலேடைய உரையாடினார். என் மனைவியைப் பார்த்து, உனக்குப் பண்ணால் ரூக்கையில் இருக்கும் புத்தகத்தை எடு, என்று சொன்னார். அவர் அதை எடுத்தார். “இப்போது புத்தகத்தைத் துறந்து வாசி” என்றார். அவர் தறந்த பக்கத்தையே வாசித்தார். “ஆதியில் வார்த்தைதானிருந்தது. அவ்வார்த்தை மாமிசமானது” என்று வாசித்துக்கொண்டுபோனான். இப்போது சுவாமி கண்ணவுடித் தியானத்திலாழ்ந்தார், ஓவ வாசிக்கும் சப்தத்தைவிட சாந்தமே நிலவியது. கனவை எனது மனத்தைச் சாந்தப்படுத்தி அமைத்தியைக் கொடுத்தது.

நான் சிறியவனுக இசுக்கும்பொழுது யோகசுவாமியுடன் பேசிய அப்பாவின் உரையாடல்கள் என மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தன. எங்கள் விட்டுக்கு சுவாமி வந்தால் அப்பா சுவாமியுடன் பலத்தையும் பத்தையும் கதைப்பார். இறப்பு, பிறப்பு, மரணத்தின் பின் மனிதர்நிலை, ஆத்மீகசக்தி,

மாணிட... துன்பம் முதலியனவற்றைப்பற்றியும் உரையாடுவார்கள். ஒரு நாள் சுவாமி அப்பாவிடம் “தியாகராசா, முதன் முதலாக ஆட்கள் என்கைப் பார்க்க வரும்போது ஒருமாந்திரீகளைப் பார்க்க வருவதுபோல், அல்லது தங்களுக்கு என்ன நன்மைகள் வரும் என்று சோதிடனைக் கேட்க வருபவர்களைப்போல் வருவார்கள்” என்று சொன்னார். பஞ்ச பூதங்களையும் தம் ஆணைக்குக்கீழ்க் கொண்டுவரக்கூடிய யோகியரைப்பற்றி அப்பா வாசித்திருக்கிறார். அப்பாவுக்கு சுவாமி விளங்கப்படுத்தப் பார்க்கிறாரோ என்று யான் அதி சமித்தேன். சுவாமி தொடர்ந்து கூறினார். “பூதியங்களை ஆணைக்குக்கீழ் கொண்டு வருவது கஷ்டமான காரியமல்ல, யோகி என்ற முழுத்தத்துவமும் அடைந்துவிட்டால், பஞ்ச பூதங்கள் சொல்லுக்குக் கீழ் நிற்கும். இங்கு வருவபவர்களுக்கெல்லாம் நான் ஒரு வித்தைதெய்து காட்டுவேன் என்ற என்னம். அதை அவர்களே செய்யலாம். அது அவர்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. ஆனால் அது அவர்களுக்கு விளங்காது”.

யோகசுவாமி இக்கதையை அப்பாவுக்குக் கூறினார். சிமூக்கு மாகாணத்தில் சேளைப்பயிர்பகுதியால், தான் போகும் போது ஒரு ஆண்டியைக் கண்டாராம். “ஆ, நீதான் யாழிப் பாணத்துப் புகழிபெற்ற யோகசுவாமியா” என்று கேட்டாரும். “என்னுலே செய்ய முடியாததொன்றை நீ செய்வாயா?” என்று சுவால் விட்டாரும். “உங்கள் இந்துக் கடவுள் உங்களுக்கு என்ன செய்யமுடியும்?” என்றாரும். சுவாமி எல்லாவற்றையும் கவனித்தாராம். அன்று ஒரு மிகவும் கோடைகால உண்ணநாள், புற்களெல்லாம் பசுமையற்று மஞ்சள் நிறமாயிருந்தன. வானம் துப்பரவாக நீல வர்ண மாகவிருந்தது. “பார் உனக்கு நான் ஒரு அலுவல் காட்டுகிறேன்” என்று சொல்லி வானத்தை அண்ணாது பார்த்து, இரு கைகளையும் வானத்தை நோக்கி நீட்டி ஆகாயத்திலே என்னென்னவோ வார்த்தைகளையெல்லாம் அள்ளி விசினான். சுவாமி ஒன்றையும் கிரகிக்க முடியவில்லை. அவன் இச்செய்தீப் புரிந்து முடிந்ததும், கோடை முழக்கம் ஒன்று கேட்டது. ஒரு மழைப்புகார் சேளைப்பயிர்களின்மேல் தெரிந்தது.

கொஞ்ச நிமிடங்களில் ஒரு பலத்த மழை பெய்தது. “மானச சக்திபெற நீ ஒரு இந்து யோகியாக மாத்திரம் இருக்கத் தேவையில்லை. தியானம் செய்யத்தொடங்கியதும், யோகித் தன்மை என்ற மட்டம் வந்ததும், அங்கே இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர், புத்தர் என்ற பாகுபாடு கிடையாது. ஒரே மட்டத்தில்தான் எல்லோரும் இயங்குகிறோம். இதை நீ பார்த்தாயா தியாகராசா” என்றார் சுவாமி.

சில வேளைகளில் சுவாமி ஆட்களை விரட்டிவிடுவார்கள். “போங்கள். இனிமேல் இங்கு வரக்கூடாது. நீங்கள் என்னைத் தொந்தரவு படுத்துகிறீர்கள். என்னை நிம்மதியாயிருக்க விடுகிறீர்களில்லை” என்பார். அந்த நேரங்களில் எனது இருதயம் பயத்தினால் தினறும். எப்படி ஒரு சுவாமிக்கு இப்படிக் கரடுமுரடான இருதயம் இருக்கும் என்று என்னுடைய வேண். சில வேளைகளில் பக்தர்களை ஏசவதையும், “நீ மடை மனிசி, உனக்கு என்னால் என்ன செய்யமுடியும்” என்று ஏசவதையும் எனது மாமி ஒருத்தி பக்தியுடன் தாரைதாரையாக கண்ணீர் வடிய இருத்தலையும் பார்க்க எமக்கெல்லாம் சகிக்கமுடியாமலிருக்கும். “தியாகராசா, இந்த ஆட்கள் எல்லாம் என்னிடமிருந்து ஏதும் பெற்றுக்கொண்டுபோக வருவார்கள். எனக்கு இரவில் தூங்க முடியாமலிருக்கிறது”. தனது பக்தர்களின் அழுகையும், துங்பங்களும் இரவில் தன்னை தூங்கவிடாதிருக்கும் என்று சுவாமி முறையிட்டார். “இரவில்தான் அவர்களுடைய தேவைகள், ஆசைகள்; புண் பட்ட மனசுகள் எல்லாம் ஆகாயமூலம் என்னை வந்தடைந்து எனக்கு நிம்மதியைத் தடுத்துவிடும்”. பக்தர்கள் என்று சொல்லும் ஆயிரக்கணக்கானேர் அடியார்களாக இருக்கிறார்கள். மானிட தோல்விகளை, ஆசைகளையெல்லாம் கொண்டு வருகிறார்கள். இது யோகசுவாமியின் அமைதியைக் கெடுத்து விடும். சுவாமிக்குப் பலதரப்பட்ட அடியார்களிருந்தனர். நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள், கெடுதிமனப்பான்மையுள்ளவர்கள் போன்னேர் பலர். தந்திரமான முறைகளில் தங்களின் அந்தஸ்தின்மூலம். ஆஸ்திகள் சம்பாரிப்பாரும் அடங்குவர். இப்படிப்பட்டவர்களும் யோகசுவாமிகளின் பக்தர்களாவார்கள். தூயமனமுள்ள நல்லவர்களுக்கு மாத்திரம்தான் அவ-

ரது ஆச்சிரமத்தில் இடமிருந்ததல்ல. அவரைத் தரிக்கூக்க வந்தவர்கள் சென்றபின்பு பலமுறை யோக்கவாமி உள்ளூர்ச் சிரித்துக்கொண்டு அப்பாவிடம் சொல்லுவார். “இந்த ஆட்களை உமக்குத் தெரியுமா?” என்று சொல்லி, அந்த ஆட்களின் துணபங்களை அப்பாவுக்குச் சொல்லுவார். இப்படிப் படையெடுக்கும் எந்தனையோ பக்தர்களை அப்பாவும் பார்த்திருக்கிறார். “இப்படிப்பட்ட கெட்டவர்களை கவாமி என்தீங்கள் சகித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்”. என்று அப்பா கேட்டார். இதைக்கேட்ட கவாமி அவர்கள் பெலமாகச் சிரித்தார். கவாமிக்கு மாணிடநிலை சகலமும் சிரிப்பிற்கிடமான தாகவிருந்தன. ஒவ்வொரு நாளும்தானே நாம் இதைப் பார்க்கிறோம். செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் முறையில்லா முறைகளில் தேடுகிறோம். யாம்ணங்களை இட்டு வைத்திருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்து நானு முழு வேட்டி உடுத்த யோகி சிரியாமல் என்ன செய்வார் “தியாகராசா என்னை இப்போது உணக்குத் தேவையில்லை. உன்னையும் எனக்குத் தேவையில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு என்னை மிகவும் வேண்டியதாகவிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் அவர்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். சம்சார சாகரத்தில் எவ்வளவு ஆழமாக மூழ்கியிருக்கிறார்களோ அவ்வளவு ஆழமாக என்னை அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. அவர்களுடைய மனச்சாட்டி யை சுத்திகரிப்பவன் போல் நானிருக்கிறேன். எப்படி அவர்களை மறுக்கமுடியும்” என்றார்.

தமிழ்ப்பெண்கள் அணிய வேண்டிய சகல ஆபரணங்களையும் நீக்கிவிட்ட பெண்மணி ஒருவர்பற்றிய செய்தி என் நிலை ஏக்குவருகிறது. இந்தியாவிலிருந்து கணவன் தருவித்த விலை உயர்ந்த பட்டுச் சேலையையும்கூட கைவிட்டுவிட்டார். வெளுத்த பருத்திநூலாலாய ஆடையைக் கட்டி நெற்றியில் பரிசுத்தமான வீழ்தியையே அணிந்திருந்தார். பக்தி என்ற சொல் என்ன கருத்துடையது என்பதை யான் அவதானித்தேன். கண்ணை முடி தாரை தாரையாக கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அப்பெண்ணை அவதானித்தேன். யாருக்காக அவகண்ணீர் விடுகிறு. “இதோ. உன்னைத்தான். நீ என்னத் திற்கு அழுகிறுயி? உனக்கு வாழ்க்கைக்கு தேவையான கண-

வணయும் புத்திரச் செல்வத்தையும் கடவுள் நல்கியிருக்கிறார். இன்னும் என்னத்திற்காக நீ வணங்குகிறாய்?" என்றார் சுவாமி. இந்த பெண்ணிற்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை இனி என்று யான் நினைத்தேன். கணவன் தேடிய தெடும் செல்வம் ஏராளம் இருந்தது. குடும்பமிருக்கிறது. எல்லாம் இருக்கிறது; ஆனால் அப்பெண் இவ்வாடம்பரமெல்லாவற் றையும் வெறுக்கிறு. இக்கண்ணீர் என்னத்திற்காகவென்று அறிய எனக்குப்பல வருடங்கள் பிடித்தன இக்குடும்பம் தேடிய சொத்து முழுதும் நம்பிக்கை மோசடிச்சொத்து. இப் புதியசெல்வத்தை அனுபவிக்க இப்பெண் ஆவுக்கு மனச்காட்சி இடமளிக்கவில்லை. அவவுடைய கண்ணீர் ஓர் இக்கட்டான் து. தன் கணவன் கெட்ட செயல் கணக்கு எதிராக சுவாமி முன் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பது போலானது. "உனக்கு வாழ்க்கையில் தேவையுள்ளவை களெல்லாமிருக்கு" என்று சுவாமி சொன்ன வார்த்தை சுவாமி அப்பாவுக்கு ஒருநாள் கூறியபோதுதான் விளங்கிறறு. "தியாகராசா, எம் எல்லோருக்கும் தேவைகளுண்டு. ஆனால் ஒருவருடைய தேவையினின்று மற்றொருவர் தேவைமாறு படும். அத் தேவைகளின் மட்டங்களும் வேறுபடும். சிலர் பணத்தை நாடுகிறார்கள். சிலர் அறிவை நாடுகிறார்கள் சிலர் பிறன்பொருளைக்கவர ஆசை தூண்டும். சிலர் கடவுளைத்தேடி நாடுகிறார்கள். சிலர் அதிகாரத்தையும் செல்வத்தையுமே தேடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு இதுதான் தேவை. இதுவே அவர்களின் இறுதி முடிவு" எல்லோரும் ரிவிகளாகவேண் டுமென்றதல்ல யோக சுவாமிகளின் கருத்து. கடமையைச் செய்வதால் ஒருவர் முத்தியடையலாம். அவனுக்கு கடவுள் தான் கடமை. தனக்கு, குடும்பத்துக்கு, சமுதாயத்துக்கு கடமைசெய்தலே கடவுள். செய்யுந்தொழிலே தெய்வம்.

"கடவுள் எங்கேயிருக்கிறார் சுவாமி" என்று அப்பா ஒருநாள் சுவாமியைக் கேட்டுவிட்டார். மாயை என்னும் வேதாந்தத்தை மனசில் வைத்தே அப்பா கேட்டிருக்க வேண்டும். யோகவாமிக்கு முன் இருந்த என்னைக்காட்டி "தியாகராசா கடவுளை நீ பார்க்கவேண்டியதில்லை. இவளில் கடவுளிருக்கிறார் உன்னில் கடவுளிருக்கிறார் எம்பில்கடவுளிருக்கிறார் என்று சொன்னார்.

பல வருடங்களுக்குபின் சுவாமி எம் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு கடதாசியும் பெண்ணிலும் கொண்டுவரச்சொல்லி எனது சுகோதரிக்கு இதை எழுஷிக் கொடுத்தார்.

“அப்பனும் அம்மையுஞ் சிவமே
அரிய சுகோதரருஞ் சிவமே
ஒப்பில் மனைவியுஞ் சிவமே
ஒத்ரும் மைந்தரும் சிவமே
செப்பில் அரசருஞ் சிவமே
தேவாநி தேவருஞ் சிவமே
இப்புவி எல்லாஞ் சிவமே
என்னை யாண்டதுஞ் சிவமே”

எல்லா ஜீவராசிகளிலும் யோகசவாமி கடவுளைக் கண்டார். சகல படைப்பும் அவருடையதே. அவராலேதான் எல்லாம் உண்டாயிற்று. ஆகையால் எல்லாவற்றிலும் அவர் இருக்கிறார். யோக சுவாமியுலமாக கடவுள் வேலை செய் வதை யான் பலமுறை அவதானித்திருக்கிறேன். நோயை சொல்தமாக்குவது ஒரு யோகிக்கு இலட்சணம். என்னுடைய இனமைக் காலத்தில் நவாயியில் இப்படிப்பட்ட சத்திகள் விதிவிலக்கானவையல்ல. கிராம வாசிகளுக்கு கடவுள் உயிரோடிருப்பது உண்மையாயிற்று. கிராமப் பரிகாரி யின் மருந்துக்கு மாருதிருந்தால் கடைசி முடிவாக என்னைச்சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் கோவில் ஜயிரடம் கூட்டிக்கொண்டு போவது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அந்தக் குருக்களுக்கு முன்னிருந்தால் அவர் திருநீறுகொண்டு பார்வை பார்த்து மந்திரங்களைச் சொல்லுவார். எனது தேகத்திலிருந்து நோய் கழன்றுபோவதை உணரவேன். எத் தனியோ தூர இடங்களிலிருந்து மாட்டு வண்டில்களில் சமீப வந்து குருக்களிடம் இப்படித்தம் உடல், மனதோயைத் தீர்த்துக்கொண்டவர்கள் அனேகர். என்னுடைய மாமாவை யோகசவாமி தொட்டுப்பார்த்து, “உனக்கு ஒரு சுகவினமும் இல்லை, முத்திரப் பையில் கற்களில்லை” என்றார். குடவில் புண்ணிருந்து துன்பப்பட்ட எனது சுகோதரியைப் பார்த்து “தங்கச்சி விரும்பினால் போ, ஆனால் இனி குடவில் புண

இல்லை. இப்போது போய்விட்டது” என்றார். வண்டனில் போய் அங்கேகாட்டினபோது எல்லாப் பரிட்சையும் செய் தும் குடவில் புண் இல்லை என்றார்கள். அத்துடன் துள்பழும் நீங்கிறது.

அப்பாவுக்கு யோக கவாமி “தியாகராசா எல்லாம் கடவுண்டைய வேலை. அவர்தான் படைக்கிறார். அவர்தான் எல்லாவற்றையும் செய்கிறார்.” என்று சொன்னார். அப்பாவுக்கு வயது முதிரும்போது மனதில் கிலேசமுண்டானது. கவாமியுடன் அப்பா உரையாடும்போது நான் இதை அவதானித்தேன். மரணத்தைப் பற்றி அப்பா கவலைகொண்டார். “காணி, பூயி, பணம், மற்றும் உடமைகள் உலக பந்தங்களை விட்டவர்களுக்குச் சாவு இல்லை. தியாகராசா உனக்கும் எனக்கும் பிறப்பு இறப்பு இல்லை” என்று கவாமிக்கறி னார். “தியாகராசா உனக்கும் எனக்கும் ஆயுக என்பதில்லை” எனக்குப் பத்துப் பன்னிரண்டு வயதாய் இருக்கும் போது கவாமி சொன்னது எனக்கு இப்போதுதான் தெரிகிறது. எனது தந்தையின் ஒலைக்கட்டுச் சாதகம் இப்போதும் என்னிடம் இருக்கிறது. அதில் அவருக்கு ஆயுச 76 என்று எழு தியிருக்கிறது. இந்த வயதுக்கிணையில் அப்பா தன் உடமைகளையெல்லாம் நீத்து விட்டார். அவர் சாவிலிருந்து 76ச் தப்பித்துக் கொண்டார். அவர் இறக்கும் போது அவருக்கு வயது 96.

மனிதன் ஒருவன் எட்டக்கூடிய மட்டுக்கும் யோககவாமி ஆத்மீகத்தை அடைந்திருந்தார். இந்நிலை எய்த எத்தனையோ பிறவிகளிலே அவர் செய்த நற்பலன்தான் காரணம், எத்தனையோ பக்தர்கள் வருவதையும் போவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கியவர்களையும், நான் என்ற அகங்காரத்தை விட்டவர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய குடும்ப குருவாகி, தியானத்திலும். வணக்கத்திலும், அவர் கூறிய வேதங்களிலும் இன்றுமிருக்கிறார் என்பதனை நான் உணர்கிறேன். அவத்து ஆச்சிரமத்தில் யாம் குழுமியிருந்து தியானம் செய்து, அவர் பாடிய நற்சிந்தனைப் பாக்களைப் பாடி, மாலைப் போசனமும் அருந்தியதையும் இன்னும் மறக்கழுதியாது. கவாமியுடன் சந்திக்கும் நேர

மெல்லாம் திருவாசகத்திலிருந்து அவர் ஒதும் சிவபுராணம் தான் சுவாமியின் அரியோம் எனும் வேதமாகும். மறுபிறப் பினிருந்து விடுவிக்கும் கடைசீட்யர் இலட்சியம் அதுவாகும்.

“புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பலவிருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகித் தேவராய் முனிவராய்ச்
செல்லா நின்ற குத்தாவர சுங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினாத்தேந் எம் பெருமான்
மெய்யேஉன்பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.”

45. அவர்தான் இதற்குச் சுரியானவர்.

சிவதொண்டன் நிலையம் கட்டினபின்பு அதை மேற் பார்வை பார்க்க, ஒருவர் அங்கெங்ய விடுதியை வைத்துக் கொண்டார். இவர் காலைப் பூசைக்கும் மாலைப் பூசைக்கும் பாறுப்பாயிருந்தார். அதற்குள் அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சி களுக்கும் பொறுப்பாயிருந்தார். சிவதொண்டன் நிலையத்திற்கு அடியார்கள் இப்பொறுப்போல் அப்போது போவதில் ஸைப் போறும். சிலவெளாகளில் அடியார்களுக்குத் தொயா மன்றுத்திருக்கலாம், ஆனால் கொழும்புத்துறைக்குச் சுவாமி களிடம் அடியார்கள் பொவதுண்டு. இந்த அடியார்களைல் லாம் தமிழிடம் வராமல் சிவதொண்டன் நிலையத்திற்கே போகவேண்டும் என்னும் விருப்பம் சுவாமிக்கு இருந்தது. ஆகையால் தமிழிடம் வரும் அடியார்களைச் “சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குப் போன்யா?” என்று கேட்பார்கள். “இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டால், சென்று பார்க்கும்படி கூறுவார்கள். அடியேனிடமும் ஒருநாள் கேட்டார்கள். அடியேனைப் போய்ப் பார்க்கும்படியும் கூறினார்கள் அடியேன் ஒருநாள் சென்று பார்த்தேன். பின்பு ஒருநாள் சுவாமியிடம் சென்றபோது “போய்ப் பார்த்தாயா?” என்றார்கள். “ஆம்” என்று கூறினேன். அங்கு சமஸ்கிருத வகுப்பு, புராணப் படிப்பு, சித்தாந்த ஒகுப்பு இவை எல்லாம் நடக்கின்றன. சமஸ்கிருதம் படித்து பரீட்சைக்கு இருந்து சான்றித-

மும் கிடைத்தது. இங்கு தொண்டுசெய்யும் சிலரைச் சுவாமி விலத்திலிட்டார்கள். அங்கே வதிபவர் ஒருநாள் அடியே ணப் பூசை செய்யும்படி கேட்டார். அடியேன் மறுத்துவிட்டேன். பல காலத்தின் பின் அங்கு வதிபவர் விலக்கப்பட்ட பின் அங்கு கூட்டிப் பெருக்கிச் சிவதொண்டு செய்யும் அடியார் ஒருவர் அடியேனிப் பூசை செய்யும்படி கேட்டார். பூசைக்குச் சுவாமிதான் ஆட்களை வைக்க வேண்டுமென்றேன். அவர் உடனே தமது துவிசுக்கரவன்டியில் சுவாமி யிடம் கேட்கப் போனார். சுவாமிகள் பட்டிலில் நின்று 'அவன் இதற்குச் சரியானவன். அவனே பூசை செய்யட்டும்' என்று அந்த அடியாரிடம் சொல்லினிட்டார்கள். அந்த அடியார் வந்து இதை அடியேனிடம் கூறினார். அன்றுதொட்டு காலையும் மாலையும் அடியேனே சுவாமியின் கட்டளைக்கிணங்க அத்தொண்டைச் செய்து வந்தேன். இத் தொண்டு செய்வதற்காகவே சுவாமி அடியேன் ஆக்கிவைத்தார் என்பதை உணர்ந்தேன். பின்பு வேறிருக்கும் அங்கு வதிய வந்தார். புதுக்க வதிய வந்தவர் சிலகாலத்தின் பின்பு தானே காலைப் பூசையைச் செய்வதாகவும் மாலைப் பூசையை அடியேனிக் கெய்யுமாறாங் கூறினார். அதன்படி பின்பு மாலைப் பூசையை மாத்திரம் அடியேன் செய்து வந்தேன். காலையில் பூசை செய்பவர் இல்லாத காலங்களில் ஒரு பிராமணேத்த மரை சுவாமிகள் நியமித்தார்கள். சைவ சமய சிலரும், சாந்தம், பொறுமை, அடக்கம், சைவசமய பக்தி சமயத்தை பெற்றவருமாகிய ஒருவரை சுவாமிகள் திருவடித் தூராத ணைக்கு உகந்தவர் என திருவளம் கொண்டிருந்தார் போலும், பூசைக்குமுன் இரண்டு பகவத் கிதை சுலோகத்தைப் படிக்கும்படி சுவாமிகள் கூறினார்கள். அதன்படி அடியேன் ஒழுகின பின்பு பூசை முடிவில் விநாயகர் வணக்கம், திருவை முக்கூற்றிருக்கை, திருமுறை, திருவாசகம், சிவபுராணம், தஞ்சிந்தனை, தையல்நாயகித்தாயே என்பனவற்றைப்படிப் பேன். அதன்பின் பிரசாதம் வழங்கப்படும்.

சிவதொண்டன் மாத சஞ்சிகை அடியேறுக்கு மாதா மாதம் தொடர்பிய நாள்முதல் வந்து கொண்டிருந்தது. இதற்கு அடியேன் சந்தா கொடுத்ததும் கிடையாது. இடையடையே பணக்காலி செய்வதுண்டு. ஒருநாள் சுவாமியிடம் சென்றபோது “உனக்குச் சிவதொண்டன் வருகிறதா” என்று கேட்டார்கள். “ஆம்” என்றேன். இதுசுவாமியின்கட்டளைப்படிதான் எனக்கு அனுப்புகிறார்களென்று உணர்ந்தேன்.

46. நாம் அனைவரும் இறைவன் சந்நிதானத்தி லிருக்கின்றோம்.

சிவதொண்டன் சஞ்சிகை.

இறைவன் அன்பையே இடைவிடாது சொரிந்த கருகீண பிக்க சிவயோக சுவாமிகள் தொண்டர்கள் பெருகி வர ஒரு நாள், “நாமெல்லாம் தொண்டர்கள்; சிவனை வணங்குவதால் சிவதொண்டர்கள்” எனத் திருவாய் மலர்ந்து, “எல் லோரும் இறைவன் சந்நிதானத்திலிருக்கின்றோம்” என்றனர். இத்தொண்டர்கள் முன்னேற ஒரு பத்திரிகை வேண்டுமெனக் கருதினார். சுவாமிகள் முன்னிலையில் அமர்ந்த மெய்யன் பர்கள் தம்மை மறந்து மனமடங்கி அமைதியற்றுச் சிவனை உழிபடும் தொண்டராவாரென்பதை அவர்களேயறிவார். இதனைச் சுவாமிகளின் “தொண்டர் நாங்களே. சிவதொண்டர் நாங்களே” என்ற நற்சிந்தனையிலிருந்தும் உணரலாம். இங்களும் இயம்பிய சுவாமிகள் அப்பத்திரிகைக்கு ‘சிவதொண்டன்’ என்னும் நாமத்தையே குட்டினார். சுவாமிகள் உரை நடையில் சிவதொண்டு என்னும் தலையங்கத்தில் (நற்சிந்தனை 857ஆம் பக்கத்தில் 1, 2, 3 இல்) சிவதொண்டன் என்பது யாது. அதன் பயன் யாது என்பதை யாம் அறிந்துணரலாம்.

சிவதொண்டன் இதனை நடாத்துவதற்கு முன்னைப் பிற விகளில் தவம் வாய்ந்த அன்பரொருவரைத் தேர்ந்தெடுத் தார்கள். அவர்கள், இப்பத்திரிகைத் தோற்றம் என்னும் தலையங்கத்தில் அச் சஞ்சிகையில் எழுதியிருக்கிறார்கள். 17 வருடத்தின் பின் இதற்கு ஒரு நிலைமூழ் அமைக்கப்பட்டது.

47. சிவதொண்டன் தோற்றும்.

சிவதொண்டன் ஆசிரியர் அவர்களின் நடுத்தரவயதில் அவர் ஓர் அச்சகத்தைத் தொடங்க ஆரம்பித்தார். அப் போது அவருடைய தந்தையும், மாமனுரும் அவரைப்பாது காக்கும்படி யோகநாதனிடம் பொறுப்புக் கொடுத்தனர். அவரது விருப்பத்திற்கிசைய “கமாலாசனி அச்சுநிலையம்” என்னும் அச்சகம் தொடங்கப்பட்டது. யோகநாதனில் யோசனைக்கமையச் சிவதொண்டன் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் பட்டது. முதலாவது இதழ் பவவருடம் 1934 மார்க்கிழி மாதம் வெளியாயிற்று. யோகநாதனின் கட்டளைக்கமைய சிவதொண்டன் முதலாம் இதழில் ஆசிரியர் அவர்களால் நாம்யார்? என்னும் பொருள் பற்றியக்ட்டுரையும் மற்றும் சில விஷயங்களும் எழுதப்பெற்று வெளியாயின. அடுத்த இதழில் “மகாவாக்கியங்கள்” என்னும் விஷயத்தையும் சேர்த்துக் கொள் என்று கூறினார்கள். இவ்விஷயம் எழுதப்பெற்றது. நேரம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் கவாமிகள் அச்சகத்திருப்பார்கள் சிவதொண்டன் பத்திரிகைக்குச் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள் அச்சு வேலைகளையும் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள். சிலசமயங்களில் ஆசிரியரைக் கண்டிப்பது முன்டு. அவருக்குச் கவாமிகள் நல்ல வழி காட்டியாயமெந்தார்கள்.

இப்பத்திரிகையின் தோற்றும் பலருக்குப் பெரிய புகிராக இருந்தது. கட்டுரை எழுதுவோருடைய பெயர் இல்லை. சந்தாத்தொகை இல்லை; விளம்பரங்கள் இல்லை, தாளமேள மில்லாமலே சிவதொண்டன் வளரத் தொடங்கினான். அதில் வருவதெல்லாம் தத்துவ விஷயங்களும் ஆத்மீக விஷயங்களுமாயிருந்தன. மூன்றாவது இதழில் கவாமிகளிடரிருந்து ஏதாவது ஒரு விஷயம் பெற்றுப் போடவேண்டுமென்று ஆசிரியர் ஆசைப்பட்டார். கவாமிகள் சாந்தமாக இருக்கும் சமயம் பார்த்து, தன் விருப்பத்தைப் பணிவோடு தெரிவித்தார். முதலில் மறுத்தார்கள். பின் சிறிது நேரஞ்செல்ல தான் சொல்வதை எழுதச் சொன்னார்கள். அது ஒரு குறையுமில்லை என்னும் தலையங்கத்தையுடைய நற்சித்தனை.

இதன் பின்னர் வசன ரூபமாகவும் செய்யுள் ரூபமாகவும், சுவாமிகளால் இயற்றப்படுபவை நற்சிந்தனை என்னும் பகுதி யில் ஒவ்வொரு திங்களிலும் வெளியாயின.

இப் பத்திரிகையில் வருவன் நற்சிந்தனையும் நல்ல சமயமும், அற்புதமான போற்றித்திருவகவலும், விற்பனமாக விளங்கு யோகமும், சொற் பொருட்சவைசேர் குடாலீசர் தமும் இன்னும் பற்பல இனிய கட்டுரைகளும்

48. சிவதொண்டன் நிலையம்.

சிவதொண்டன் பத்திரிகையை நடாத்துவதற்கு ஒரு கந்தோர் தேவைப்பட்டது. அத்துடன் சுவாமிகளின் அன்பர்களின் தியானம் முதலிய சமய சாதனைகளை நடாத்துவதற்கும் ஓரிடம் தேவைப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் பூர்த்தி செய்வதற்கே சிவதொண்டன் நிலையம் 4—11—53 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சௌ சமய இயக்கங்களுக்கெல்லாம் கேந்திரல்தாணமாக விளங்கும் வண்ணூர்பண்ணையில் சிவதொண்டன் நிலையம் அமைந்திருப்பது மிகப் பொருத்தமானதே.

இந்நிலையத்தில் புராணமண்டபம் தியான மண்டபம் அஸ்பர்கள் தங்குவதற்கு அறைகள் சமையற்கட்டு, சகாதார வசதிகள் எல்லாமுண்டு.

கீழ்மாடியில் உள்ள புராண மண்டபத்தில் புராண படனம், திருமுறைதுதல் நற்சிந்தனை பாராயணம் முதலியன் இடம்பெறும். மேல்மாடியிலுள்ள தியான மண்டபத்தில் இறைவன் திருவடி பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு மௌனமே நிலவும்.

சௌசமயிகள் உள்ளன தூய்மைபெற சில அனுஷ்டா வங்கள் உதவியாகும். எனவே நிலையத்தில் அனுகும் அன்பர்கள் கை, கால் முகம் கழுவி திருநீறனிந்து விநாயகரை வணங்கி திருமுறை ஒது சிவபுராணம், நற்சிந்தனையுடன் மேல்மாடிக்குச் சென்று மௌனமாகத் தியானத்தமர்தல் வேண்டும். மேல்மாடியிலுள்ள தியானமண்டபத்தில் சுவாமிகளுடைய ஆத்மீக அரையை இன்றும் அனுபவிக்கலாம்.

சுவாமிகள் தமது சிவதொண்டன் அன்பர்கள் ஆத்ம அனுபூதியைப் பெற்று வாழ்வதற்கு இதுவோர் பெருந்துகிண யாகும். ஆத்மஅனுபூதி என்பதைக் கோவில்களிலும் புத்தகங்களைப்படிப்பதிலும் பெற்றுமியாது எனப் பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள்.

49. இப்படிப்படி

சிவதொண்டன் நிலயத்தில் நிலயம் தொடங்கின நாட்தொடக்கம் (1953) புராணபடன்ம் நடைபெற்று வருகிறது. அடியேன் இத்தொண்டில் சடுபடுவதற்கு முன்னர் சுவாமிகள் விசேட தினங்களில் புராணபடன்த்தின் அந்வி, இசை, பொருள் கூறல் முதலியவற்றில் பயிற்சியுள்ளவரும், கவர்ச் சிகரமாகச் சொவித்தாந்த உண்மைகளை நெறி பிறழாது விரிவுரை செய்யவல்லவருமான மேதைகளைக் கொண்டு செய்வித்தார்கள். எங்கெல்லாம் குறிப்பிடத்தக்க புராண விரிவுரையாளர் இருந்தார்களோ அவர்களெல்லாம் சுவாமிகளின் ஆணைப்படி இங்கு வருகைதந்து பொருள்விரித்தனர். இக்காலங்களில் காலம் முதலியன் கட்டுப்பாமலிருந்தன.

அடியேன் இத்தொண்டாற்றுவதற்கு முன் இலந்தைக்குளப் பிள்ளையார் கோவில் மண்டபத்தில் மாதச்சிவராத் திரியன்று சிவதொண்டன் ஆசிரியர் விரிவுரை நிகழ்த்த அடியேன் புராணம் வாசித்ததை முன்பு கூறியுள்ளேன். அவ்வண்ணமே நாம் இருவரும் அதிகமான நாட்களில் அடியார்கள் உளம் உவக்க இன்னிசையோடு இத்தொண்டைப் புரிந்து வந்தோம். அவர் வரமுடியாத காலங்களில் பிறர் விரிவுரை ஆற்றினர் விசேடத்துங்களில் வேறும் பெரியார்கள் வருகைதந்து விரிவுரை ஆற்றினர்.

சுவாமிகளின் கருசை எம்மாத்திரமென்று கூறமுடியாது. சிவதொண்டன் சபைத்தலைவராய் அந்நாட்களிலிருந்த வைத் தியர் ஒருவரின் இல்லத்துக்குச் சென்று அன்னூரின் காரை எடுக்குமாறு கூறியருளி, தான் கூறிய பாதையில் காரைச் செலுத்துவித்து ஒரு சுறு பாதையில் பிராமண உத்தமரோ ருவரைச் சந்தித்தனர். சுவாமிகள் அவரைப்பார்த்து, “உம்

மைத் தேடித்தான் வந்தேன்; நீர் சிவதொண்டனில் ஒரு மணித்தியாலம் செலவழிக்க வேண்டும்" என்று பணித்தனர். அவர் உடன்பட்டார்.

இவர் புராணங்களில் மிகத் தேர்ச்சியடையவர்; அறிவு படைத்த பண்டிதர். வித்துவான். சௌவ ஆகமங்களில் புலமை படைத்தவர். யுத்தகாலத்தில் பர்மானில் கடமை யாற்றியவர். அவ்லூரைவிட்டு அதிகதூரம் கால்நடையாக நடந்து பீன் இலங்கை வந்து சேர்ந்தவர். ஒருநாள் சுவாமி களை வணங்கித் தமது வரலாறுகளைக் கூறினார். அப்போது சுவாமிகள் இவரின் கதையைச் செவிசாய்த்து ஒரு எழுமிக் சம்பழம் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தார். இதை ஜூயர் அடியே னுக்குக் கூறினார்.

சுவாமிகள் பிற்காலத்தில் நோயுற்றிருந்தபோது இவை நிகழ்ந்தன. சுவாமிகளின் கொழும்புத்துறை அன்பரொரு வர் உருள் சக்கர குதிரையில் சுவாமிகளை அங்கிருந்து நிலையத்திற்குக் கொண்டுவருவதுண்டு. அதேசக்கரக் குதிரையில் அவ்வன்பர் மாலை வேளைகளில் சுவாமிகளை உலாத்தக்கொண்டுபோவார். ஒருநாள் மாலைப்படிப்பு நேரம் விநாயகர் அகவல், திருவெளுக்கூற்றிருக்கை, தேவாரம், திருவாசகம், சிவபுராணம் ஒதியபின் ஜூயர் அவர்கள் பெரியபுராணக் காப்புச் சொல்லி புராணத்தைத் தொடங்கினார். அடியேன் செய்யுட்களை இசையோடு வாசிக்க ஜூயர் பொருள் கூறிக் கொண்டிருந்தனர். சுவாமிகள் தமது விருப்பப்படி எமக்குப் பின்னால் சக்கரக் குதிரையில் மெளனமாக இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்ததை அடியேன்றியேன். அரைமணி நேரம் புராண படனம் நடத்திக் காப்புச் சொல்லி, கிதையும் வாசித்து படித்து முடிந்து எழுந்தோம். அப்போதுதான் சுவாமிகள் பின்னிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்ததை அறிந்தேன். "இப்படித்தானே ஒவ்வொருநாளும் படிக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். அடியேன் அமென்று பதில் கூறினேன். சுவாமிகள் ஒவ்வொருநாளும் இப்படிப்படி என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி எம்மை ஆசீர்வதித்தனர்.

25 வருடங்களுக்குமேல் இத்தொண்டு செய்து வந்த பலனை முற்பிறவுயில் இவ்வாண்மா செய்த பலனென்று நினைந்து, சுவாமிகளை மனம், மொழி, மெய்யினால் வந்தித்து அவர்களின் பாதாரவிந்தங்களைத் தலையில் சூட்டிக்கொண்டவன்.

பின் ஐயரவர்கள் விபூதிப் பிரசாதம் வழங்கி, சந்தனம் பரிமாறி, அங்கு நைவேத்தியத்திற்கு வைத்த பழங்களைப் பிரசாதமாக அங்கு வந்த அடியார்க்கு வழங்கினர்.

சுவாமிகளின் விருப்பப்படி புராணத்தில் முக்கியமாக ஒருவர் விரிவுரைக்கும்த்துவது சிறந்ததெனப் புலனுகின்றது. தற்போது திருநெல்வேலி கிழக்கிலிருக்கும் அறிஞர் ஒருவர் அத்தொண்டைச் செய்து வருகிறார்.

தகுந்த ஒருவரை அமர்த்தி இந்திகழ்ச்சியை என்றும் நடைபெறுமாறு இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக.

50. சைவசித்தாந்த உண்மைகள்.

சிவ சித்தத்தின் முடிந்த முடிபே சைவ சித்தாந்தம். கடவுள், உயிர், உலகம் இவற்றை திருவருள் தொடர்பு பட்டிருக்கிறதை விளக்குவதே சைவ சித்தாந்தம். நால்வர் திருமுறைகளை ஒரு நற்சிந்தனைப் பாடல்களிலும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நிறைய அடங்கியிருக்கின்றன. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எல்லோரும் அறிந்திரா விட்டாலும் சிவதொண்டர்கள் இதை அறியும் பொருட்டு யோககவாயிகள் சைவசித்தாந்த வகுப்புகளைச் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தொடக்கிவைத்தார்கள்.

51. நிலையத்தில் சைவசித்தாந்த வகுப்புகள் — எல்லாம் மன்.

நிலையத்தில் சைவசித்தாந்த வகுப்பு சுவாமிகளின் ஆணைப்படி நிறுவப்பட்டது. தொடக்கத்தில் சைவ சித்தாந்த நூல்களில் சிறந்த சிவஞானசித்தியார் வகுப்பு. ஞாயிறுதோறும் காலையில் சிவதொண்டன் ஆசிரியரால் நடத்தப்பட்டது.

ஒருநாள் அடியேன் இவ்வகுப்பில் பங்குபற்ற வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு அங்குச் சென்றேன். சுவாமிகள் வெளியில் இரும்புத் திறவடியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள், கண்டதும் “எல்லாம் மன்ற” எனத் திருவாய் மலர்ந்து “போய்ப்படி” என்று வாக்குக் கிடைத்தது.

“குருவில்லா வித்தை மேலுமில்லை கிழுமில்லை” என்பது பழமொழி. திருவருளின்றி ஆன்மா தனது விணையை அறுத்துக் கொள்ளமுடியாது. எனினும் சித்தியாரில் ஓர் வெண்பாவில்

“பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றிய பரமைனப்பத்தி பண்ணுந் தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் தொகுப்பன்”

— மார்க்கர்

கண்டநூ லோதி வீடு காதவிப்பவர்க்கு ஈசன்
புண்டரிகத் தாள் சேரும் பரிசினைப் புகலலுற்றும்”

நூல்கள் வாயிலாக முத்தி பெறவிரும்புவோர்க்கு ஈசன் தாமரை மலர் போன்ற திருவடி பெறும் முறைகளை இங்கே கூறுவாம் என்று அருணந்தி சிவாசாரியார் கூறினார். இங்கணம் கூறியமையால் பரமசிவனை அன்பினால் பக்தி பண்ணும் அடியார்களைத் தாமாகவே ஈசன் சிவகதியில் சேர்ப்பான் போலும். இவர்களுக்கு நூல் தேவையில்லை.

சிலகாலத்தின்பின் பரமேசுவராக் கல்லூரி டப் அதிபரால் சுவாமிகளின் வேண்டுகோட்டபடி மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞான போதம் என்னும் நூல்வகுப்பு நடத்தப்பெற்றது. அத்தருணங்களில் அடியேனைப் 15 நிமிட நேரம் திருமுறை, நற்சிந்தனைகளை ஒத்த செய்வார். பின்பு அவர்கள் சுவாமிகளின் அருட் பெருமையையும் அடுத்த பாக்களிற் சில பாக்களையும் நூலோடு சேர்த்து இயம்புவார்கள். தற்பொழுது சிவஞானபோதம் முதலிய ஞான நூல்களை ஏழாலைப் பண்டிதர் அவர்கள் நடத்தி வருகிறார்கள்.

சுவாமிகள் சித்தாந்த அறிவையும் அடியார்கள் பெற வேண்டுமென்னும் கருத்தினால் வகுப்பு நடத்தினர். மேலைத் தேசத்தவர்களும் சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களிலுள்ளவர்களும் தங்கள் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை மலர்க்கி செய்யும் வண்ணம் ஒர் அறிஞர் குழுவை அனுப்பினர்.

52 சிவதொண்டன் திருவடி.

எல்லா ஞானிகளுக்கும் திருவடி இன்பமே இறுதி இன்பம், சிவயோக சுவாமிகள் செல்லப்பாச் செல்வரிடம் பங்குனி மாதம் இரண்டாம் திங்களில் திருவடி தீட்சை பெற்றவின் அவருடைய திருவடிகளையே எஞ்ஞான்றும் தியானித்து வந்தார். அத்தினத்திலே திருவடிகளை இலந்தைக் குளப்பிள்ளையார் கோவில் பூங்காவில் அமைத்து, அக்திருவடிக்குத் தாமே பூசை செய்து வழிபடு வாராயினர். சிறிது காலத்திற்குப் பின் தமது ஆச்சிரமத்திலே திருவடியை அமைத்து வழிபாட்டை இயற்றி வந்தார்கள்.

மாண்பிக்கவாசக சுவாமிகளும் இறைவனிடம் திருவடி தீட்சைபெற்றுத் திருவடி வணக்கம் செய்தார். அதை,

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தான் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென் நெஞ்சில் நீங்காதான் தான் வாழ்க
கோக ழியாண்ட குருமணிதன் தான் வாழ்க
ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான் தான் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவனாடி வாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனாடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகன்தன் பெய் கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள் மகிழும் கோன் கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க
ஈசனாடி போற்றி எதை அடி போற்றி
தேசனாடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனாடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறை நந்தேவனாடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனருளாலே அவன் தான் வணங்கி
மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின் நுவீடுற்றே ஸ்
நிலந்தண்மேல் வந்தருளி நீப் கழல்கள் காட்டி
சொல்லறகரியானைச் சொல்லித்திருவடிக்கீழ்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

என்று நெக்கு நெக்குருகிக் திருவடிகளைப் புகழ்ந்து
பாடித்தொழுவதை நாம் காணலாம். தமது திருவாசத்தில்
258 இடங்களில் திருவடியைச் சிறப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

53. திருவடி இன்பம்.

திருவடி இன்பமென்பது சிவத்தின் இன்பம். சிவமே
குருவாக எழுந்தருளுவார். ஆகையால் தான் மாணிக்கவாசகர்
திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் திருவடி இன்பத்தில் திணைத்த
னார். யோகசவாமிகளும் தன் குருவின் திருவடி இன்பத்தில்
திணைத்திருந்தார்கள்.

நல்லூரான் திருவடியை நான் நினைத்த மாத்திரத்தில்
எல்லாம் மறப்பேண்டி
ஆண்டவன் திருவடி வேண்டிக் கொண்டாலென்றும்
ஆருதலுண்டாகும்
தேடி நின் திருவடியே செல்வமென நாடிவந்தேன்
தேவர் சிறைமிட்ட செல்வன் திருவடிகள்
எங்கும் திருவடி மறந்தால் வந்திடும் தொல்லை
பொன்னடிகள் போற்றுதுமே
அரியயனும் தேடி அறியாத திருப்பாதம்
குருவடி ஒருபோதும் கும்பிடமறவோம்.

நற்சிந்தனையில் மேற்படி திருவடி இன்பத்தைச் சுவாமிகள்
சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள்.

திருமூலர், அபிராமிப்பட்டர், திருஞானசம்பந்தர், சந்திரர் என்று இன்னேரன்ன ஞானிகளும் திருவடி இன்பத்தில்
திணைத்திருப்பதை யாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

54. திருவடி வழிபாடு.

தமிழ் முனிவர்களாகிய திருவள்ளுவரும் சிவயோத
சவாமிகளும் தமது திருக்குறளிலும் நற்சிந்தனையிலும் திரு
வடிவழிபாட்டின் இலட்சியங்களை இனிது விளக்கியுள்ளார்கள்.
செவன்முத்தராய்ச் சிவனேடுடினைந்து சிவனேயாய் நடமாடிய
யோகசவாமிகள் திருவள்ளுவருடைய வாழ்த்துகின்ற நற்சிந்
தனையில்,

ஓழுக்கம் உயிரினும் ஒழுபப்படுமென
வழுத்திய பெரியவன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொனு மலரடி வாழ்க்கி வாழ்வோமே.

என திருவாய் மலர்ந்தார்கள்.

“மலர்மிசை ஏகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்” என திரு
வள்ளுவர் கூற, சவாமிகள் “அடியவர் மனத்தை நீங்கா
அப்பனே கருணை வாழ்வே” எனக்கனிவிடன் துதிக்கிறூர்கள்.

தியான பாவணையில் சென்றால் புலன்களை வெல்வோம்.
அடி சேர்தலாகிய மெய்யணர்வு எய்தப் பெறுவோம்.
“ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்றே மெய்யணர்
வெய்தா தவர்க்கு” எனத் திருக்குறள் கூறுகிறது.

“அருள்வெளிக்குள்ளே சென்றேன். ஆங்கே இருள்குழ்ந்
திருப்பதைக் கண்டு திகைத்து நின்றேன்” என்று சவாமிகள்
கூறுகின்றார்கள். இங்ஙனம் பற்றற்று பற்றற்றுனைப் பற்றியே
இதனை எய்துதல் வேண்டும். ஓழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது.
ஓழுக்கமுடையார் எல்லாமுடையார் என்று எங்கள் தமிழ்
முனிவர் திருவடி வழிபாட்டினை வலியுறுத்துகின்றார்.

55. திருவடி.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சந்தரர், மாணிக்
கவாசகர் முதலிய நால்வரும் இறைவன் திருவடியே தஞ்ச
மென்று நம்பியிருந்தவர்கள். இதைத் தமது பாடல்களில்
பல இடங்களில் வளியறுத்தியிருக்கிறூர்கள். இவர்களைப்
போலவே மற்றும் முனிவர்களும், இருடிகளும் இருந்தார்கள்.

திருவருளைப் பெறவேண்டில் திருவடி வணக்கமே சிறந்து. திருவடியைச் சிந்திக்குச் சிந்திக்க திருவருளை மகிழை புலனுகும்.

வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்குச் சென்று பார்த்திருப்பவர் கள் கர்ப்பக் கிருகத்தில் உற்சவ மூர்த்தியின் காலடியில் கிரீடம் போன்ற ஒரு பொருள் வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானியாமல் இருக்க முடியாது. சடகோபம் என்றழைக்கப்படும் கிரீடம் போன்ற இப்பொருளைச் சுகல விஷ்ணு ஜோயிள் களிலும் காணலாம். இறை வழிபாட்டுக்கு வரும் பக்தர்களுக்குப் புஜை முடிந்ததும் சடகோபம் என்றழைக்கப்படும் இப்பொருளைச் சிரத்தின் மீது வைத்து ஆசீர்வதிப்பார்கள். சடகோபத்தை நெருங்கிப் பரீசோதனை செய்து பார்த்தால், அதன்மீது இரு அடிச் சுவடுகள் பொருத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அவை ஆலயத்தில் எந்தக் கடவுளை வழிபாட்ச செல்கிறோமோ அந்தக் தெய்வத்தின் அடிச்சுவடுகள்தாம். விஷ்ணுகோவில் பூசைகளிலே முதற் பூசை சடகோபத்திற்கு நடந்து முடிந்தபின்பே, சொருபங்களுக்குப் பூசை நெவேத தியங்கள் எல்லாம் நடக்கும்.

திருப்பெருந்துறையில் மாணிக்கவாசக சுவாமி வேறு அடியார்களோடும் குழ்ந்திருக்கையில் அக்குருந்தமரா நீழவில் பிடிமொன்று அமைத்து, அதன் மேல் திருவடிகளைக் குயிற்றித் திருவடி, உருவில் தம்மை வணங்குமாறு சிவபெருமானே பணித்தார்.

அந்தத் திருவடியின் மகிழையாலன்றே கல்லாய்க்கிடந்த அகவிகை மீண்டும் பெண்ணுருப் பெற்றார்.

சிவபெருமான் அன்று திருப்பெருந்துறையில் செய்தமை போலத்தான் எமது யோக சுவாமியும் கொழும்புத்துறையிலும், மற்றும் சிவதொண்டன் நிலையங்களிலும் திருவடி வழிபாட்டை ஆக்கிவைத்தார்கள்.

திருவடி ஆராதனையைச் செய்ய ஒருவருமில்லாதிருக்க சுவாமிகள் ஓர் அன்பர் மூலம், “இவர்தான் சரியான ஆள் அவரைக் காலையும் மாலையும் செய்யச் சொல்லும்” என்ற குளியதை முன்பு ஓர் இடத்தில் கூறியிருந்தோம். இங்ஙாரா

த ணையே அடியேன் செய்யவேண்டும் என்ற திருவுள்ளாம் கவாமிகளுக்கிருந்தது. அடியேன் கவாமிகளின் திருவாக்கைக் கிரமேற்கொண்டு பல ஆண்டுகள் இப்பணியைச் செய்துள்ளேன். அடியேனுக்கு இத்தொண்டின் மகிழம் தெரியாது. கவாமிகளுக்கும் அறிவியாமல் உத்தியோக முறையில் மேலிடம் பெறுவதற்காக விண்ணப்பித்திருந்தேன்.

56. “நீ இதைப்பார் நான் அதைப் பார்க்கிறேன்”

ஒரு நாள் கவாமிகள் கடையில் எழுந்தருளியிருந்தபோது இவ்விடயத்தைப் பகர்ந்தேன். கவாமிகள் “என்னைக் கேளா மல் உண்ணையார் எழுதச் சொன்னது” என்று கேட்டார்கள் எனினும், “ ஒருவரையும் காணுதே; நீ இதைப்பார். நான் அதைப் பார்க்கிறேன்” என்றார்கள். கவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியைப் பின் எல்லாம் சரியாய் வந்தது.

கவாமிகள் இத்தொண்டினை அடியேன் இடையருது செய்யவேண்டுமென்னும் பேரவாவினால் அடித்து அடித்து அக்காரம் தீற்றினதுபோல் செய்வித்தனர். கவாமிகள் இத்தொண்டை எங்களும் செய்யவேண்டுமென்பதையும், அங்ஙனம் செய்தால்தானே இத்தொண்டினைச் செய்ததாக விருக்குமென்றும் கூறியருளினார்கள். திருவடிகள் தியாக மண்டபத்திலே பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்றிருப்பதால் அங்கு கவாமிகளின் ஆணைப்படி மௌனம் நிலவும். இத்தொண்டினை அடியேன் பல்லாண்டு செய்யக்கிடைத்தது. இதன் பின் புராண மண்டப நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வோம்.

நால்வர் திருவடியைப் பற்றித் தமது பநிகங்களில் கூறி பதுபோல், கவாமியும் நற் சிந்தனைப் பாடல்களில் திருவடியைப் பற்றிப் பல இடங்களில் பாடியிருக்கிறார்.

கவாமிகள் தமது மெய்யன்பர்கள் தமது ஆத்ம அமிர்தத்தின் ஒரு திவலையையாவது அனுபவித்து உய்தியடைய வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பினாலும், அனுபூதியடியார்கள் சிலர் தமது ஆத்ம அலையை அனுபவித்து உய்யவேண்டும் என்னும் கருணையினாலும் தமது தாமரை மலர் போன்ற இருதய கூலத்தின்கண் இடைவிடாது எழுந்தருளியிருக்கும்

திருவடிகளைப்போல் தியான மண்டபத்தில் தெய்வீக பிடமொன்றியற்றி. அதில் இரு திருவடிகளையும் குயிற்றி அவற்றைத் தியானம் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு “சிவதொண்டன் நிலையத்தில் சேர்தியானம் செய்து கடைந்தேற்று” எனப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

57. சுவாமிகள் நிலையத்துக்கு வருகை.

சிவதொண்டன் நிலையம் அமைக்கப்பட்ட நாட்தொடக்கம் நாடோறும் சுவாமிகள் கொழும்புத்துறையில் உறையும் காலத்தில் அங்கிருந்து நடந்தோ அல்லது வேறு வாகனங்களிலோ நிலையத்துக்கு வந்து போவதுண்டு. திருவடியை அங்கு ஸ்தாபித்துபடியால் அதை விட்டு நீங்க மன்மில்லா தவராயிருந்தார். ஆதலினுவேதான் தினமும் அவர் வருகை தந்தார்போலும். எல்லாவிடயமும் இங்கு சரிவர நடக்கிறதோ என்று பார்வையிட வருகிறார் என்று பலரும் நினைத்தார்கள். சுவாமிகளின் வாவை எதிர்பார்த்து அன்பர் பலர் காத்திருப்பார்கள். தன்னை அப்படிக் காத்திருக்கத் தேவையில்லை என்று சுவாமி ஒரு நாள் கூறிவிட்டார்கள்.

கங்கேரி விசரன் என்று ஒருவன் முன்பிருந்தான். அவன் தினமும் காலையில் கங்கேரிக்குச் சென்று தனது கையை மதிற் சுவரில் வைத்தமுத்திவிட்டுப் போவானும். நீ ஏன் இப்படிச் செய்கிறோய் என்று கேட்டதிற்கு தான் அப்படிச் செய்தா வேதான் கங்கேரி ஒழுங்காக இயங்கி நடைபெறும் என்றானும்.

சுவாமியின் வருகை. திருவடியைக் கவனமாகப் பேணு கிறார்களா வென்பதைக் கவனிக்கலாமல் வேறு நிர்வாகத்தைக் கவனிக்கவல்ல.

அடியேன் தலைமையாக நிலையத்தில் நிற்கும்போது சுவாமி அடியேனிடம் வந்து அடியேன் குடும்ப பாரத்தை மனதில் வைத்திருக்கிறபடியால் திருவடிப் பூசையில் கவலையினமாக இருப்பானே என்று நினைந்து “பிள்ளைகள் எல்லாம் என் பொறுப்பு. அவைபற்றி யோசியாதே; அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இதை நீ பார்த்துக் கொள் என்று சொன்னார்கள்.

இன்னுமொருநாள் இலைகளில் கற்றிய ஒரு பொதிய கொண்டுவந்து தந்து இதற்குள்ளிருக்கும் பூக்களைக் கொண்டுபோய்த் திருவடிக்கு வைத்துக் கருப்பூரம் காட்டிச் சூம்பிடச் சொன்னார்கள்.அந்தப் பொதியில் நறுமணங்கமழும் செங்கழுநீர்ப் பூக்கள் பக்குவமாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இன்னுமொருநாள் கையால் தூக்கக் கூடிய இதரை வாழைக் குலை ஒன்றைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அதை நிலையத்து அங்பரிடம் கொடுத்து பூசைக்கு நெவேத் தியமாக வைத்துக் கும்பிடுங்களென்று கூறினார்கள்.

இன்னுமொருநாள் ஒரு கப்பல் வாழைக் குலையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து முன்போலக் செய்யச் சொன்னார்கள்.

யாவராலும் போற்றப்படும் மகான் ஒருவர் இப்படிச் செய்வது அவரின் திருவடிப் பக்கியை எடுத்துக் காட்டுகிற தல்லவா?

ஒருநாள் சுவாமி இரு கைகளையும் உயர்த்திக்கொண்டு திறந்திருந்த சுருக்குக் கேற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். நிலையத்துக்கு வந்த ஒருவர் சுவாமியின் கைகளுக்குக் கீழால் உட்சென்றார். சுவாமி அவரை கைச்சமிக்கஞ்சால் கூப்பிட்டு, மேலே போட்டிருக்கும் எழுத்துக்களைச் சுட்டிக் காண்பித்தார். “சிவதொண்டன் அங்கத்தவர் மட்டும் பிரவேசிக்கலாம்” என்றிருந்தது. என் வந்தவீர்” என்று சுவாமிகள் கேட்டார்கள். அடியேனச் சந்திக்க, என்றார். உடனே ஒரு ஆளை அனுப்பி. சித்தாந்த வகுப்பில் இருந்த அடியேனச் கூப்பிடுவித்தனர். “இங்கு உலகாயதம் ஒன்றும் பேசப்படாது” வெளியில் நின்ற சண்டி மரத்தை வந்தவரிடம் காட்டி, அங்கு நின்று கதைக்கும்படி கூறினார். அடியேன் வீட்டுக்கு வாரும் பிறகு கதைக்கலாம்” என்றேன்.

ஒரு சிவராத்திரியில்லை சுவாமிகள் கல்லச்சுப் பிரதி பண்ணிய நமச்சிவாயமாலை என்னும் புத்தகந்தைச் சிவதொண்டன் செயலாளரிடம் கொடுத்து, அதை அடியேனிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னார். அத்தோடு அதை முன்பே பிழை

யின்றிவாசித்து விவராத்திரி விசேட பூசை நேரம் அபிடேகம் நடக்கும்போது அதை அடியேன் படிக்க, மற்றவர்களும் சொல்லவேண்டுமென்றும் கூறியிருந்தார்கள். அடியேன் இங்ஙனம் படிக்க, அடியார்கள் எல்லோரும் சொல்லவேண்டுமென்பதும் சவாமிகளின் விருப்பம். அன்று இப்பாடலை சவாமிகளின் ஆணைப்படி படிக்க 45 நிமிடங்கள் எடுத்தன.

சிறிது காலத்தின் பின் சவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்திற்கு வந்தால் உள்ளே செல்வதில்லை. ஏன் என்று கேட்டதிற்கு சிவதொண்டாளின் முதலாளி என்று தன்னைக் கணிப்பார்களென்றுதான் உள்ளே செல்வதில்லை என்றார். வெளி யில் நின்றுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். பூசை செய்பவரை ஒரு நாள் பார்த்து “இங்கே வந்திருர் முதலாளி” என்று கூடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

58. ஒன்றும் நடைபெறவில்லை.

சவாபிகள் நிலையத்திற்குள் பிரவேசியாமல் இருப்பதை விரும்பினார். ஆயினும் மக்களின் தவப்பயனால் சவாமிகள் வழுமையாயிருந்த கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்திலிருந்து சந்தர்ப்பங்கள் சூழ்நிலைகளின் பயனால் நிலையத்துள் சில காலம் தங்கவேண்டி நேர்ந்தது. கொழும்புத்துறையில் நோயுற்றிருந்த காலத்தில் சவாமியை அன்பர் ஒருவர் நோயாளரைவைத்து உருட்டிக்கொண்டுபோகும் கதிரையில் வைத்து, கொழும்புத்துறையிலிருந்து சிவதொண்டன் நிலையத்துக்கு உருட்டிக்கொண்டுவந்து, அவர்களை நிலையத்தில் தங்க வைத்தார். சவாமிகள் தங்க வசதியாக ஒரு அறை யும் இருந்தது. சவாமி அக்கதிரையிலிருந்து கொண்டே நிலையத்தைச் சுற்றிப்பார்ப்பதும் உண்டு. இங்கு அடியார்கள் பலரும் வந்து சவாமிகளைத் தரிசிப்பதுண்டு. இந்தக் கதிரையைச் சவாமிகளுக்கு அவரின் அடியானுகிய பிறநாட்டு வாசி ஒருவர் அன்பளிப்பாக வழங்கினார். இப்போது அக்கதிரையும் அவர் பாவித்த கட்டிலும் அவரது தியான நிலையப் பட்டரும் அதே அறையிலேதான் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது நடந்தது 1963-ம் ஆண்டு. இங்கு அவர் இருக்கும் காலத்தில் பல அதிசய சம்பவங்கள் நடைபெற்றன.

றன். அப்போது தன்னை எல்லாரும் கடவுளென்று நினைப்பார்கள், வணங்குவார்கள் என்று நினைத்துத் தன்னை ஒரு விசரன் என்று அடியார்கள் நினைக்குமாறு அதாவது தனது குரு செல்லப்பா சுவாமிபோல் நடித்தார்கள். ஒருவரும் அனுசு முடியாதவாறு உரத்த ரூபில் சுவாமர். அனுகும் அடியார்களுக்கு “கிட்ட நெருங்கையிலே கிடுகிடென்று நடுங்குதடி” என்ற வண்ணம் இருக்கும். இந்திலையில் சுவாமி இருக்கும்பொழுது வைத்திய அன்பர் ஒருவர் வந்தார். கொழும்புத்துறைக்குச்சென்று சுவாமி அருகிலேயே அமர்ந்திருப்பவர் அவர், சுவாமி ஒருகாலமும் தன்னைக் கடியமாட்டார் என்ற முழு நம்பிக்கை யுடன் அவருடைய அறைக் கதவண்டை சென்றார். சுவாமி கட்டிலில் இருந்த வண்ணமே, “போடா வெளியில்” என்று கடிந்தார்கள். அவர் ஒன்றும் பேசாமல் சிவதொண்டன் முன்றிலில் வந்து அழுது கொண்டிருந்தார்.

அடியேன் நிலையத்தில் உட்பகும்போது இவ்வன்பர் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டவுடன் அடியேனது மனதில் ஒரு சுவனம் ஏற்பட்டது. என் இந்தச் சுவாமி இப்படி ஏச்சிருர்கள் என்று எண்ணினேன். எனது கை கால் முகம் கழுவித் திருநீறிட்டு வழமைபோல் மலர்மாலை பழங்களையும் கொண்டு மேல்மாடியிலிருக்கும் திருவடி ஆராதனையைச் செய்தேன். அது முடிந்தவுடன் கீழ்மாடியிலுள்ள புராண மண்டபத்தில் நடைபெற வேண்டிய தேவார திருவாசக புராண படனம் முதலிய முடிந்ததும் அடியேன் வழமைபோல் சுவாமிகளை வணங்குவதற்கு அவர் அறைக்கதவண்டையில் சென்றேன். ஒருகாலமும் கடியாத அடியேனையும் அன்று மற்றவர்களைக் கடிந்ததுபோல் “போடா வெளியே” என்று உரத்துக் கடிந்தார்கள். என்ன செய்யவேண்டுமென்று தெரியாது இரண்டு விநாடியளவில் நிற்க, “வாடா இங்கே” என்று உரத்துச் சத்தமிட்டார்கள். “இரடா என்றார்”. பின் அடியேன் இருந்ததும் “போடா அங்கே” என்று சுவரைக் காட்டினார்கள். “வாடா இங்கே” என்றார்கள். பின்பு “இரடா” என்றார்கள். “நீ செத்தே போன்று” என்றார்கள். “போடா அங்கே” என்றார்கள். பின்பு, “வாடா இங்கே” என்றார்.

கள். இப்படிப் பத்து நிமிடங்கள் என்னைப்போட்டு ஆட்டி வைத்தார்கள். எனக்கு எங்களையும் சினம் பிறக்கவில்லை. அவர் சொன்னபடி பணிந்து சொன்னவற்றை செய்தேன். இருதியில் “போடா வெளியே” என்றார்கள். அடியேன் வெளியில் சென்று, ஐந்து நிமிடம் வரையில் இப்போது பெரிய படம் வைத்திருக்கும் சுவர் அடியில் உட்கார்ந்து, அடியேன் இங்கு இவிமேல் வரவா அல்லது வேண்டாமா என்று யோசித்தேன். எனினும் நாளைக்குப் பார்க்கலா மென்று நினைத்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். வெளியில் செல்லும்போது அடியேனது பெயரைக்காறி அடியார் ஒரு வரிடம் நாளைக்கு வழக்கமடிபால்வந்து படிக்கட்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அடியேன் இல்லத்துக்குச் சென்று மறு தாள் மாலையும் வழமைப்பால் எல்லாவற்றையும் செய்து முடிந்தபின் சுவாமியின் தரிசனத்திற்குச் சென்றேன். அப்பொழுது சுவாமிகள் “Nothing has happened.” என்று என்னை ஆசீர்வதித்தார். அப்பொழுதுதான் சுவாமிகளின் கருகை உள்ளம் அடியேனுக்குத் தெளிவுற்றது.

59. தேவாமிரதமெல்லோ.

அடுத்த நாளும் சுவாமி நிலையத்திலுள்ளோர் எல் லோரையும் மிகக்கழிந்ததால் எல்லோரும் நிலையத்தைவிட்டு வெளியேறி விட்டனர். சுவாமி தன்னந்தனியனாகவே நிலையத்திருந்தார்கள். வேறொரும் அங்கில்லை. இந்த நேரத் தில் கவாமியின் அடியாரோருவர் நிலையத்தில் என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கச் சென்றார். அங்கு சுவாமிகள் தனியாகிருப்பதையும் வேறொரும் இல்லாதிருப்பதையுங் கண்டார். சுவாமியை விழுந்து கும்பிட்டுவிட்டு அவர் அப்பால்போய் இங்கு ஒருவருமில்லாதபடியால் சுவாமிக்கு மதிய போசனம் வேண்டுமே என்று நினைந்தார்; உடனே சமையற் கட்டிற சென்று அங்கே மதியபோசனத்தை ஆக்கினார். பதினெண் நரை மனியளவில் ஒரு வெளிநாட்டன்பரும் இன்னுமொரு அன்பரும் காரில் வந்திறங்கினர். இதைக் கண்ணுற்ற வெளியேறியிருந்த ஒருவரும் நிலையத்திலுள் பிரவேசித்தார். அவரைப் பார்த்து சுவாமிகள். ‘நாலு வாழை இலை

வெட்டிவா' என்று சொன்னார்கள். அந்த அன்பர் நாறு வாழை இலைகளை வெட்டிக் கழுவி எடுத்துக்கொண்டுவந்து ஒருசிறு மேசையில் ஒரு இலையைப்போட்டு சுவாமிக்கு முன் அல் வைத்தார். 'மற்ற மூன்று இலைகளையும் கீழே வேறு இடத்தில் போடு', என்றார் சுவாமிகள். அந்த அன்பரிடம் "சாப்பாட்டை எடுத்துவா" என்றார்கள். அந்த அன்பர் சாப்பாட்டை எல்லா இலைகளிலும் பரிமாறினார். கீழே போட்ட மூன்று இலைகளிலும் வெளிநாட்டவரும் அவருடன் வந்தவரும் உட்கார்ந்தார்கள். மற்ற இலையில் "தம்பி நீயும் உட்கார்" என்று பாகம் பண்ணியவரை உட்காரவைத்து எல்லோரும் மதிய போசனம் அருந்தினார்கள். வாழை இலை வெட்டிய அன்பர் பின்பு சுமையற் கட்டுக்குச்சென்று தானும் மதிய போசனத்தை முடித்துக்கொண்டார்.

அன்று மாலை வழைமொல் அடியேன் சென்றபோது ஒரு அன்பரும் அவரது குடும்பத்தினரும் வந்திருந்தனர். முன்பு கூறியதுபோல் ஆராதனை, புராண படனம் முடிந்த பின் கவாமியை வணங்கச் சென்றபோது தான், முன்பு கூறிய "ஒன்றும் நடைபெறவில்லை" என அவர் திருவாய் மலர்ந்தனர். அங்கு வந்திருந்த அடியார் சுவாமியுடன் அளவளாவி தன் பேரப் பிள்ளைகளை அறிமுகப்படுத்தினார். சுவாமி அப்போ "தேங்காயுடையும்" என்று சொல்லி தேங்காயுடைப்பித்து அப்பிள்ளையை சுவாமி ஆசீர்வதித்தார்கள். பின்பும் அளவளாவும் போது மத்தியானம் யார் போசனம் அனுப்பியது என்று அந்த அன்பர் கேட்டார். "தேவாமிர்த்தமெல்லோ காணும் அதைவிடு" என்று சுவாமி சொல்லிவிட்டார்கள். வேறும்பல விடயங்களை கவாமிகள் இந்த அன்பருடன் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விடைபெற்றுப்போனபின் அடியேனும் சுவாமி களைத் தரிசித்தேன்.

60. பேய்க்குப் பேய்க்குத்தக்கபடி, நாய்க்கு நாய்க் குத்தக்கபடி, தாய்க்குத்தாய்க்குத்தக்கபடி நட.

அடுத்தநாள் வழைம் போல் சுவாமிகளைத்தரிசிக்கச் சென்றேன். அங்கு சுவாமிகள் அடியேனுடன் சம்பாவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது யாரோ ஒரு மதுபானத்துக்குட

பட்ட ஒருவர் சுவாமிகள் இருந்த அறைக்கு வெளியில்தெருக் கரைப் பக்கமாக உரக்க ஏதோ சத்தம் வைத்துக்கொண் ருந்தார். அவனை அவ்விடமிருந்து அப்புறப்படுத்தவோ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் “நீ கம்மா இரு. அவன் கொஞ்சம் செல்லப்போய் விடுவான். பேய்க்குப் பேய்க்குத் தக்கபடி, நாய்க்கு நாய்க்குத் தக்கபடி, தாய்க்குத் தாய்க்குத் தக்கபடி நட” என்றார்கள்.

அன்று சுவாமிகள் வீட்டில் நடைபெறுவனவற்றை ஓவ்வொன்றுக்க் கேட்டார்கள். அடியேனும் அலுப்பில்லா மல் மனைவியார், பிள்ளைகள், வீட்டில் குடித்தனம் செய்யும் சகோதரர் குடும்பம் முதலியனவற்றையும் ஒன்றும் விடாமல் சொன்னேன். சுவாமியும், அலுப்பில்லாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு ருந்தார்கள். அன்று ஆடிப்பிறப்பானமையால் யாரோ சுவாமியன் பக்தர் ஒருவர் ஒரு கையுறையைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். பின்பு சுவாமி “இவற்றை எல்லாம் கடவுள் உண்ணைக் கேட்பதற்கு நீ தவஞ்செய்தவனுயிருக்கவேண்டும்” என்றார்கள், பின்பு அடியேன் புறப்படும்போது இரவாகி வெகு நேரமாகிவிட்டது. “போகப் பயப்படுகிறேயோ? அப்படி ஏதும் பயப்பட்டால் என்னைக் கூப்படு நான் வருவேன்” என்றார்கள். பின்பு அடியேன் அழைத்து வந்த கையுறையிலிருந்து உணவுப்பண்டங்களை எடுத்து “இதைக் கொண்டுபோய் பிள்ளைகளுக்குக் கொடு” என்றார்கள். அடியேன் வருமட்டும் வழியில் ஒரு நாய்கூடக் குரைக்கவில்லை.

61. அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான் அதை அறியும் விசரன் நான்.

சுவாமிகளிடம் செல்லும், செல்ல இருக்கும், சென்ற அடியவர்கள் யாவரும் பயழும் பக்கியடனும்தான் அவர்களது ஆச்சிரம திறவுகளை அணுகவேண்டியிருந்தது. அணுகவேண்டி இருக்கும். கடவுளை வணங்கச் செல்பவர்கள் அகம் புறம் சுத்தமாக பண்புடையவராய் இருப்பார்கள். சுவாமிகள் ‘ஓர் விசரன்’ என்ற நாமத்தை பரம்பரையாய்ப் பாதுகாத்து குரு

சொன்னவற்றை மறவாது இருந்தமையால் அங்கு சென்றுல் என்ன நிகழுமென்பதை எவரும் அறியாதவர்களாயிருந்தனர். செல்வரும் வறியோரும், ஜோலோரும், கிழோரும், யாவரும் உலகறிந்த உலகப் பண்பாக மேற் கூறியவற்றை அவர்கள் தம்மனதில் பதித்திருந்தனர். எந்த நேரம் என்ன செய்வாரென்பதை எவரும் அறியார்.

சுவாமிகள் உயிர்க் கடவுளாகையால் அவர் முன் சென்றுல் மனச்சாந்தம், அழமதி, பக்தி முதலியன ஏற்படு மென்பதை எவரும் மறுக்கார்.

சுவாமிகள் தமது அடியார்கள் எவ்விதமாய்த் தோற்று கின்றனரோ அவரவர்க்கு அது அதுவாய் இருக்கின்ற மெய்த் தெய்வமாகி திகழ்ந்தாரென்பதை யாவருமில்லை. அவர் தனக்கு முன்சென்றவர்களுடைய உச்சியுதல் உள்ளங்கால் வரை அறிந்தவர் என்பதைப்பலர் அறியவில்லை. இவர் கடவுள்தான் என்பதைப்பறைசாற்ற எவரும் முன்வந்தில்லர்.

ஒரு நாள் அடியேன் கொழுப்புத்துறை ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது நடுவெயது கடந்த பெரியார் ஒரு ரீசில் மலர்களைக் கொண்டுவந்து சுவாமிகளின் திருப்பாதங்களில் முன்னிட்டு அவர்கள் முன்னிருந்தார்கள். ஏன்கானும் வந்தநீ” என்று உரத்து வினை “நான் கடவுளைப் பார்க்க வந்தேன்” என்று விடையளித்தார். சுவாமிகள் உடனே, “இங்கே கடவுளுமில்லை. மண்ணாங்கட்டியுமில்லைக்கானும்” எனப் பகர்ந்தனர். இதற்கிடையில் அன்பர் ஒருவர் மோட்டார் வாகனத்தில் அங்குவந்து சுவாமிகளை விழுந்து வணங்கியபின் ஒரு பக்கத்திலிருந்தார். சிறிது நேரத்தின் பின் சுவாமிகள் அவரைப்பார்த்து “இவரை நல்லூரில்விட்டு” விடும் என்று கூறினார். அப்போது அப்பெரியார் இவ்வடியாரைத் தனது வாகனத்தமர்த்தி “எங்கே போகவேண்டுமென்று” விசாரித்தார். உடனே அப்பெரியார், “கடவுள் சொன்ன தைக் கவனமாகக்கேட்கவேண்டும்” எனக் கூறினார். இவருக்கு அது புரியவில்லை. “அவர்தானே நல்லூரில் விடும் படி கூறினார்” என்று சொன்னார்.

சுவாமிகள் கடவுள் என்னும் தனது வாழ்க்கையில் சாதாரண மனிதரைப் போல் நடித்தமையால் சுவாமிகள் பெருமையைப் பலர் அறிந்திலர். நீர்விகற்ப சமாதியில் அமர்ந்தகடவுளான பின் உலக மக்களோடு வாழ்வதற்கும் அவ்வாண்மாக்களுக்கு அருள் புரிவது கருணையுள்ளமிகுந்த மையால் சிலரே அவரை நடமாடும் தெய்வமாக என்னினர். தீய ஒழுக்கமுடையவர்களும், தீய செயல் உள்ளவர்களும் அவரை நாடினால் எங்களுக்குத் தூஷணம்போன்ற வார்த்தைகளால் எச்சரித்து அவர்களைப்போகச் செய்வார்கள். நல்லவர்கள் மத்தியில் சாந்தம், அமைதி, உறுதி முதலிய நற்பண்புடையவராகத் திகழ்ந்தார்கள்.

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் தமது சிசர்த்தன்மையை உலகறிய உபயோகித்தமையால் மற்றவர்களிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார் எங்கள் சுவாமிகளோ பலகோடிக்கணக்கான அடியார்களுக்கு அவ்வாண்மாக்கள் செய்துகொண்ட புண்ணியத்துக்குத் தகுந்தபடி அவ்வாண்மாக்களுக்கேற்ற ஈடுபோக்குத்துக்கேற்ற வல்லமை வியக்கற்பாலது. சுவாமிகளின்விசர்த்தன்மை எப்படிப்பட்ட தென்பதை அறிவது ஓர் ஆச்சரியம். சாதாரண மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட அவரை ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது அடியேன் விஞாவாமல் அடியேனுடைய தோளிலிருந்த துடை துண்டை எடுத்துத் தனது புனித முகம் கைகால் முதலியவற்றைத் துடைத் தால் அப்போது அடியேன் இவன் விசரனுமிருக்கிறான்று நினைத்ததை முன்னரே கூறியள்ளேன். அடியவர்களை அவர்களின் பக்குவத்துக்கேற்றப்படிப்படியாகபல் செய்கைகளால் முன்னேற்றுவார். அடியேனின் ஆண்மாவை முன்னேற்றுவதற்குஅவர்நாற்றுண்டுக்குமேல் செய்துள்ள உபாயக்செயல் களால்சுவாமிகள் ஓர் உண்மையான கடவுளென்பதை உணரவைத்தார்கள். “அங்குமிங்கும் எங்கும் நான்” என்பதை சுவாமிகள். இலங்கை இந்தியா முதலியபல இடங்களுக்கும் சென்று மிக அரிய அற்புதங்கள் நிகழ்த்தி இவர் மற்றையோரிலும் பார்க்க மேலான ஞானி என்பதை உணர்த்தினார்கள். இந்தநற்சிந்தனையில் “சிங்கக்குட்டிபோன்றடப்

பேன் சின்னமோன்றும் போடமாட்டேன் பங்கு போட்டுக் கும்பிடமாட்டேன் எங்கும் தங்கும் ஸ்டு⁹ என்றெல் வாம் கவாமிகள் கறியது மாழுதுழன்மையென்பதை வாசகர்கள் இப்போது உணரலாம்.

62. தங்கப்பவுண் ஆக்கித் தரவேணும் காணும்.

சவாமிகள் நிலையத்திலே தங்கியிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் மாலை, அடியேன் வழமைபோல் மலர்மாலையும் பழங்களும் கொண்டு திருவடி ஆராதைக்குச் சென்றேன். அப்பொழுது நோயாளர் சக்கரக் குதிரையில் அவரை அன்பர் ஒருவர் அமரச் செய்து நிலையத்தில் உலாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தருணம் நான் பழங்களைத் தட்டத்தில் வைப்பதைக் கண்ணுற்று அடியேலை நோக்கி வாழைப்பழத் தோடு சரிக்கட்டிவிடலாமென்று நினையாதே. தங்கப்பவுணுக்கித் தரவேண்டுமென்று கூறினார்கள். அடியேன் வழமைபோல எல்லாவற்றையும் செய்தும் திருவடியைத் தங்கத் தால் செய்யவேண்டுமோ என்று யூகித்தேன். பின் அது அஸ்ல். ஆன்மாவைத்தான் அவர் குறித்தார்கள். ஆன்மாவைப் புடம் செய்து தங்கமாக்க வேண்டுமென்பதே கருத்து. இதுபற்றியே சவாமிகள் கொழும்புத்துறையிலும் திருவருள் பஞ்சகுத்து செய்த சவாமிகள் கெஞ்சோல் எனும் பாட்டை படிப்பித்தனர். இக்கருத்தையே அன்பரொருவர், சவாமிகள் ஆத்மசக்தி எத்தனை இரும்புள்ளங்களை அமைதியான அதிகுக்குமமான முறையிலே தங்கமாக்கிவிட்டது என்றார். அவர் ஞாபகம் என்றும் இதை உயர்நிலையில் நமக்குத் தந்து நன்றே நின்று நிலவுக.

இங்ஙனம் சவாமிகள் மெய்யடியார்களின் உள்ளூங்களை பக்தியினுலும் அன்பினுலும் தங்கமாக்கியிருக்கும் பெருமையை நாம் உணர்வோமாக! சவாமிகள் பதமலர்கள் என்றும் வாழக.

63. பிள்ளை அழுகுதடா· காரைக் கொண்டுவாடா.

சுவாமிகள் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் காலத்தில் சூழ்ந்தையைப் போலவும் விசரணைப் போலவும் நடித்தனர். இறைவன் திருவிளையாடற் புராணத்தில் விருத்தராகவும், குமாரனாகவும், பாலனாகவும் செய்த திருவிளையாடல்களை அறிவோம். குழந்தைகள் அழும் பொழுது இடம் பொருள்ஏவல் முதலியவற்றை நிலைத்தழுவுதில்லை. சுவாமிகளும் குழந்தைகளைப் போல் சிலசமயங்களில் கீச்சிட்டு உரத்த சத்தத்துடன் அழுவார்கள். மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதற்கு ஒரு தலையணையைத் தன் பக்கத்தில் வைத்துப் பிள்ளையைப் போல் பாவணை செய்து, பிள்ளை அழுகுதடா என்று கத்துவார்கள். இரவிலும்தான் பகலிலும்தான் இத்திருவிளையாடல் நடைபெறும். சிலர் இவர் சிசரில் கத்துகிழுர் என்று சொல்லிக்கொண்டு போவார்கள். கொழும்புத்துறையில் அக்கம் பக்கத்திலிருப்பவர்களும் அடியார் சிலரும் இந்த நேரத்தில் அவரைப் பார்க்கமுடியாதென்று கறிவிடுவார்கள். கடவுள் தன்மையை முற்றுக மறைத்துக் கொள்ள எடுத்த சாகசத்தில் இதுவு மொன்றுகவும் இருக்கும்.

இங்ஙனமே சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தங்கியிருக்கும் போதும் மாலை நேரங்களில் சடுதியாக பிள்ளை அழுகுதடா காரைக் கொண்டுவாடா என்று உரத்துக் கூறுவார்கள். அங்கு இருந்த அடியார்கள் சிலர் பயந்து ஒடுவார்கள். சிலர் நான் கார் கொண்டு வருகிறேன் சுவாமி என்று சொல்லிவிட்டுப் போவார்கள். ஒருநாள் தற்செயலாக கார் வாகனத்தோடு அன்பர் ஒருவர் வந்தார். உடனே வடக்குப் பக்கமாக உள்ள பாதையால் நிவேசில் கார் உள்ளுக்கு வந்தது. இருவராகப் பிடித்து சுவாமியைக் காருக்குள் ஏற்றி விட்டனர். கார் உரிமையாளரைக் காரச் சாரதிபோல் பாலித்து இங்கேவிடு, அங்கேவிடு, இப்படித் திருப்பு அப்படித் திருப்பு என்று ஆணையிட்டார்கள். கார் ஒடிக்கொண்ட டிருக்கும் போதே பெலமாகக் குழறினார். சண்குகம் சந்தயத்தில் நிற்பாட்டினார். இங்கே யாரடா கொண்டுவரச் சொன்னது திருப்படா காரை என்று சத்தமிட்டார். தெரு

வில் நின்ற சனங்கள் அதிசயத்துடன் பார்த்தனர். இதைக் கண்ட தும் சார்கிக்குப் பொய் விட்காய்விட்டது. காரைத் திருப்பிக் கொழும்புத்துறைக்கு விடச் சொன்னார், பின்பு அங்கிருந்து நிலையத்திற்குத் திரும்ப வந்து அவரையும் அந்தத் தலையணையையும் இறக்கி அவரது அறையில் கொண்டு வந்து இருத்தி விட்டார்கள்.

இன்னுமொருநாள் இங்குனம் கூக்கரவிடும்போது நிலையத்திலிருக்கும் அன்பர்கள் எல்லாரும் நிலையத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர் அடியேன் மாத்திரம் தன்யே நின்றேன். சவாமிகள் பிள்ளை அழுத்தடா காரைக் கொண்டு வாடா என்று கத்திக்கொண்டேயிருந்தார்கள். அடியேன் வெளியே சென்று பார்த்தேன். யாரோ ஒருவர் சவாமிகளைக் கரிசிப்பதற்காகக் காரில் வந்தார். உங்களைச் சவாமிதேடு கிறூர் என்று அடியேன் கூறினேன். வழங்க போல் கார் உள்ளேவந்தது. அன்பர் சிலரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். தலையணையாகிய பிள்ளையை பின் ஆசனத்திலை வைத்துச் சவாமி களை ஏன் ஆசனத்திலேற்றி விட்டனர். முன்போலவே சாரதியை அங்கே விடு, இங்கே விடு என்று அலக்கழித்தார். பின் கொழும்புத்துறை சென்று மறுடியும் நிலையத்துக்கு வந்தார்கள். வழமைபோல் அவரையும் தலையணையையும் இறக்கி அவரது அறையில் கொண்டுவந்து இருத்திவிட்டார்கள்.

இத் திருவிளையாடல்கள் நிகழும்போது தனது கடவுள் தன்மையை மூற்றுக் மறைத்ததுமல்லாமல் அடியார்கள் பலர் மத்தியிலும் ஒரு பரப்பரப்பையும் ஏற்படுத்தினார்கள். தனது குருவாகிய, செல்லப்பா சவாமி கூறிய மந்திரத்தை நன்றாகவே உபயோகித்தார்கள்.

தனது ஆன்மாவிரைவில் சாந்தியடையப் போகிறதென் பதையும், பிள்ளை ஆன்மாவென்பதையும், மற்றவர்கள் மத்தியில் தான் சாதாரண மனிதராக விருந்தாரென்பதையும் நினைவு கூரும் வண்ணம் இத் திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தினார்கள்.

வாழ்க் சவாமிகள் கமல மலர்ப்பாதம்.

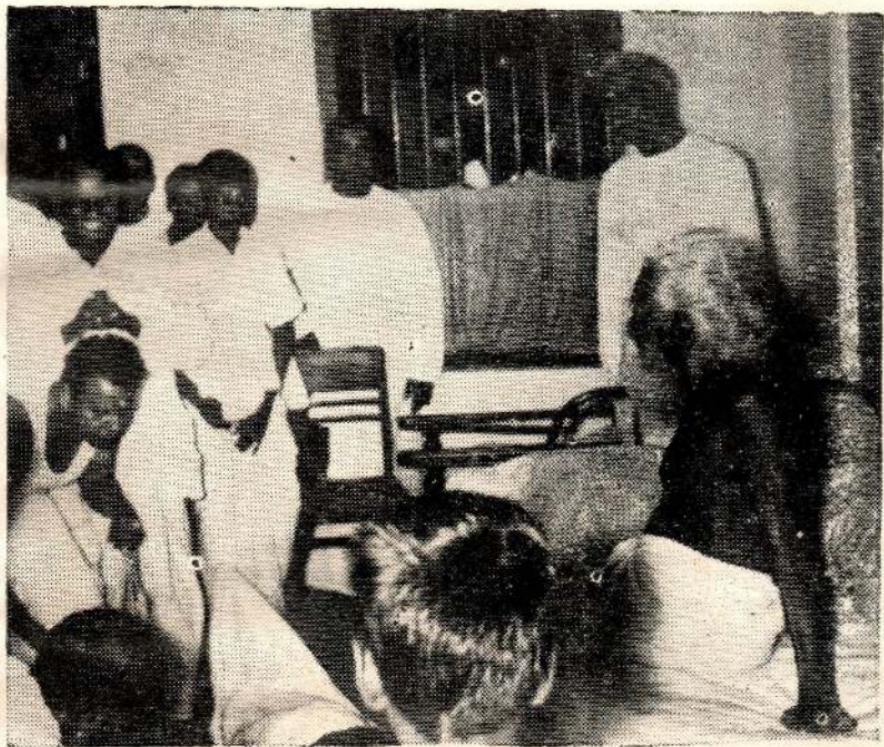
64. சிவதொண்டன் வெள்ளி விழா — பாதுயாத்திரை.

சுவாமிகள் ஆணைப்படி சிவதொண்டன் வெள்ளிவிழா கொழும்பில் 20-4-62 இல் நடைபெற்றது. அதற்கு முன் சிலதினங்களில் யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்புத்துறையிலும் நடைபெற்றது. சமயகுரவர்கள் நால்வரும் அக்காலத்தில் யாத்திரை செய்ததுபோல் இக்காலத்திலும் சிவ னடியார்கள் யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்று சுவாமிகள் நான்கு பாத யாத்திரைகளை இங்கு ஒழுங்கு செய்தனர். அடியார்கள் பலரும் இவற்றில் பங்கு கொண்டனர். அடியேனும் எல்லா விழாக்களிலும் இயன்றவரை பங்கு பற்றிக் கொண்டேன்.

கொழும்புத்துறை வெள்ளிவிழாவில் அடியார்கள் பவர் பிற ஊர்விருந்தும் வந்து பங்குபற்றினர். அடியேனும் இதில் பங்குபற்றினேன். சுவாமியை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்றனர். அடியேனும் சுவாமிகளை வணங்கி ஆசி பெற்றன. கொழும்பில் ஓடம் பெற்ற விழாவில் சுவாமிகள் விருப்பத்தின்படி சுவாமிகளால் தெரிவு செய்யப்பட்ட “குருமணி” என்னும் நற்சிந்தனையையும் சுவாமிகள் திருமுன்னிலையில் அவர் விருப்பங்கொண்ட காண்டா ராகத்தில் அவரே படித்துக் காட்டியபடி பின்பு படித்தேன். அப்பாடல் பின்வருமாறு “அன்பு நெறியும் அருள் நெறியும்...”

அன்று கொழும்பில் விழாவில் பங்குபற்றிய அறிஞர்கள் அநேகர் சுவாமிகளைப் பற்றியும் சிவதொண்டனைப் பற்றியும் அகனேடு தொடர்பு கொண்ட வேறு பொருள்கள் பற்றியும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்கள். வேறு பாடல்களும் படிக்கப்பட்டன. இவை எல்லாம் பதிவு நாடாவில் படிவு செய்யப்பட்டன. இதைச் சுவாமிகள் முன்னிகையில் போட்டுக் காண்பித்தனர். அப்பொழுது சுவாமிகள் அடியேன் துபாடலைக் கேட்டபின் Superb என்று கூறியதாக அங்கிருந்த அன்பரொருவர் அடியேனுக்கு உரைத்தனர்.

சுவாமிகள் தெய்வப் பத மலர்கள் என்றும் வாழ்க!

சிவதொண்டன் வெள்ளி விழாவன்று சில அடியார்கள்
மத்தியில் சிவயோகசுவாமிகள்.

65. சிவதொண்டன் நிலைக் கெங்கலடி.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர் ஆத்மீகத்துறையில் முன் னேற்றப்படைய யாழ்ப்பாணத்தில் சுவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்தை ஸ்தாபித்தார்கள் வாட மாணத்தில்தான் பாடல் பெற்ற தலமாகிய திருக்கேதீச்சரமுன்டு. அதே போல் கிழி க்கு மாகாணத்தில் பாடல்பெற்ற திருக்கோணச்சரமுன்டு. தமிழ் மக்கள் எக்கருத்தைச் செய்யினும் வடக்கு முகமாகவேனும் அல்லது கிழிக்கு முகமாகவேனும் செய் வார்கள். சுவாமியவர்கள் கிழிக்கு மாகாணத் தமிழரின் ஆத்மீக நிலை முன்னேற கிழிக்கு மாகாணத்திலுள்ள மட்டக்களப்பைச் சார்ந்த செங்கலடியில் ஒரு சிவதொண்டன் நிலையத்தை அமைக்க வித்திட்டிருந்தார்கள். அவ்விதது 14-3-65 இல் புளையானது. சுவாமிகள் சோதியான ஆயிலிய நட்சத்திரத்தன்று சிவபுண்ணீய காலத்தில் மங்களாகரமான திறப்பு விழா நடந்தி வைத்தார்.

சித்தாண்டி முருகன் ஆலயத்திலிருந்து திருவடி ஊர் வலமாக மங்கள வாத்தியம் இலைக்க சிவதொண்டன் அடியார்கள் பலரும் நற்சிந்தனைப் பாடல்களைப் பாட செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலையத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பெற்று அபிடேக ஆராதனைகளுடன் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது.

அடியேன் இவ்விழாவிற்கு பிள்ளைகளுடன் சூல்ல நேரிட்டது. அதனால் செங்கலடி நிலையத்தில் தங்க வேண்டி இருந்தது. அந்நிலையத்திற்குப் பொறுப்பாயிருந்த மேல் நாட்டுச் சீடராகிய சந்தசாமி அவர்கள் எங்களை வரவேற்று உபசரித்து ஆவன செய்தார். சந்தசாமி அவர்கள் இந்நிலையம் உருவாவதற்கு முன்னரே தவசிரேஷ்டராகிய யோக சுவாமிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் கொழும்புத்துறையில் சீடராக ஆட்கொண்டருளப்பட்டவர். முன்னேரு காலத்திலே சிவபெருமான் கைவயங்கிரியிலிருந்து பரமாசாரியராக எழுந் தருளி குருந்தமர நிழவின்கண் திருவாதவூரடிசளை ஆட்கொண்டு. அவருக்கு சைவாகம முறைப்படி கிரியையும் தீட்சாவுபதேசமும் செய்து தமது உத்தம சீடராக்கினார். அவ்வாறே தவசிரேஷ்டராகிய சுவாமிகள் திருப்பெருந்துறையில்

எழுந்தருளியவாறு கோட்டம் முதலியன் அமைத்து, இச் சிடரை ஸ்நானம் செய்வித்து, புதிய பட்டாடை தரிக்கச் செய்து மற்றக் கிரியைகளுடன் திட்சாலுபதேசம் செய்து, சந்தகாமி என்னும் திட்சாநாமம் சூட்டி இவரைச் சிடராக் கினார். இது நடைபெற்ற அன்று ஒரு விலேதமேற்பட்டது. அங்கு தனிமையாகவே இவையெல்லாம் நடைபெற்றன. இதைப் பலரறியார். நடந்தவற்றை அங்கிருந்த வைத்திய அன்பரொருவரும், பின் சுவாமிகளுக்கு உதவியாயிருந்த அன்பரொருவரும் வேறு வேறுக அடியேனுக்கெடுத்துரைத் தனர்.

அடியேன் இரண்டு மைல் தூரம் நடக்க இயலாததினால் அன்பர் ஒருவர் தமது வாகனத்தை இப்படிப்பட்ட அடியார் கள் யாரும் இருந்தால் இட்டுச் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டுப் போய் விட்டார். வாகனத்தைச் செனுத்திய சாரதி, நீங்கள் செல்ல வேண்டுமானால் இதில் வரலாமென்று கூறினார். செல்லும் வழியில் சுவாமிகளின் சில அற்புதக் கணதகளைக் கூறிச் சென்றார்.

தான் வாடகைக்கு கார் வைத்திருக்கும் ஓர் சாரதி என்றும் தனது வாகனத்தில் சுவாமிகள் பல முறை பல இடத்திற்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

இருநாள் சுவாமி காரைக் கொண்டுவரச் சொல்லி அதில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டு, தெல்லிப்பளைக்கு விடு என்றாம். சண்ணைகம் சந்தை வந்ததும் நிறுத்தச்சொல்லி காய் கறி வாங்கிவரும்படி பணம் கொடுத்தாராம். என்ன காய் கறி வாங்குவது என்று கேட்டதற்கு கத்தரிக்காய், பாகற் காய், கீரை வாங்கச் சொன்னாராம். தான் அவர் பணித்த படி ஒவ்வொரு இனத்திலும் கீரையையிட ஜவைந்து வாங்கி வந்தாராம். காரை ஓட்டச் சொன்னாராம். தெல்லிப்பளையில் அன்பர் ஒருவரது இவ்வத்தில் நிறுத்தச் சொன்னாராம். காய்கறிகளை எடுத்து எண்ணிச் சரியாய் இருக்கிறதாவென்று பார்த்துக் கொடுக்கச் சொன்னாராம். தான் பக்குவமாகக் காய்கறிகளை எண்ணியபொழுது ஒவ்வொரு இனத்திலும் தான் ஜந்து ஜந்து வாங்கி வைத்திருக்க, இப்போது ஆறு ஆறு இருந்ததாம். இரண்டாம் தடவையும் எண்ணியபோது ஆறுதான் இருந்ததாம்.

இருநாள் தான் மதகு ஒன்றின்மேல் உட்காந்திருந்தாராம். அப்போது சுவாமி அவ்வழியால் வந்தாராம். அந்த எறும்புகளைப் பார்த்துக்கொண்டிரு என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாராம்.

வாடகைக் கார்க்காரர்களுக்கு சுவாமிக்கு கார்விட அவ்வளவு விருப்பமில்லையாம். ஏனென்றால் அங்குவிடு, இங்கு விடு என்று அலக்கழிய நேரிடுமாம். அப்படிப்பட்ட கார்ச்சாத்திகளுள் ஒருவர், தன் மனைவிக்கு சுகயீஸம் வந்ததாம். அதற்காக டாக்டர் தோடம்பழச்சாரு பிரிந்து கொடுக்கச் சொல்லியிருந்தாராம். தான் எங்குதேயிடும் தோடம்பழம் கிடைக்கவில்லையாம். மிக அருந்தலாள் காலம். பின்பு எங்கேயோ இரண்டு தோடம்பழம் கிடைத்ததாம். அவற்றைத் தான் கார் முன்பக்க வாச்சியில் போட்டு வைத்திருந்தாராம். சுவாமி அந்தப் பக்கத்தால் வந்தவர் எடு காரைப் போவோம் என்றாராம். தான் விருப்பமில்லாத முறையில் காரை எடுத்தாராம். இந்தப் பக்கத்தால் விடு என்று கூறிக் கொண்டு சுவாமி முன் ஆசனத்தில் ஏறியிட்டாராம். நாவற் குழி கடந்து சாவகச்சேரி வந்ததும் நிற்பாட்டச் சொன்னாராம். அதிக வெப்பமாகவிருக்கிறது. இந்த இரண்டு தோடம் பழத்தையும் கடைக்குக் கொண்டுபோய்ப் பிரிந்து எனக்கு ஒரு பேணி உள்கு ஒரு பேணி கொண்டுவா என்று சுவாமி சொன்னாராம். அவரும் சுவாமியின் ஆணையை மீறுமுடியாது யிக்கும் மனக்கசப்போடு கொண்டுசென்று, பழ ரசத்தை பக்குவமாக்கிக் கொண்டுவெந்து இருவரும் பருகினர்களாம். சரி இளிக் காரைத் திருப்பு விட்டுக்குப் போவோம் என்றதும் கொழும்புத்துறை ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்களாம். அங்கே ஒரு முடையில் பழங்கள் கொண்டுவெந்து வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்களாம். சுவாமி இது என்னமுடை என்று கேட்டதும் அங்கிருந்த அடியாரோராவர், யாரோ அன்பர் தோடம்பழம் கொண்டுவெந்து வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார் என்றாராம். உடனே சுவாமி சாரதியான தன்ஜீப் பார்த்து இந்தத் தோடம்பழ முடையை நீ கொண்டுபோ என்று கொடுத்துவிட்டாராம்.

அடியேனுக்கு இவ்வரலாறுகள் மிகவும் நூதனமாக விருந்தன.

இங்ஙனம் ஆண்டு விழாக்களுக்கும் சமுகமளித்தோம். செங்கலடி நிலையம் பரந்த பிரதேசத்திலிருந்தாலும் எல்லா இடமும் பூஞ்சோலைகளும், கனிமரங்களும், வேறு தருக்களை மாக அதை நிர்வாகிக்கும் பிறநாட்டு அடியவர் ஆக்கிவைத் திருந்தார். அங்கு பூசை செய்வதற்கு பிராமணராவுவரை மும் வைத்திருந்தார். அத்துடன் நிலைய அண்மையில் ஒரு தெல்லயலூம் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. பிரபு ஒருவரின் மகன் தமது பதவி முதனிய எல்லாவற்றையும் துறந்து, வந் தியும்மைக்குக் கூவியாளாய் வந்த இறைவன் போலத் தாழும் கூவியாளாய் நெற் கழனியில் வேலை செய்து Work is worship என்ற வாக்கியத்திற்கிணங்கத் துறவியானார். அரசினைத் துறந்து சித்தார்த்தர் துறவியானார் போல இந்த இருப்பதாம் நூற்றுண்டில் தவ சிரேஷ்டராயும் ஜீவன் முத்தராயும் கடவுளாயும் இருந்த சவாமிகளின் அருட்காந்தத் தால் கவரப்பட்டு நாம் அணவரும் கண்ணுற்றவை பகருதற் கெளியவல்ல. சவாமியின் நற்சிந்தனைப் பாடல்களை ஆங்கில மொழியில் ஆக்கிவைத்த பெருமை சந்தசாமிக்குரியதே வாழ்க சவாமிகளின் பூங்கழல்கள்.

66. சவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்த சில முக்கிய உபதேசங்கள்.

ஒருநாள் மாலைநேரம் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் சவாமிகள் தனியே இருந்தமையம்; அடியேன் சென்றேன். இப்படியான வாய்ப்புகள் சிலநேரம் மாத்திரந்தான் கிடைக்கும். சவாமிகள் “நீயும் நானும் காஞ்சியில் முற்பிறப்பில் சிநேகிதராயிருந்தோம்” என்றார்கள். புதிய சினேகிதத்தைத் தேடுவதுமில்லை. பழைய சிநேகத்தை விடுவதுமில்லை. “நாங்கள் வெப்பெருமான் என்ற நூலில் கோக்கப்பட்ட மணிகளை ஒத்தவர்கள். நூல் அறுவதுமில்லை — மணிகள் சிதறிப் போவதுமில்லை” என மொழிந்தார்கள். சவாமிகள் தீரி

காலமும் உணர்ந்தவர் என்பதை இது உணர்த்துவின்றதல் வாவா? சுவாமிகளுக்கு முற்பிறப்பும் தெரியுமென என்மனத் தில் உதிக்கும் வண்ணம் இவ்வாறு செய்தார் போலும்.

அடியேனது மனதிலே உமாதேவியார், இலக்குமி சரஸ் வதி, தூர்க்கை முதலிய தெய்வங்கள் சிவபெருமானின் சக்திகளென்றும், இவர்கள் மூலமதான் ஆன்மாக்களுக்கு அருளைத் தருகிறார்களென்றும், இப்படிப் பல தெய்வங்களை வணங்கினால் தான் திருவருள் எமக்குக் கிடைக்குமென்றும் சஞ்சலம் இருந்தது. அப்பொழுது சுவாமிகள், “நல்ல மனம் தான் திருவருள் காணும்” என்று சுருக்கமாகக் கூறினார்கள்.

கடவுளை அடியேன் எப்படிக் காணுவதென்று எண்ணம் மனத்தில் பல நாளாக இருந்து வந்தது. சுவாமிகள் அடியேன் பெயரைச் சொல்லி, “நாம் கடவுளைக் காண்பதுவில்லை. அடைவதுவில்லை, பிடிபடுவதுவில்லை, விழுவதுவில்லை. ஒரு நாளைக்கு எங்கள் ஆன்மா கடவுளாகும். இதுதான் உண்ணை இலை மனத்தில் நன்றாய் வைத்துக் கொள் என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். வாழ்க் கிள்ளிய மலரடிகள்.

67. “நான் ஆன்மா”

சுவாமிகள் அடியார் சிலரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளை அடியேனுக்கு மிகவும் வாய்ப்பான சமயம். அடியேனுக்கு சுவாமிகள் தாழ்ந்த குரவில் சம்பாஷிக்கும் பொருள்களைவிட, அவரது இனிய தாழ்ந்த குரவோக்கையைச் செவிமடுத்தலே பேரானந்தம் ஆகும். இதனாலும் அவர்களுடைய தில்லிய வாயிலிருந்து உதிக்கும் ஞானச் சிரிப்புப் பார்க்கவும் கேட்கவும் ஓர் ஆனந்தம். சில நாட்களில் அடியேன் சுவாமிகளின் தொனியைப் புறத்திலிருந்து அவதானிப்பேன். அவர்களுடைய தாழ்ந்த இனிய குரல் கேட்டால் நல்ல வரவேற்பு நிகழுமென்பது தின்னனம்.

இரு நாள் அடியேன் சென்றபோது மேற்கூறிய ஒன்றும் நிகழுவில்லை. எனினும் மெதுவாகச் சென்றேன். சுவாமிகள் அடியேனப் பார்த்து “வா வா” என அழைத்தார்கள்.

அடியேன் கூட்டுறவு வழக்கோல் சுவாமிகளை வீழ்ந்து வணங்கி, அவரது பக்கவில் இருந்தேன். தனிமையில் நல்ல வாய்ப்பு. அப்பொழுது சுவாமிகள் “இங்கு வரும் அடியார் கண் நான் நீ யார்? என்று கேட்டேன். அவர்கள் தமது பெயரைக் கூறுவார்கள். “ஷாஹரயும் விசாரிப்பேன். என்ன விஷயம்” என வினாவுவேன். சிலர் சுவாமிகளை வணங்க என்பார்கள்.

சுவாமிகள் மெய்யன்பர் ஒருவரைப் பார்த்து “நீ யா ரென்று கேட்டால் நான் ஆன்மா என்று கூற வேண்டும்” என்றார்கள். அதுதான் சரியான விடை. பின்னர் அவ்வடியார் எம்மை வணங்கிவிட்டு அலுமதி பெற்றுச் சென்று விட்டார்.

பின் ஒருமுறை அந்த அடியார் இங்கே வந்தபோது “நீ யாரென்” வினாவு அவர் “நான் ஆன்மா” என விடை பிறுத்தாகச் சொல்லித் தமது மகிழ்ச்சிகரமான ஞானச் சிரிப்பை சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். அடியேன் இவற்றை எல்லாம் கேட்டு நன்குணர்ந்து கொண்டேன். அவர் சிரிப்பு இன்னும் எனது மனதை வட்டில்லை.

அடியேனுக்குள்ளே ஒரு திட்பாடு சுவாமிகள் அடியேன் இனிமேல் “நீ யாரென்று கேட்டால்” “நான் ஆன்மா” எனக் கூறவதென்பதே அது. ஆனால் சுவாமிகள் ஒரு பொழுதும் என்னை அப்படிக் கேட்கவில்லை.

அடியேன் எப்போது சென்றிரும் “வா வா” என்றும், அடியேனுடைய பெயரின் கடைசி ஒன்றையீப் பின்னோய் என்று ஒரு காரம் துலங்கக் கூப்பிட்டும் வரவேற்பார். அடியேன் இச்சம்பவத்தை என்னுடன் கடமையாற்றும் ஒரு வருங்குக் கூறியபோது அவர்களுக்கும் நீ யாரென்று கேட்டால் நான் ஆன்மாவென்று கூறவேண்டும் என்று சொன்ன தாகவும், இன்னெருநாள் தம்மை சுவாமிகள் அப்படிக் கேட்டாரென்றும், தான் சுவாமிகள் கூற்றை மறந்து வழக்கோல் தமது பெயரைக் கூறியதாகவும், சுவாமிகள் சிரித்து தம்முடன் சம்பாளித்ததாகவும் கூறினார்கள்.

அடியேன் கூறுவது சுவாமிகளின் கவலை முகத்தில் எழும் தின்சிரிப்பல்ல; சுவாமிகள் சாந்த சொருபியாக எழுத்தருளி, சுவாமிகளின் இயத்திலிருந்து ஞான நிறைவு வழிந்து ஒழுகும் சிரிப்பே. இது எல்லா நேரங்களிலும் எழுவதல்ல.

சிரிப்பு வகைகளுள் கடவுளின் சிரிப்பை வெல்ல வேறு சிரிப்புண்டோ!

கண்ண பிரானும் காணுக் கழலடி என்றும் வாழ்க.

68. பெயிறப்பில் நீ நல்லாய்க் கடவுளை உணருவாய்.

இன்னுமொருநாள் மாலை அடியேன் சென்றேன். அங்கு சுவாமிகள், அந்தரங்கமான தியானத்தின்பின் தாழ்ந்த இனிய குரலுடனும், மெல்லிய அடர்ந்த ஞானச் சிரிப்புடனும் இருக்கும் நேரம் அதுவும் வாய்ப்பான நல்ல சமயம். அடியேனது மனத்தில் எழுகின்ற ஜெயங்களை எதிர்பார்ப்பது போல விருந்தார்கள். அடியேன் சிறிது அஞ்சினேன். அயினும் கடவுளுக்கு கோபம் வரலாமா என்று மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டேன். அவர்கள் கந்தசுவாமியாருக்கு கோபம் வரவில்லையா என்று கேட்டார்கள். குருளை என்ன செய்தார்கள்? என்றார்கள். தனது வேலாயுதத்தால் மாமரமாய்க்கிடந்த குருடலத்தை இரண்டாகப் பிளக்கவில்லையா? அவன் சேவ ஒரும் மயிலுமாக வந்தபோது தமது அளவிலாக கருணையால் மயிலைத் தனது வாகனமாகவும் சேவலைத் தனது கொடியாகவும் கொண்டவரல்லவா? துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்வது கடவுளின் கருணையல்லவா? நான் சிலரை ஏதிக் கலைப்பதைக் கண்டும். கேள்விப்பட்டுமிருப்பாய். அவர் களுடைய கண்ணைக் காதை திறக்கத்தான் அப்படிச் செய்வேன். பின் அவர்களுக்கு ஆதரவாய் இருப்பேன். என்று கோபியாமல் மிக அழகாக இவைகளை எடுத்து உபதேசித்தார்கள்.

அடியேன் அடுத்ததாக அடியார்களது குறைகளையும், அடியார்கள் மனதிலிருக்கின்ற குறைகளையும் நேராக எடுத்துக் கூறுகிறீர்களே. அது எங்கும்? என்று வினாவினேன்.

அதற்கு சவாமிகள் எனது உள்ளம் கடவுளிடம் கூட்டப்பட்டிருப்பதால்தான் இது ஆகின்றதென்று திருவாய்மலர்ந்தார்கள்.

அது அங்கமாயின் அடியேனுக்கும் அந்தக் கருணைகிடைக்குமோ என மனதில் எண்ணினேன். சவாமிகள் நீஇந்தப் பிறப்பில் கடவுளாக மாட்டாய். ஆனால் கடவுளை நன்கு உண்டுவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தார்கள். இவற்றை எல்லாம் செயிமடுத்த அடியேன் சவாமிகளின் கருணையை வியந்தேன் பின் சாதாரணமாகச் சம்பாஷித்து ஆசீர்வதித்து என்னை அனுப்பினார்கள் வாழ்க அவர் மேல்வடிகள்.

69. பொறுத்தார் அரசாங்கவார்.

அடியேனும், அடியேனுக்கும் குடும்பத்தினரானாலேரும் பல நாட்கள் சவாமியை தரிசிக்க சென்றிருந்தோம். ஒரு நாள் வந்தப் பிறப்புத்தினம். அன்று சவாமிகளைத் தரிசிக்க ஆக்ஷிரமத்திற்குள்ளும் வெளியிலும் அடியார் கூட்டம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. நாங்கள் வெளியிலேயே கையுறைத் தட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு. அரை மணி நேரம் வரையில் அடியார் மத்தியில் இருந்தோம். அடியார்கள் இன்னும் சிவர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இதைக் கண்ணுற்ற அடியேன் எமது கார்ச்சாரதியின் தாமதத்திற்காகக் கையுறையைச் சவாமிகளிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுப் போகலாமோ என எண்ணினேன். அப்போது சவாமிகள் உரத்துக்களில் அடியேனின் பெயரைக் கூறி “பொறுத்தார் அரசாங்கவார்” என மொழிந்து “துணைவியாரும் வந்தாரோ” என, “ஆம்” என விடையிறுத்தேன். மகள், மகன், மற்ற மகள், சின்னவ என்பவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள்தானே. எல்லோரையும் தான் அழைக்கும்வரை பொறுமையாக இருக்கும்படி பணித்தனர். அடியேன் அங்கமே பொறுத்திருந்தேன். இன்னும் அரைமணி நேரம் சென்றபின் சவாமிகள் அடியேன் பெயரை விளித்தார்கள். அடியேனும் மற்ற வர்களும் சவாமியிடம் சென்று வீழ்ந்து வணங்கிச் சவாமியின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டோம். இங்குணம் பல தடவை நாம் சென்று வணங்கியதுண்டு.

வெள்ளிக்கிழமையாகையால்தான் அடியார்கள் அதிகம் என நினைந்து, அடியேன் சுவாமிகளைச் செவ்வாய்க்கிழமை தரிசிக்க முற்பட்டேன். சுவாமிகள் சிரித்து “செவ்வாய்க் கிழமை சென்ற இடம் சிறப்பு” என்று சொல்லி எம்மனை வரையும் ஆசீர்வதித்தனர்.

இறைவன் மலர்ப்பாதம் என்றென்றும் வாழ்க.

70. உயிர்க்குயிராசிய கடவுள்

சுவாமிகளின் ஆச்சிரமத்திற்கு ஒரு நாள் மாலை அடியேனும் வாழ்க்கைத் துணைவி, பிள்ளைகளோடும் சென்றிருந்தேன். நாங்கள் சுவாமிகளை வீழ்ந்து வணங்கி கையுறைத் தட்டங்களைச் சமர்ப்பித்தபோது “மாதுளம் பழமேர்” என்று வினாவினார். அடியேன் சுவாமியின் பக்கவில் வழமைபோவிருந்தேன். வேறு அடியார்களும் வந்து சேர்ந்தனர். சுவாமி களும் அடியார்களும் சிவபுராணம் ஒதியமையால் கருப்பூரத் தட்டத்தில் கருப்பூரத்தைச் சிறிது சிறிதாக ஒடித்துந் தமது திருக்கரத்தால் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது கடைசி மகள் அவர்களிடம் சென்று, தானும் எடுத்து ஒரு கரத்தால் போட்டாள். சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து “குழப்படி செய்யாதே அடிப்பேன்” என்று சொன்னார்கள். சிறி து நேரம் சென்றபின்பும் குழந்தையுள்ளமாகையால் பயப்படாது கருப்பூரத்தைப் போட்டது. அமைய ஜெப்பார்த்து, “உயிர்க்கடவுளுக்கு கருப்பூரம் தேவையில்லை” என்றார்கள். அடியேன் ஒன்றும் பேசவில்லை. சுவாமிகள் அன்று தாம் உயிர்க் கடவுள் என்றதூணர்த்தினார்கள்.

பின்னும் அடியார் பலர் கையுறைகளோடு அங்கு தர்சனம் செய்ய வந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் ஒழுங்கீணமா யிருந்தபடியால் “எல்லோரும் எழும்புங்கள்” என்று உரத்த குரலில் கூறினார்கள். நாம் எல்லோரும் எழுந்திருந்தோம். சுவாமிகள் எல்லா அடியார்களையும் இடம்காட்டி ஒழுங்காக இருத்தினார்கள். அப்பொழுதும் இடம் போதாமையால் எங்களில் இருவரைப் பக்கத்து அறையில் இருத்தினார்கள்.

“ இப்போ எப்படி இருக்கிறது” என்று கேட்டார்கள். ஒழுங்காய் இருந்தால் எல்லாம் நன்றாயிருக்குமென்றார்கள். பின் னும் எங்கும் ஒழுங்குதான் தேவை என்பதையும் வற்புறுத் தினார்கள்.

சில நற்சிந்தனைப் பாடல்களைப் படித்து அப்பால் திருவருள் கைக்கூடுது என்ற நற்சிந்தனையையும் படித்து, கையுறையிலுள்ள பழங்கள் முதலியற்றை அடியார்களுக்குப் பங்கிட்டார்கள். பங்கிடும்போது அடியேனுடைய கடைசி மகஞ்குக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. இங்கானம் பலவறை பலவற்றைக் கொடுத்தும் இவருக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. அடியார்கள் ஒவ்வொருவராகச் சுவாமிகளை வணங்கி சென்றனர். சுவாமிகள் கடைசியாக அடியேனுடைய கடைசி மகளை அழைத்து “கோபித்துக் கொண்டாயோ. இங்கேவா எனக் கூறி அங்குள்ளவற்றை எல்லாம் எடுத்து என்னுடைய தெல்லாம் உனக்குத்தான் என்று கூறி” அவனுடைய இரு கைகளிலும் சொன்ந்தார்கள் இங்ஙனம் அவர் அருளோடு நாமும் இவ்வத்துக்கு ஏதினாம். வாழ்க் கொழுமலர்ப் பதங்கள்.

71. “இது பிரசாதம் வாயில் உடன் போட்டுக்கொள்”

ஒரு நாள் மாலை கை கால் முகம் கழுவி அவருடைய ஆக்சிரமத்துக்குச் சென்றபோது, சுவாமிகள் தனிமையாகவே இருந்தார்கள். அடியேனை “வா வா” என்றழைத்தவுடன் சென்று வீழ்ந்து வணங்கினான். கையுறைகளைத் தமது திருக்கரத்தாலே வாங்கினார்கள். அடியேனைப் பக்கத்திலே இருத்தினார்கள். வாங்கிய கையுறைகளில் இரு முந்திரிகைப் பழங்களை எடுத்து ஒன்றைத் தனது திருக்கரத்தால் தன் வாயிலிட்டுக் கொண்டு மற்றைத் திருப்பேணிடம் தந்து “இது பிரசாதம். வாயில் உடன் போட்டுக்கொள்” என்றார்கள், அடியேனும் அவ்வாறே செய்தேன். பின் கற்கண்டு இரண்டு கட்டிகளை எடுத்து முன்போலச் செய்தார்கள். இதைவிட அடியார்கள் பலர் கையுறைகளுடன் வந்து சேர்த்தனர். சுவாமிகள் நெருங்கிய சுங்கித அன்பரொருவரை திருந்திட்டுக் கொண்டு பக்கத்துறையிலே இருக்கச் செய்தார்கள். மற்றைய

அடியார்களுக்கும் இடம் அளிக்கப்பட்டது. பின் சிவபூரா
ணமோதி மன அமைதியுடன் இன்புற்றிருந்தார்கள். பின்
சங்கீத அன்பரவர்கள் வழிமையாக சுவாமிகளின் முன்னிலை
யில் சுவாமிகளுக்குமிகவும் விருப்பமான இசையில் அவரை
மகிழ்விக்கும் பொருட்டுப் பண்முறையோடும் தாளத்தோடும்
பாடினார். இவ்வரிய சந்தர்ப்பம் பல நாட்கள் அடியே
னுக்கும் குடும்பத்திற்கும் கிடைத்தன. சங்கீத ஆசிரியர்
கீழ் வரும் பாடல் தொடக்கத்தைப் பாடினார்.

விநாயக தோத்திரம்.

பல்லவி

பெருச்சாவி வாகனத்திற் பவனி எழுந்துவாறு
பெருமையைப் பாரும் பாரும் (பெருச்சாவி)

நற்சிந்தனை

பல்லவி

திருவருள் கைக்கடுது சிந்தை களிக்குருது
அனுபவஸ்தி
இருவரும் எதிரில்லாத உண்மை முதிருது (திருவருள்)
சரணங்கள்

இன்றே விரண்டோ வென்னுஞ் சந்தேகந் தெளியுது
ஓம்சிவாய நமவென்ன உள்ளங் குளிருது (திருவருள்)
அதிரவரும் நமனும் அஞ்சியே பணிசெய்யும்
அஞ்சவ தொன்றுமில்லை அஞ்சவரு வதுமில்லை (திருவருள்)
திருவருள் பஞ்சக்தி செய்த யோகசவாமி செஞ்சொல்
பாடும்

ஶாவேரி ராகம் யார்க்கும் செகத்தில் பிணீயைப் போக்கும்
(திருவருள்)

இப்பாடல்கள் முடிந்தவுடன் அடியார்கள் சிலருடன்
சம்பாழித்தார்கள். பின்பு அடியார்களை போகச் செய்
வதற்கு சங்கீத ஆசிரியர் மேற்படி நற்சிந்தனையைப்
படிக்கச் சொன்னார்கள். அதன் பின் எல்லோர்க்கும் பிர

சாதம் வழங்கப்பட்டு ஏகினர்கள். இத்தரிசனம் எம் அனைவரையும் பக்தியிலும் ஆனந்தத்திலும் அமிழ்த்திய தென் பதற்கையமில்லை. கடவுள் சந்திதானமல்லவா? வாழ்க சவாமி திருவடிகள்.

72. “தொடாதே” அன்பின் அருமை.

அடியேனுடன் கடமை புரியும் ஒருவர் தாம் சவாமி களிடம் சென்ற போது சவாமிகள் உனக்குப் பூவில் இலிங்க மாக்கத் தெரியுமோ என்று வினாவினாராம். அவர் தமக்குத் தெரியாதென்றவுடன் சவாமிகள், பறிப்பித்த அன்றலர்ந்த மலர்களை எடுத்து வெள்ளிய பேணிகளிலிட்டு, ஒன்றே டொன்று சேர்த்துக் கவிழ்க்கும் போது அம்மலர்கள் ஒன்றே டொன்று இனைந்து பிரியாமல் ஒர்லிங்கமாக அமையும் விதத்தைச் செய்து காட்டினார்கள். அவ்விலிங்கத்திற்கு வேறு மலர்களைத் தூவி வழிபாடியற்றிக் காண்பித்தார்கள். லிங்க மென்பது சிவமெனப் பொருள்படும். இதனைக் கூறியபோது அடியேனும் இதைச் கண்ணுறவேண்டுமென விரும்பி, சவாமி களைத் தரிசிப்பதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தேன். ஒரு நாள் ஒரு காலையில் எழுந்து ஸ்தானஞ் செய்து அன்பு, தூய்மை அமைதி முதலியவற்றேடு எம்ம ஜெயிலுள்ள நறு மனம் கமழா நின்ற மஸ்விகை மொட்டுகளைக் கொய்து தாம்பாளத்திலிட்டேன். அடியேனும் குடும்பத்தாரும் மற்ற நைய கையுறைகளோடு இம்மலர்த் தட்டத்தையும் கொண்டு சென்றோம். அங்கு வேறு அடியார்களும் குழுமியிருந்தனர். அவர்கள் பூக்களைத் தூவி வழிபடுவதையும் அடியேன் கண்டேன். சவாமிகள் எம்மைக் கண்டவுடன் “வா வா” என்றார்கள்.

யாம் முறையே மலர்த்தட்டத்தையும் அருச்சினைத் தட்டத்தையும் சவாமி திருமுன்னிலையில் வைத்து விழுந்து வணங்கி அங்கிருந்தோம்.

அப்போது அங்கிருந்த அடியார் ஒருவர் யாம் கொண்டு சென்ற மனமிக்க மல்விகை மலரை எடுத்துச் சாத்த முயன் ரூர். அப்போது சவாமிகள் அவ்வடியாரைப் பார்த்து ‘இம் மலர்களைத் தொடாதே’ என எச்சரித்தார்கள். அடியேன் கீ

மலர்கள் கொண்டுவந்தது குற்றமோ என நினைத்தேன். அப்போது சுவாமிகள் மணம் கமழ்கின்ற மலர்களைத் தமது அருமைத் திருக்கரத்தாலேயே தாங்கி அவ்விலிங்கத்துக்குச் சாத்தினார்கள். என்னே அன்பின் பெருமை. இம்மலர்களை அடியேன் அன்புடனும் பக்தியுடனும் புனிதமாகவும் எடுத் துச் சென்ற தன்மையே அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாமேன நினைந்தேன.

மேலும் சுவாமிகள் தமது நற்சிந்தனையில் கடவுளை உள் எத்தில் வைத்து வளர்ப்பாயாக என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதனேடு கடவுள் உள்ளும் புறமும் உள்ளவர் என்றும் கூறி யிருக்கிறார்கள். இங்ஙனமிருக்க கடவுளே ஓர் கடவுளை ஸ்தாபித்து வழிபடும் முறையை நோக்குமிடத்து அருணத்தி விவாசாரியார் சித்தியாரில் “போகியா இருத்து உயிர்க்கு” என்பது மனதினைவுக்கு வந்தது.

முதல்வனுகிய பரம்பொருளே போகியாகவும்யோகியாகவும் வேசியாகவும் இருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அருளைப் புரிகிறார்.

நீந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலையில் ஏழுந்து கடவுளைத் தொழுவார்கள். கவலையெல்லாம் இறைவன் தீர்ப்பாரென்று தமது தேவாரத்தில் கூறியிருப்பது கவனிக்கற்பாலது. “மேலைவிதியே விதியின் பயனே”.

மேலைவிதியே வினையின் பயனே விரவார் புரம்முன் நெரி செய்தாய் காலையெழுந்து தொழுவார் தங்கள் கவலைகளைவாய்

கறை கண்டா மாலைமதியே மலைமேல் மருந்தே மறவேண்டியேன்வாய் குழந்த ஆலைக்கழுனிப் பழங்க்கச்சு ரால்லக் கோயிலம்மானே.

இன்னுமொருநாள் அடியேன் ஒரு காலையில் மணம் வீசா நின்ற பவள மல்லிங்க மலர்களை எடுத்துச் சென்று வணங்கா நின்றேயும். சுவாமிகளின் சம்பாஷ்ணயையும் பாடலையும், ஆசிர்வாதத்தையும் பெற்று வணங்கியபின் எம் தில்லம், சேர்ந்தோம். வாழ்க் கெய்வீச மலர்ப்பதங்கள்.

73. இந்த அடி அமெரிக்காவில் கேட்கும்.

ஒருநாள் மாலை விவதொண்டனில் திருவடி ஆராதனை நேரம், விவதொண்டன் நிலையத்திற்கு அடியேன் சென்றி நுந்தேன். அப்பொழுது குறித்தக நேரத்தில் திருவடி ஆராதனை முடிந்ததும் முராண் மண்டபத்திற்கு மற்றைய வழி

பாடுகளைச் செய்வதற்காக வந்திருந்தோம். அரசாங்க அதி
பராக்க கடமையாற்றிய அன்பரொருவர் அவ்விடத்தில்
வந்து சில புதிய ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். அவர்கள்
மலர்கள் கொண்டு வந்தது குற்றமோ என நினைத்தேன்.
அப்போது சவாமிகள் மனம் கமழுகின்ற மலர்களைத் தமது
அருமைத் திருக்கரத்தாலேயே தாங்கி அவ்விவங்கத்துக்குச்
சாத்தினார்கள். என்னே அன்பின் அருமை. இம்மலர்களை
அமெரிக்காவில் சவாமிகளின்சிட்ராய்ஸ் சுப்பிரமணிய
சவாமியும் அவர்களுடைய சிடர்களும் இங்கு வருகை தரு
வார்கள் என்றார்கள்.

அடியேன் சுப்பிரமணிய சவாமிகள், சவாமிகளிடம்
சென்ற வரலாற்றைக் கீழே தருகின்றேன். பொப்லஹ்ஸன்
(Pophanson) என்னும் அமெரிக்க தனவந்தர் சவாமிகளைத்
தமிக்க விரும்பி செட்டியாரோருவரின் உதவியை நாடினார்.
அச்செட்டியார் சவாமியிடம் போவதற்கு முன்பாக நல்லூர்
கந்தசாமி கோவிலுக்கு இவரைக் கூட்டிச்சென்று அங்கே
வணங்கச் செய்தபின்பே கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்திற்
குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கே சுப்பிரமணிய சவாமியின்
முதுகில் ஒரு அடி அடித்து “This will be heard in America”
“என்று கூறினாராம். தாம் நல்லூரைக் கும்பிட்ட யின்பே
இங்கு வந்ததாக இந்த அமெரிக்கர் கூறினார். “What did
you see at Nallur?” என்று சவாமி கேட்க, “I saw your
image there” என்று அமெரிக்கர் விடை பகர்ந்தாராம்.
அவர் அங்கு பூசை நடத்தபோது சவாமிகளின் வடிவத்
தையேகண்டு மகிழ்ந்ததாகவும் தரிசித்ததாகவும் கூறினாராம்.
அது உண்மையாயின் அவர் ஒரு தவசாவியே என்று சொல்ல
லாம். முன்னெருநாள் மாணிக்கவாசகச்சவாமிகள் குருந்த
மர நீர்ஜிலில் அடியார் கூட்டத்தோடு இறைவன் தோன்றி
அட்கொண்டருளினார். சில காலத்தின்பின் மறைந்தருளிய
போது இறைவன் இவரைத்தேற்றி, தமது திருவடிகளைக்
கொடுத்து இங்கு ஒரு பீடம் குயிற்றி வறிபட்டு வருவாயாக
எனக்கூறியிருளினார். வழிபாட்டின்போது தமது பரமாசாரிய
வடிவத்தையே தரிசித்தருந்வாயெனவும், அது மாத்திரமல்
லாமல் நீ சேத்திரங்களைத் தரிசிக்கும்போதும் எமது வடிவத்
தையே தரிசிப்பாய் எனவுந் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

இங்களும் அவர் எல்லாச் சேத்திரங்களிலும் பரமா சாரியர் வடிவத்தைக் கண்டுகளித்து வரும் நாளில் திருவுத்தர கோசமங்கை என்னும் தலத்தில்,

“சடையவர் கோவிலெய்தி தம்மை வந்தடிமை கொண்ட வடிவது காணுராகி மயங்கி வெய்துயிர்த்து வீழ்ந்து விடுதிகொல் என்னை யென்று நீத்தல் விண்ணப்பமென்னும் தொட்டகெழுபாட்லோதக் காட்டினர் தொல்லை மேனி.”

திருவாதழுரடிகள் உத்தரகோச மங்கையிலே சடை யுடைய சிவபெருமானது ஆலயத்தை அடைந்து மார்ச்சார சம்பந்தமாகத் தம்மை வளியவந்து அடிமை கொண்ட பரமா சாரியர் வடிவத்தைத் தரிசிக்கப் பெறுதவராகி மயக்க மண்டந்து நெட்டுயிர்த்து, கீழே விழுந்து இரண்டாம் அடிகள் தோறும் என்னை விடுதிகொண்டாய் என்று நீத்தல் விண்ணப்பமென்னும் திருப்பதிகம்பாடித் துதிக்கச் சிவபெரு மான் தனது பழைய தேசிகத் திருமேனியைக் காட்டினார். இங்களும் கடவுள் மாழுனிவர், தமது பரமாசாரியர் வடிவத்தையே இறைவன் காட்டியருள்வார் என்பதை நினைவு படுத்துகின்றார்.

இங்களும் அருள்பெற்ற அடியாருக்கு அன்றே சுப்பிரமணிய சுவாமி என்று நாமஞ்சு குட்டினர். இது நிற்க நிலையத்தில் அமெரிக்கத் தொண்டர்கள் வந்து சேர்ந்தனர், அவர்களை அவ்வள்பர் திருவடிகளைத் தரிசிக்கச் செய்து, பின் பூராண மண்டபத்தில் ஓழுங்கு செய்யப்பட்ட ஆசனத்தி ஸமர்த்தினார்கள். எல்லாருமாக நாற்பதின்மருக்கு மேலிருப்ப பர். பின் அரசாங்க அதிபர் அவர்கள் அடியேனை “என்னை எனக்கறிவித்தான் எங்கள் குருநாதன்” என்ற பாடலையும் இறுதியில் அத்துவிதப்பொருள் காப்பாம் என்னும் பாடலையும் ஒதும்படி பணித்தார்கள். அப்பனம் படித்து முடித்த வுடன் எமது அயவிலிருந்த அமெரிக்க சகோதரி ஒருவர் தாம் கையில் வைத்திருந்த ஒவிப்பதிவு நாடாவில் பதியச் செய்தார். அடியேனது பாடலைக் கேட்டவுடன் எமக்கு அதிசயமுண்டாயிற்று. ஏனெனில் சுவாமிகள் முன்பே நிலையத்தில் சங்கீத உபகரணங்கள் பாவிக்கக்கூடாதென்று பணித்

திருந்தார்கள். பின் அவ்வடியார்களுக்கு ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்த சிற்றுண்டி தெநீர் பரிமாறப்பட்டபின் தமது வாகனத்தில் சென்றனர். தெய்வத்திருவடிகள் என்றும் வாழ்க.

74. சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்திற்கு அடியேன் சென்ற போது அங்கு நிகழ்ந்த சில அற்புதங்களும் சுவா பான நிகழ்ச்சிகளும்,

(a) சுவாமிகள் தம்மெய்யடியார்கள் உள்ளத்தில் என்று மிருப்பதால் அவர்கள் சுவாமிகளுக்குத் தெரியாமல் எதையும் செய்துவிடலாமென எண்ணுதல் மிகவுந்தவறு. அவர்களின் ஊச்சி தொடக்கம் உள்ளங்கால் வரையும் உள்ளவற்றை எல்லாம் தெள்ளத் தெளிவாகச் சுவாமிகள் அறிவார்கள். முற்பிறவியையும் அறியும் ஆற்றல் உடையவரெனின் இவற்றை எடுத்துக் கூறவேண்டியதில்லை.

அடியேன் பல நாட்களுக்குப் பின் ஒருநாள் சுவாமி களைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். சுவாமிகள்,

"பத்தினமையும் அடிமையையும் கைவிடுவான் பாவியேன் பொத்தினநோயதுவிதனைப் பொருளாறிந்தேன் போய்த்தொழு முத்தினமாமணிதன்னை வயிரத்தை மூர்க்கனேன் வேன் எத்தனைநாட் பிரிந்திருக்கேனன்னாருளிநைவனையே.

என்னும் அந்தரர் தேவாரத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மெய்யடியார்கள் மத்தியிலிருப்பதே தவம். இதுபற்றியே மணிவாசகப்பெருமானும் அடியார்கள் மத்தியில்தான் இருக்க வேண்டுமென்று பாடுகின்றார். கடவுளிடம் இதை விட வேறு என்ன வேண்ட வேண்டும்.

(b) இன்னுமொருநாள் என்ன பிழை செய்தானும் கடவுளே நீயே பொறுத்தனள் வேண்டும் என மனதில் எண்ணியிருந்தேன். சுவாமிகள்,

அந்தனைனானுள் அடைக்கலம் புகுத
அவளைக் காப்பது காரணமாக
வந்தகாலன்தன் ஆருயிரதனை
வூவினுட்க் குஞ்சன் வன்னமகண்டியேன்

எந்தை நீயேனே நமன்றமர்நவியில்
இவன் மற்றென்னடியானென விவக்கும்
திந்தையால் வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
செழும்பொழில் திருப்புன் கூருளானே.

என்று பாடியருளினார். கடவுள் மெய்யடியார்களின் கவலீஸ் யைக் களையது வேறெங்கணம்?

இன்னுமொருநாள் சென்றபோது “இடரினும் தளரி னும்” என்னும் சம்பந்தர் தேவாரத்தைப் பாடிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அடியேன் இப்பிறவியில் மிடியில்லாது வாழுவேண்டு மென் என்னியிருந்தமையால் அவ்வாறு வழி வகுக்க வேண்டுமென்றே இறைவளிடம் இங்குணம் வேண்டினார் போலும். எம்மிடம் எப்பொழுதும் பொருள் குறையா திருப்பதற்குச் சுவாமிகள் திருவருள் புரிந்தாராக.

(c) மேலும் இங்கொருநாள் காலை வேளையில் ஆச்சிர மத்திற்குத் தவிமையாகச் சென்றிருந்தேன். சுவாமிகள் “வா வா” என அழைத்து ஆச்சிரவுதித்தார். சுவாமி களை வீழ்ந்து வணக்கி அவர் பக்கவில் இருந்தேன். ஆச் சமயம் ஆச்சிரமப்படிலையில் யாரோ ஒருவர் வந்து நின்றார். உடனே சுவாமிகள் அடியேனைப் பார்த்து “பட ஸைப் பக்கவில் ஒருவர் வந்து நிற்கிறார். நீ போய் அவர் தருவதை வாங்கிக் கொண்டு வா” என்று கூறினார்கள்; அடியேன் சென்ற போது சுவாமிகளின் வஸ்திரத்தைச் சல்லவ செய்யவரோருவர் “சுவாமிகளின் வேட்டியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; இதை அவரிடம் கொடுக் கள்” என்றார். நான் அதைப் பக்குவமாகவாங்கிச் சுவா மிகளிடம் சமர்ப்பித்தேன். சுவாமிகள் அடியேனிடம் அதைப் பெற்று அவ்வேட்டியைத் தரித்துக் கொண்டு, தான் அனிந்திருந்த வஸ்திரத்தையும் இரு அழுகிய மாம் பழங்களையும் அடியேனிடம் உதனி, இதை அவரிடம் கொடுத்து கிடைத்த நாளைக்கு கொண்டு வரட்டாம்” என மொழிந்தார்கள். அடியேன் அங்குள்ளும் செய்தேன்.

சவாமிகள் கடவுளன்பதற்குல் படலையில் வந்து நின்றமையையும் பிறவந்றையும் செய்தது புலனுகின்ற தல்லவா. வந்தவரின் தவம் எங்கள் மிருந்ததென்பதையாம் உணரலாம்.

(d) அடியேன் அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும் அடியாருக்கு தம்பியாரோராகுவர் உளர். அவர் ஒரு சட்டத் தரவீ. நோயுற்குர். விசேட ஆங்கில வைத்தியர் பலரும் இவரின் நோயை அவதானிக்கும் முறைகள் எல்லாம் செய்தும், மருந்து முதலியவற்றை அருந்தியும், சில ஆயுள் வேத வைத்தியங்கள் செய்தும் அவருடைய நோய் குணப்படவில்லை. நானுக்கு நாள் மெலிந்து என்புந் தோலுமாகி இறக்கும் தறுவாயிலிருந்தார். இதனைக் கண்ணும் ரகோத்ரியார், அவரைப் பலமுறை சவாமிகளை தரிசிக்கும்படி வற்புறுத்தியும், அவருக்குச் சவாமியில் மனம் படியாதபடியால் அவர் அவ்வாறு செய்திலர். ஒந்தாள் ஊழிற் பெருவளியாதாது என்பதிற் கேற்ப, தானிறக்கு முன்பு சவாமியை ஒந்துறை தரிசித்துச் சாக்கவண்டும் என அவருக்கு நினைவு வந்தது. ஒருநாள் தமது உடுவில் இலவத்திலிருந்து அதிகாலையில் எழுந்து ஒழுங்கு செய்த ஒரு மாட்டுவண்டியிலேறிப் புறப்பட்டு, சவாமியின் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தின் படலைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவர் வண்டியை விட்டிரங்குவதற்கு முன்னர் சவாமிகள், ஆச்சிரமத்திலிருந்தவாரே அவரது பெயரைச் சொல்லி உரக்க விலித்து, “நீ வண்டியால் இறங்கவேண்டாம்; போய் கணவாயை வாங்கிச் சாப்பிடு; எல்லாம் சுகம் வரும்” எனத் திருவாய் மஸர்ந் தார்கள், அவ்வடியாரும் அங்களுமே செய்து நோய் அணைமானார்.

(e) இன்னுமொருநாள் அவர்கள், ஒரு தட்டத்தில் பழங்கள், தேங்காய், கருப்பூரம் முதலியவற்கீழே சவாமிகளை

வந்து வணங்கி, ஒரு தீவிர பக்தமானத் திகழ்ந்தார்கள். இவர் ஒரு பிரபல சட்டத்தரணியாகவும், பாராஞ்மன்ற உறுப்பினராகவும் திகழ்ந்து சுவாமிகளின் கருணைக்கிடமானார்.

இங்கனம், கடவுளான படியினுலேதான் இவ்வற் புதம் நிகழ்ந்ததென்பதை நாம் அனேவரும் உணரலாமல்லவா? நேசமலரடி என்றும் வாய்க்க.

(f) இன்னுமொருநாள் காலையில் அடியேனும் குடும்பத்தினரும் சுவாமிகளைக் கந்திப்பதற்குக் கொழுப்புத்துறை ஆர்சிரமத்துக்குச் சென்றோம். அடியேனாக் கண்டவுடன் ‘வா வா’ என்றழைத்து நாம் அவர் திருமுனிஸ்ஸிலையில் அருச்சனைத் தட்டு முதலியவற்றை வைத்து சுவாமிகளை விழுந்து வணங்கி, அவர்கள் திருமுனிஸ்ஸிலையில் இருந்தோம். சுவாமிகள் அடியேனதும் பிள்ளைகளின் தும் சகம் முதலியனவற்றை விசாரித்து புன்சிரிப்புடன் பல அருள்மொழிகளையும் கூறிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் வேறு அடியார் சிலர் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தனர்.

முதலில் ரெண் துறவி ஒருவர் முக்காடிட்டுக்கொண்டு அவர் திருமுனிஸ்ஸிலையில் வந்து விழுந்து வணங்கி, ஒரு பக்கவில் மௌனமாக விருந்தனர். சுவாமிசஞ்சும் ஒன்றும் பேசாதிருந்தார்கள்.

இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் பின் ஜேர்மன் மேல் நாட்டுத் தூதுவர் ஒருவர் தமது துணையியாரோடு வந்து, புறத்தில் காலணிகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு அவ்வன்பார் முழந்தாளிட்டுச் சுவாமிகளின் திருக்கரங்களை முத்தயிட்டனர். துணையியாரும், திறப்புக் கோவையைக் கீழே வைத்துவிட்டு முழந்தாளிட்டு வணங்கினார்கள். அவர்களைச் சுவாமிபார்த்து “The Kingdom of Heaven is within you” என்று கூறித் தமது திருக்கரத்தை தம்

நெஞ்சில் வைத்துத் திருவாய் மலர்ந்தனர். அவர்களோடு சிறிது நேரம் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்,

இன்னும் சிறிது நேரத்தின் பின் ஒரு நடுத்தர வயதும் நல்ல தேகாரோக்கியமுறுடைய ஒருவர் (பின் நீர்வேவியைச் சேர்ந்தவரென அறிந்தோம்) பெரியார் ஒரு பெரிய கப்பல் வாழைக் குலையை முதுகில் சுமந்து வந்து, வாழைக்குலையைப் புறத்தே திண்ணையில் சாத்தி வைத்துவிட்டு ஆச்சிரமத்தில் நுழைந்து, சுவாமிகளின் திவ்விய பாதாரவிந்தங்களை விழுந்து வணங்கியபின் திண்ணை வெளியில் புறத்திலமர்ந்திருந்தார் கள்.

அடியேன் இவ்வன்பளிப்பைச் சுவாமிகள் ஏற்கமாட்டா ரென்றும் இவர்களுக்கு நல்ல ஏச்சக் கிடைக்குமென்றும் எண்ணியிருந்தேன். எனினும் பின் நிகழ்ச்சிகளால் இவ்வன்பளிப்பை உவகையோடு ஏற்றதாகக் காணப்பட்டது.

வாழை ஒரு மங்களகரமான விருட்சம். அது தென்கையைப் போல் நன்றியறிதலுக்கு உவமையாகப் புலவர்கள் வர்ணித்துள்ளார்கள். கன்றும் கனியுதவுமென ஒரு நூலையே கவியான சுந்தரமுதலியார் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். தாவரமான வாழை மாந்தர்க்குதம்மை வளர்த்தோர்க்குப் பிரதி பலனுக நல்ல சுவையுள்ள கனிகளைத் தந்தும், மக்கள் கனிகாய் பெற்றதும் அதனை அழித்துவிடுகின்றனர். இதனைக் கண்ணுற்ற வாழைக் கன்றும் அழிவறுகிறது. மேலும் சைவசமய நூல்களில் வாழைக் கனியைத் தெய்வக் கனியெனக்கருதுகின்றனர், ஆலயங்களில் அழகிய நன்கு கனிந்த கனிகளை அர்ச்சனைக்குதவி, ஆன்மாக்கள் முத்தி பெறுவதற்குத் தமதான்மா பாசங்களினின்றும் நீங்கி தாம் கொண்டுவந்த கனிகள் போல முற்றிக் கனியாகிவிட்டதெனப் பாவித்து, இறைவனைத் தமக்கு விடுதலையளிக்குமாறு வேண்டி நிற்கின்றனர். அங்ஙனமே இப்பெரியாரும் இறைவனுகிய சுவாமியை வேண்டிநிற்பதுபோல இருந்தது. இருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் ‘வாழைக்கனி சூழைக்குரங்குள்ளு’ மறைக்

காட்டு என வர்ஷைக்கனியால் கவரப்பட்டாரெனில் அக் களியின் பெருமையை யாம் கூறவேண்டியதில்லை.

நிறக சவாமிகள் அன்று சமூகமளித்த அடியார்கள் யாவரையும் ஒவ்வொரு பாடல் படிக்கவேண்டுமென்று பணிந்தனர். அடியேனது துணைவியாரும், பிள்ளைகளும் இதிலிருந்து தலிர்க்கப்பட்டவர்கள்லர். ஆனால் பெண் துறவி ஒன்றும் படிக்காமலிருப்பதைச் சவாமி கண்டிக்க வில்லை. ஜேர்மன் தாதுவர் தம் மதத்துக்குரிய ஒரு (Hymn) துதிப்பாடல் படித்தார்கள். அவரின் துணைவியார் வெட்கி ஒன்றும் படிக்காதிருந்தனர். அப்போது சவாமிகள் உரத்த குரவில் “Come on! Sing” எனப் பணித்தார்கள். அவர்கள் உடனே,

“Twinkle twinkle little Star
How I wonder what you are
Up above the world so high
Like a diamond in the sky
Twinkle twinkle little Star” எனப் பாடினார்.

பின் சவாமிகள் எனது கடைசி மகளைப் பார்த்து “என் கீஸப்போல கையும், என்னைப்போல காலும், என்னைப் போல யாவும்” எனக் கூறிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, “நீயும் படி” எனப் பணிந்தனர். அடியேன் “தேமாங்களி” எனும் சம்பந்தர் தேவாரத்தைப் படித்தபின் சவாமிகள் முன் கூறுவதுபோல் “பூமாங்கடல் இனைசேவடி நினைவார் வினையிலரே” எனத் திருவாய் மலர்ந்தார்கள்.

பின் சவாமிகள் அயலிலுள்ள வீட்டு உரிமைக்காரரை அழைத்து, வெட்டுவதற்கு ஒரு ஆயுதம் கொண்டு வரும் படி பணிந்தனர். அவர் அங்ஙனமே ஆயுதங்கொண்டு வந்தார். அப்பெரிய வாழைக் குலையில் ஒரு சீப்பை வெட்டி, அதைத் துறவிப் பெண்மனிக்குக் கொடுக்கும்படி பணித்தார்கள். இன்னுமொரு சீப்பை ஜேர்மன் பெண்மனிக்கு வழங்கினார்கள். இன்னுமொரு சீப்பை அடியேனுடைய கடைசி முகஞ்சுக்குக் கொடுத்துதனினர்.

இன்னும் ஐந்தாறு சீப்புகள் அந்தக் குலையிலிருந்தன. இப்பழங்களை முதுவில் மொந்து வந்த அந்தப் பெரியாளின் ஆன்மா எவ்வளவு தவழும், குறையாத வைராக்கியமும் பெற்றதென் அடியேன் உணர்ந்தேன். ஒருவர் தமது பாவங்களை நீக்கவும், இறைவனின் திருவருளைப் பெறவும், இப்பிறப்பில் எத்தனையோ முறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். இப்பெரியாளின் அன்பளிப்புக்கு எவரினதும் எந்தப் பொருள்களும் இணையாகா என உணர்ந்தேன்.

பின் சுவாமிகள் அவ்விடத்துள்ள கையுறைகளைப் பரிமாறி ஆசிர்வதித்து எம்மனைவரையும் அனுப்பி வைத்தனர். அடியேன் இவ்வைபவத்தில் ஆராய்ந்த கையுறைகளின் பல ஜைக் கூற முடியாது. அப்பெரியாளின் அன்புள்ளமூம் பக்தி வைராக்கியமும் ஒருணிக்க முடியாத தொன்றுகும்.

அடியேனும் பின்னோக்கரும் பெற்றுக்கொண்ட இம்மதுரமான இலிய கணிகளை, இறைவனிடம் பெற்ற மாம்பழுத் திற்குச் சமமெனக் கூறலாம். இதிலிருந்தே எங்களைம் இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரிவாரென்பதை யாம் சிறிது உணரலாம். பூங்கழல்கள் என்றும் வாழ்க.

75. நீ அங்கு போகவில்லையா?

ஓர் வருடப் பிறப்புக் காலை அடியேனும் குடும்பத்தினரும் சுவாமிகளின் தரிசனத்திற்காகச் சுவாமிகளின் கொழும் புத்துறை ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றிருந்தோம். சுவாமி ஒளை எம் அனைவரும் வீழ்த்து வணங்கி அருச்சனைத் தட்டத்தை அவர்கள் திருமுன்னிலையில் வைத்து அவர் திருமுன்னிலையில் இருந்தோம். சுவாமிகள் தமது சம்பாஷணையின் போது “நீ அங்கே போகவில்லையா?” என வினாவினார். அடியேன் அங்கு என்பது சிவதொண்டன் நிலையத்தைக் குறிக்கிறதென்பதை உணராது சிறிது நேரத்தின் பின் “நிலையத்திற்கு நாம் அனைவரும் மாலையிற் செல்வோம்” என விடையிறுத்தேன்.

அடியேன்த் திருவடி நெறியிற் புதுத்திவிட எண்ணிய சுவாமிகள், அதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தமையால் அங்கு மூல்பே சென்று பூசைத் திரவியங்களை வழங்கிப் பூசனையை மூடித்துக்கொண்டு இங்கு வருவது நல்லதென்று அவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தார்கள்.

அடியேன் இவற்றை மனதிற்கொண்டு தீபாவளி, தைப் பொங்கல் தினங்களிலும் சுவாமிகள் மலர்ந்தது போல் செய்வது நன்றெனக் கருதி, அத்தினங்களிலும் இங்ஙனமே செய்து, சிவதொண்டன் பூசை முடிந்தபின்பு, விடுதி, சந்தனம், தீர்த்தம் முதலியவற்றைப் பெற்றபின் அழுதுப்பிரசாதத்தையும் பெற ஒழுங்கு செய்தனர். அந்நேரத்தில் அடியேனது பிள்ளைகள், எங்கள் குருநாதன் என்னும் நற்சிந்தனையை ஓதிய பின் பிரசாதமருந்தி, அருளோடு இல்லம் செல்வது வழக்கமாயிற்று. இந்திகழுச்சியில் அயவிலுள்ள அன்பர்களும் சுவாமிகளின் அடியார்களும் பங்கு பற்றுவர். சுவாமிகளின் திருவாய்மொழிக்கு உட்பணிந்து வருடந்தோறும் இந்திகழுச்சிகளில் பங்கு பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சுவாமிகளின் வீராவுக்கு இது விடையாகையால் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டது.

மேலும் கொழும்புத்துறையில் வருடப்பிறப்பிற்காக வேறு மெய்யடியார் சிலரும் வருடை தந்தார்கள், மூன் அரசாங்க அதிபராய் உள்ள அன்பரும் துணைவியாரும் அருசுசனைத் தட்டத்துடன் வந்து தொழுது வணங்கினர். அத்தட்டத்தில் பழங்களுடன் புதிய ஜந்து ரூபா நோட்டுக்களும் இரண்டு ரூபா நோட்டுக்களும் நெவேத்தியாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சுவாமிகள் அடியார்களுடன் அளவளாவி இறுதியில் அங்கிருந்த நோட்டுக்களை அங்கு சென்ற அருள் அடியார்களுக்குத் தமது திவாயை திருக்கரத்தால் உபகரித்தார்கள். அடியேனுக்கும் சுவாமிகளின் அருமைத் திருக்கரத்தால் அது

கிடைக்கப் பெற்றதும் அடியேன் அதை மிகவும் பணிவாகப் பேணி வரும் தண்மையால் நிறை செல்வமுடையோன்றி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கள் வேறு சில சமயங்களிலும் சுவாமிகள் தமது திருக்கரத்தால் சிலருக்குப் பணம் உதவியருளினார்களென்பது உண்டு. அங்களும் பெற்றவர்கள் அதைப் பேணினார்களோ தெரியவில்லை. பின் அடியார்களுக்குத் தேநீர் முதலியனவும் கொடுத்தார்கள். சுவாமிகளின் அருளமுத நல்லாசிகளுடன் அடியார்கள் தம் இல்லம் ஏகினர். அன்புத் திருவடிகள் என்றும் வாழ்க.

76. No coming No going

இன்னுமொரு நாள் சுவாமியின் அடியவர்களாகிய அன்பர்களை மேலைத் தேசத்துக்கும், சிங்கப்பூருக்கும், அமெரிக்கா வுக்காம் செல்வதற்காகச் சிவதொண்டன் ஒழுங்கு செய்திருந்த மையால் அதன் பொருட்டு, சுவாமியின் ஆச்சிரமத்தில் மதிய போசனம் வழங்கப்படுமென ஓர் அன்பர் அறிவித்தனர். சுவா மிகளின் ஆச்சிரமத்தில் நடைபெறுவதற்குல் அடியேனும் குடும்பத்தினரும் அழைப்பை ஏற்று அங்குச் சென்றேஷன்.

வழமைபோல் அருச்சனைத் தட்டம் முதலியனவற்றை ஒழுங்கு செய்து அவற்றைக் கொழும்புத்துறையில் சுவாமி திருமுனிவிலையில் வைத்து. அடியேன் சுவாமிகளை வீழ்ந்து வணங்கும் போது, சுவாமிகள் தமது தாழ்ந்த இனிய குரவில், "No coming No going" எனக் குறிப்பிட்டார்கள். நாம் அனைவரும் வணங்கியின் அங்கு அடியார்கள் அநேகர் குழு மியிருந்தபடியால் வெளியில் சென்று அமர்ந்தோம். சுவாமி கள் மௌனமாகவே அங்கே இருந்தனர். கொழும்பிலிருந்து வந்த அன்பர்கள் சிலர் 12 மணியளவில், நேரம் சென்றும் சுவாமிகள் போசனத்திற்கு ஒழுங்கு செய்யாமல் இருப்பது கண்டு விசனமுற்று, தாம் முன்பே புகையிரதச் சீட்டுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டதாகவும், தாம் எப்படியாயினும் அன்று

புகையிரதத்தில் மத்தியானம் கொழும்பு செல்லவேண்டுமெனவும் தம்முள்ளே தீர்மானித்தனர். இதனேடு விமானத்தில் ஒழுங்கு படுத்தின ஆசனங்களையும் இழக்கவேண்டி நேரி டும் என எண்ணித் தங்கள் மதிய போசனப் பாசல்களைக் கடைகளில் பெற்றுக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். மற்றைய அடியார் சிலரும் நேரம் தாமதமானதால் தமதில் வங்கட்கு அகன்றனர்.

சுவாமிகளின் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாகிய சில கும் நாங்களும் அவ்விடத்தில் தாமதித்து நின்றோம். சுவாமிகளோ நேரம் கழிந்தும் ஏனவில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. இறுதியில் டி மணியளவில் சுவாமிகளுக்கு அமுதளிச்க முன்னித்து நின்று வெற்றிபெற்றனர். அவர் உணவருந்தியபின் உணவு முடியும் தறுவாயில் தமிழ்முடைய பரிகல மிச்சிலெச் சிறு திவலையாக்கி அடியேலுக்கும், குடும்பத்தினருக்கும், அயலில் நின்ற மற்றைய அடியார்களுக்கும் உதவினார்கள். அது கிடைக்கப் பெற்ற அன்பர்களின் சிறப்பைத் திருமூலர் இங்ஙனம் கூறுகின்றார்.

வித்தக மாகிய வேடத்த ருண்ட ஊன்
அத்தன அயன் மால் அருந்திய வண்ணமாம்
சித்தம் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடின்
முத்தி யாமென்று நம்மூலன் மொழிந்ததே.

இதனால் யாம் அன்று பெற்ற ஆண்மீகச் செல்வம் அளவிடற்கரியது. இதனைச் சித்தியாரில் சீவன் முத்தர்களுக்கு ஓர் அணுவளவு பொருள் கொடுத்தாலும் அது ஏழு மலையளவாக வருமென்றும், அவர் சேட முண்ணின் ஆணவந்தொலைந்து சிவஞானம் தோன்று மென்றும் கூறியிருக்கும் பாடல் அறிவுறுத்துகின்றது.

இதன்பின் அயலிலிருந்த அன்பரகத்தில் அங்கிருந்த அடியார்களுக்கு அமுது ஊட்டப் பெற்றது. யாவரும் சுவாமிகளை வணங்கி இல்லம் சென்றனர். குருபரன் குஞ்சிதபாதம் வாழ்க்.

77. மெளன்யாத்திரை — கேதீச்சரம் கைதொழு
கடுவினை யடையாதே.

ஓருநாள் சிவதொண்டன் அடியார்கள் ஒழுங்கு செய்த
திருக்கேதீச்சர யாத்திரையின் பொருட்டு கொழும்புத்துறை
ஆச்சிரமத்திற்கு. குடும்ப சமேதராய் அடியேன் காலை
7 மணியளவில் சென்றிருந்தேன். அங்கு சுவாமிகளை வணங்கி
இருந்தபோது வேறு அடியார்களுமிருந்தார்கள். அங்கு
கல்வித்தினைக்கள் அதிபராகிய அன்பர் ஒருவர் காரியங்
களைச் செய்துகொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் பத்மாசனத்தில்
மெளன்மாகத் தியான நிலையிலிருந்தார்கள். ஏழாரை மணியள
வில் அந்த அதிபரே சிவபுராணத்தை ஒதி. சுவாமிகளின்
அனுமதியின்றி திருவடிகளைத்துக்கி அன்பரொருவரிடம்
கொடுத்து, கார்ச்சனுக்குப் போகுமாறு பணித்தனர். அவர்
கள் அங்கனம் ஏக, குடும்பத்தினரும் அடியேனும் சுவாமி
களை வணங்கிக் கார் பக்கம் சென்றேம். சந்தசாமி அவர்கள்
திருவடியைத் தாங்க, அடியேனும் சிவதொண்டன் ஆசிரி
யரும் இருபக்கங்களிலுமிருக்க, மற்றைய அடியார்களும்
தமக்குக் குறிக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்க யாத்
திரையாகப் புறப்பட்டுப் பூநகரிப் பாஸதயால் சென்றேம்.
சிவபுராணம், நற்சிந்தனை முதலியன ஒதப்பெற்றன. கேர
திவக் கடவேரியில் அடியார்கள் அனைவரும் வள்ளங்களி
லேறியும் வாகனங்களைத் தாம்போதியிலேற்றியும் அக்கஞை
நோக்கிச் சங்குப்பிடிட்டிக்குச் சென்றேம். அங்கிருந்து பழைய
படி வாகனங்களில் அமர்ந்து, வழியில் முழங்காவில் ஜங்க
கரக் கடவுள் ஆலயத்து பிரணவப் பொருளின் அருள்
பெற்று அம்மார்க்கமாகத். திருக்கேதீச்சர ஆலயமடைந்
தோம். அங்கு ஆலய முன்றிலில் ஒழுங்கு செய்யப் பெற்ற
பீடத்தில் திருவடி வழிபாடு நடைபெற்றது. அவ்
விடத்தில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட மடங்களில் அமர்ந்தோம்.
பூசை நடைபெறும் நேரத்தில் எல்லா அடியவர்களும் ஆலய
வழிபாட்டைச் செய்தோம். பூசை நேரங்களில் இரு சர்ப்
பங்கள் உயரமான ஆலய வளையில் வந்திருந்து வழிபாடு
செய்வதையும் அடியார்கள் அவதானித்தனர்.

மறுநாள் காலை திருக்கேதீசர புனருத்தாரணகபை அன்பரின் வேண்டுகோட்கிணக்க சிவதொண்டன் அடியார் கள் யாவரும் பாலாவியில் ஸ்நானம் செய்து, வெள்ளிடப் பூரண கும்பங்களில் பாலாவியின் நீர் நிறைத்து, ஒவ்வொரு வரும் சிரசிற் சுமந்து சென்று கேதீசர உட்பிரகார மேலை வீதியிலுள்ள மகாவிங்கத்தின் மீது அபிடேகம் செய்து, காசி விகங்நாதருடைய பாதாரவிந்தங்களை வழிபடும் முறைபோல ஆராதனை நிகழ்த்தி வழிபாடு செய்தனர். இங்ஙனம் கேதீசர நாதனின் அரும்பொரும் திவலிய அருளையும் பெற்று அன்று பூசைக்குமுன் ஆலய முன்றிலில் ஒழுங்கு செய்யா பெற்ற பூராண ஆராதனையிலும் கலந்தனர். சிவதொண்டன் ஆசிரியர் விரிவுரை நிகழ்த்த, அடியேன் உருத்திரபசுபதி நாயனார் பூராணச் செய்யுள்களைப் படித்து, அடியார்கள் உள்ள நெகிழ்ச்சியோடும் பக்தியோடும் எம் இருவரது இன்னிசை நிகழ்ச்சியைச் செவிமடுத்து இன்புற்றிருந்தனர்.

பின் ஆலயவழிபாடுகள் ஒழுங்காக நிகழ்ந்தன. அங்கு திருமுறை ஒதுவதற்குப் பொறுப்பாயிருந்த அன்பரொருவர் பண் ஒருமையோடும் அதற்கேற்ற இன்னிசையோடும் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து பாடிய திருக்கேதீசரப் பதிகத்தைப் பாடினார். “விருதுகுன்றமா மேருவினாரை” கேதீசரம் கைதொழு கடுவினையடையாவே. இவ்வாறு ஆலய மூல பரிவார மூர்த்திகள் பூசைகள் முடிக்கு அன்புத் திருவடிக்கும் அவ்வர்க்காக் வழிபாடியற்றியதும் பூசை நிறைவேறியது.

சிவதொண்டன் அடியார்கள் யாவரும் சுவையுடைய மதிய போசனம் அருந்தியபின், முன்பு கொழும்புத்துறையில் இருந்து வந்த முறைப்படியே வாகனங்களில் அமர்ந்தனர். வேறு மார்க்கமாக்க சென்று, இரவில் கொழும்புத்துறை ஆக்சிரமத்தை அடைந்து, அங்கு சுவாமிகளின் ஆசிரவாதத்துடன் இவ் யாத்திரை நிறைவேற்றது. பூங்கமலத் திருப்பாதம் என்றும் வாழ்க்.

78. அவன்களை பேரெண்ண காலூம்?

ஒருநாள் சுவாமிகளின் ஆச்சிரமத்துக்கு அவரைத் தரிசிக் கும் பொருட்டுத் தனிமையாகச் சென்றிருந்தேன் அப்போது சுவாமிகள் திருமுனிஸ்யீல் அடியேனேடுகூட கடமை பார்க்கும் அன்பரொருவரும் இருக்கக் கண்டேன். அடியேன் சுவாமி களை வீழ்ந்து வணங்கி, அவர் பக்கவில் இருந்த போது சுவாமிகள் அடியேனைத் தெரியாதது போல் நடித்து, “நீ எங்கே கடமைபுரிகின்றாய்” என்று வினவினார் அடியேன் பணிவாக கடமை புரியும் இடத்தைக் கூறினேன் சுவாமிகள் வழமை போல எல்லாருடனும் அன்பாயிருக்க வேண்டும். கடமையைத் தவறுது செய்யவேண்டும். என்பன போன்ற அமுத மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டு அடியேனைப் பார்த்து “அவன்களை பேரெண்ண காலூம்” எனக் கேட்டார். அடியேன் ஒன்றும் பேசாதிருக்க, எம்முடன் கடமைபுரியும் அடியார் அந்தக் கல்லூரி அதிபரோ எனக் கேட்க, அவருடைய நாமத்தையும் கூறினார்கள். “அவனை இங்கு வரவேண்டாமென்று எத்தனைமுறை கூறியும் திரும்பத் திரும்பவருகிறுன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்கள். அங்ஙனம் கூறி முடிந்ததும் அவ்வடியார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். “இங்கே வரவேண்டாமென்று நான் கூறியும் நீ வந்துவிட்டாய். இங்கே வா” என்று கூறி ‘இரண்டு கைகளையும் கொண்டு வா’ என்று கூறி அவருடைய சால்வையை எடுத்து கைகளைக் கட்டி, அவரை நையப்புடைத்தார்கள். அருள் தன்மையடைந்த சுவாமிகள் ஆன்மாக்களின் இருள் மலத்தை அகற்ற, கருணைச் செயல் நடைபெறுகிறதென்பதை அடியேனும் அவ்வடியாரும் நன்குணர்ந்தனம் வேகியானாப் போல் வெவ்விளை வீட்டில் இதுவே. சிறிது நேரத்தின்குப் பின் அச்சால்வையை அலிழ்த்து அவ்வடியாரைக் கோபத்தோடு வெளியேறுமாறு பணித்தனர். நாமிருவரும் சுவாமிகள் ஏன் இப்படி நடக்கிறார்களைத் தாம் கொண்டு மௌனமாயிருந்தோம். அவர் சுவாமிகளை வீழ்ந்து வணங்கி வெளியேறினர்.

இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டில் வேறு எங்கேயாவது இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி பரம ஞானியால் நிகழ்த்தப் பட்ட தெள்பதை எவரும் கூறமுடியாது. கடவுளைத் தவிர வேறு

யார் ஆப்படிச் செய்ய முடியும். எப்பெரும் புண்ணிய ஆத்மா, தாம் செய்து விளங்ட புண்ணிய வசத்தால் மீண்டும் மீண்டும் அக்கறை அடைந்து வணங்கும். சவாமிகளின் அள்புக் கடவில் அமிழ்ந்திய அடியார்களே இவ்வினாவுக்கு விடைகானுவர். இவ்வடியாரின் மன உறுதியும், பக்தியும் அன்பும் மெச்சற் பாலதே. இவ்வடியார் சவாமியின் விழுமியகட்டளையும் மீறாது உடன் செய்யும் தன்மையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வடியாரை அந்நாட்களில் அடியேனுக்குத் தெரியாது. ஏனெனின் இந் நிகழ்ச்சி சவாமிகள் ஓர் உயிர்கடவுள் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகிறதல்லவா.

இன் அடியேன் சிறிது நேரம் சவாமிகளின் அருள்மொழிகளைச் செலிபடுத்து அவர்கள் அருளோடும் ஆசியோடும் மீண்டனன். சகன் திருவடிகள் என்றும் வாழ்க.

79. சவாமிகள் நோயுற்ற காலத்தில் நிகழ்ந்தவை--நீண்டை வருத்தம் பார்க்க வரவேண்டாம்.

சவாமிகளுக்கும் நோய் வரலாமா? என் இவர்களுக்குத் துன்பம் எப்பதிற்று? என் அடியேன் மனதில் பல சஞ்சலங்கள் எழுந்தன சவாமிகள் முன்பு கூறியதுபோல் ஆஸ்மாக்கள் உடம்போடு கொண்டுவந்த பிராரத்துவ வினையை அந்த உடம்போடு அனுபவிக்க வேண்டு மென்பதினால் போலும் அவர்களை இந்நோய் பாதித்தது. அவர் படுக்கையிலிருக்கும்பொழுது சாதாரண மக்கள் புலம்புவதுபோல் சத்த மிட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அடியேன் சென்று விழுந்து வணங்கியதும் சவாமிகள் அடியேன் பெயரைச் சொல்லி “நீயோ. எனக்கு ஒன்று மில்லை. நீ என்னை வருத்தம் பார்க்க ஒருநாளும் வரவேண்டாம்” என்றார் அடியேன் ஒன்றும் பேசாது சில நிமிடங்கள் அங்கு இருந்து விட்டு, மீண்டும் வீழ்ந்து வணங்கி அவர்கள் திருவருவோடு சென்றேன்.

அடியேனுடைய நண்பரோருவர் சிவதொண்டன் நிலை
யத்தில் யாகம நிகழ்ந்த அன்று மதிய போசனத்தின் பின்
அடியேன் சுவாமிகளோடிருந்த, ஈடுபாட்டை உணர்ந்து தன்
ஞூடைய காரில் சுவாமியைப் பார்க்க வருமாறு வேண்டினார்
கள். அடியேன் மறுத்தும் பின் அவர் சிவண்டுகோருக்கிணங்க
வேண்டி வந்தது. அவர்கள் பழும் முதலியன் கொண்ட கை
யுறையைக் கொண்டு கொழும்புத்துறைக்குச் சென்று, சுவா
மிகளின்று படலையைத் திறந்து சுவாமி எழுந்தருளியிருக்
கும் படுக்கையறைக்குள் பிரவேசிக்க முயன்றார். அத்தரு
ணம் சுவாமிகள் “நாங்கள் படுகிறபாடென்ன? நன்றாகச்
சாப்பிட்டு விட்டு என்னை வருத்தம் பார்க்க வந்து விட்டார்
கள். போடா வெளியே. எல்லாம் எடு” என்று சத்தமிட்ட
டார்கள். பழங்களை நஷ்டபார் வாசலில் வைத்து, வெளியில்
விழுந்து வணங்கி விட்டு, அயலிலிருந்த பழைய ஆச்சிரபத்
தில் நுழைந்தார். அங்கு இருவரும் சிவபுராணம் படித்தோம்.
சுவாமிகள் தன்னிடம் வந்த ஒரு சிறு பிள்ளையிடம் இரு மாம்
பழங்களைக் கொடுத்து, “இருக்கிறவரை இருந்துவிட்டுப்
போகட்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டார். அப்பிள்ளையும்
அவ்வாறே எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பழம்
தந்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் இருவாழைப்
பழங்களைக் கொடுத்தனுப்பினார்கள். இதையும் உங்களிடம்
கொடுக்கட்டாம் என்று அப்பிள்ளை அவற்றைத் தந்தது.
நாங்கள் நற்சிந்தனை முதலியவற்றையும் படித்து சுவாமிக
ளின் கருணையை வியந்து, அவர்களோடு பேசுதற்குப் பயந்து
அவ்வாசசிரமத்திலே விழுந்து கும்பிட்டு விடு திரும்பினாலே.
தேசனடியினை என்றும் வாழ்க.

80. என் காலைத் துவு--எனக்கு ஒன்றுமில்லை

அடியேன் சுவாமிகள் நோயற்றிங்கும்போது தொண்டு
செய்யக் கிடைக்கில்லையே என்று வருந்தியதுன்னுடைய
நாள் மாலை தனிமையாகச் சென்றிருந்தபோது சுவாமிகள்
படுக்கையிலிருந்தார்கள். அடியேனைக் கண்டனர். காலைக்
கேழே தொங்கவிட்டுக் கொண்டு எழுந்திருந்தார்கள். அடியேன்
சுவாமிகளை விழுந்து வணங்கியபின் சுவாமிகள்
தனது நோயற்ற காலைத் தடவி விடச் சொல்னார்கள்.

அங்கனம் அடியேன் செய்யும்போது சுவார்மிகள் ஒன்றும் பேசவில்லை. எனினும் கால் வழுமையான நிலையில் ஜி மார்க்க மிகவும் நொய்தல்வடைந்து மேலிந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். சிறிது நேரத்தின் பின் தவது சலை மாட்டில் பணச் சேப்பை வைத்ததாகவும் அதைத்தேடி எடுத்துத் தருமாறும் பணித்தனர். எல்லாவிடமும் தேடிப்பார்த்தேன். ஆனால் அடியேன் கைக்கு அகப்படவில்லை. “கானுமல் விட்டால் அதை விடு,” என்று சொன்னார்கள் பின் தனது துடைதுண்டை எடுத்துத் தரும்படி சொன்னார்கள். அகை எடுத்து அவர் திருக்கரத்தில் கொடுத்தேன். முன் நெருகால் சுவாமிகள் அடியேனுடைய குடை துண்டை எடுத்துப் பாவித்ததை நினைவுட்டுகிறது. இச்செயல் ஓர் விசரங்குல் அல்லது கள்ளம் கபடமற்ற ஓர் குழந்தையினால் அன்றேல் மிகடி ஞாக்கிய அன்பு பாராட்டுகிற நன்பால் அல்லது காதல் மனைவியால் அல்லது மக்களால்தான் அருவருக்காமல் செய்யுமிடியும். அவர் பாவி த் த துடை துண்டை சலவைக்குப் போடவென்றிருக்கும்போது அதைச் சிறிது நேரம் அடியேன் பாவிக்கவேண்டி வந்தத். அன்று தொடக்கம் அடியேன் சுவாமிகளின் செய்கைகளெல்லாம் அவரது கனிந்த அன்பும் அருளும் கவந்திருப்பதை அடியேன் நன்குணர்ந்தேன். அடியேனின் தவப்பேற்றினால் இது நிகழ்ந்ததாயினும் இச்செயலை மேச்சாது இத்துடை துண்டின் மகிழையையும் பாதுகாக்க முடியாமல் அலட்சியம் செய்து சலவை செய்யக் கொடுத்த சிறுமையை நினைந்து உருகவேண்டியதாயிற்று. இவை யாவையும் செய்தபின் சுவாமிகளுக்குச் சிறிதேனும் பணி செய்தேன். என் மனம் புளகாங்கிதயமடைந்தது. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் “அப்ப நீ ‘வாவென்’ என வீடை சிடைத்தது அடியேன் வழுமை போல் வீழ்ந்து வணங்கி அருளுடன் மீண்டனன்.

இன்னுமொருநாள் இரவு நேரம் அடியேன் தனிமையாகச் சென்று வணங்கி வரலாமெனச் சென்றேன் அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அடியேன் அறிந்தில்லை. இரவு நேரமாக கையால் அடியேன் பின்புறமாகச் சென்று பின் பக்கத்தால் அவரை வணங்கி வரலாமென நினைத்தனன்.

அங்கு முழுநேரமும் தொண்டு செய்து கொண்டு நின்ற அம்மையார் ஒருவர் அடியேனிப் பார்த்து நல்லகாலம் நீங்கள் வந்தது; இன்று முழுவதும் சுவாமிகளுக்கு உணவு கொடுப்பதற்குத்தாங் அணவரும் மூாற்சி செய்ததாகவும் எல்லோரையும் பித்தாக ஏசுவதால் ஒருவரும் கிட்ட நெருங்க முடியாமல் இருப்பதாகவும் கவலையுடன் சொன், ஞார்கள். ஒருவேளை நீங்கள் கொடுத்தால் குடிப்பார் எனக் கூறினார். ஒரு பேணியில் கரைத்து வைத்திருந்த Sanatogen சனற்றஜின் பானத்தை அங்கை கருணையுள்ள அம்மையார், “தயவு செய்து நீங்கள் கொண்டு போய்க் கொடுங்கள்” என்று விநயமுடன் தந்தார். அடியேன் மனதில் பல எண்ணங்கள் உதித்தன. ‘‘சரி தாருங்கள், பார்ப் போம்’’ எனக் கூறி வாங்கிக்கொண்டு பின் பக்கமாகச் சென் றேஸ்; அவர் தந்த பாத்திரத்தையும் கரண்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு சுவாமிகளின் தலை மாட்டில் நின்று சுவாமிகளை நன்றாக மனத்தால் வணங்கி, கறண்டியால் பானத்தை எடுத்தேன். என்ன ஆச்சரியம். சுவாமிகள் ஒன்றும் பேசாமல் தமது திருவாயைத் திறந்தார்கள். அடியேன் அன்போடும் பயபக்தியோடும் சுவாமிகளின் திருவாயில் பானத்தை விட்டேன். அவர்கள் நன்றாக அகைக் குடித்த பின் பின்னும் வாயைத் திறந்தார்கள். அடியேன் ஒரே மாதிரியாக முழுவதையும் பருகும்படி செய்தேன். பானம் குடித்ததும் அடியேன் தலை மாட்டில் நின்ற பொழுது அடியேனைச் சுவாமிகளுக்குத் தெரியாதென்று தான் நினைத்தேன்.

இந்தேரத்தில் சுவாமிகள் தமது கையை உருவிக் கொண்டு “எனக்கொன்றுமில்லை” என்று மிகத் தாழ்ந்த குரலிக் குறைத்தார்கள். இந்தேரத்தில் சுவாமிகளுக்கு மிகவும் வேண்டிய அன்பார் ஒருவர் சுவாமிகள் அறியும்படி முன் வாசலால் வந்தார். அவர்கள் கையில் தேமேசஸ்பிளாஸ்க் இருந்தது. உடனே கதிரையும் வந்தது. சுவாமிகள் அவர்களை “வா இரு” என்று ஆசிர்வதித்து மிகத் தெளிவான உணர்ச்சியோடு “இவரை உணக்குத் தெரியாதா? இவர் தான் சி.சி.எஸ்.(C.C.S)..” எனது மாமனுருடைய பெயரைக்

குறித்து...‘அவரின் மருமகன்’ என்றார்கள். அதற்கு அவ்வள் பர் “ஓம் சுவாமி தெரியும்” எனக் கூறினார்கள்.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டவுடன் அடியேன் மனத் திருந்த சந்தோஷமெல்லாம் நீங்கி, சுவாமிகளுக்கு ஒன்று மில்லை. அவர்கள் இப்படி நடிப்பது தம்மைத் தமதியார் களுக்குக் காட்டிடாதிருப்பதற்குத்தான் என்பதையும் உணர்ந்து, உயிர்க்கடவுள் என்பதையும் தீர்மானித்து, அடியேன் சுவாமிகளை முன்போல் மனமாரச வணங்கி, பாத்திரம், கரண்டி முதலியனவற்றை அவ்வம்மையாரிடம் கொடுத் தேன் அப்பொழுது, அந்த அம்மையார் சந்தோஷப்பட்டு “நீங்கள் சரியான ஆள்,” என்று கூறினார். அடியேன் வணங்கி விட்டு எமது வாக்கத்தில் விடு திரும்பினேன். மாயப் பிறப்பறக்கும் மன்னனடி என்றும் வாழ்க்.

81. கானும் கண்ணிற் கலந்து நிற்பது கடவுள் கண்ணாரோ?

அடியேனும் குடும்பத்தினரும் சுவாமிகள் நோயுற்ற காலத்திலும் சுவாமிகளின் நோயைப் பார்க்குமுகமாக அன்றி சுவாமிகளைத் தரிசிப்பதற்குப் போவது வழக்கமாக விருந்தது. அடியேனும் குடும்பத்தினரும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க அண்றே போக வேண்டுமென முன்பே தீர்மானித் திருந்தோம். ஆனால் அடியேன் அன்று சிவதொண்டன் நிலையத்துக்குச் சென்றபோது மாலையில் கொழும்புத் துறையிலிருந்து யாரோ அன்பரின் காரிள் சுவாமிகள் நிலையத்திற்கு வருகை தந்திருந்தார்கள். சுவாமிகளைப் பார்த்தபோது மயக்கம் நிறைந்து நித்திரை செய்வது போகக் காட்சியளித்தார்கள். பின் சுவாமிகள் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றார்கள், அங்கு சுவாமி கள் அடியார்களால் காரிவிருந்து இறக்கப்பெற்று அவர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அடியேன் சிவதொண்டனில் செய்வதற்குரிய கடமை களைச் செய்து முடிந்தபின் இல்லத்திற்கு வந்து குடும்பத்தாரோடு அருச்சனைத் தட்டத்துடன் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தை அடைந்தேன்.

சுவாமிகள் அடியேனையும் மற்றவர்களையும் வழமை போல “வா வா” எனக்கறி ஆசீர்வதித்து வரவேற்ற னர். யாம் அணைவரும் வீழ்ந்து வணங்கி, ஒழுங்காக அவர் திருமுன்னிலையிலிருந்தோம். சிலவற்றைச் சம்பாஷித்த பின் அடியேனப்பார்த்து “நற்சிந்தனையை எடுத்து” “கானுஞ்கண்ணிற் கலந்து நிற்பது” என்ற பாட்டைப் படிக்கச் சொன்னார்கள்: அவர் திருமுன்னிலையில் முன்பு எப்பொழுதாவது இந்தப் பாட்டை படியாதிருந்தும் அவ் வடியை சுவாமிகள் விரும்பிய அடானு ராகத்தில் படித் தேன். சுவாமிகள் கையில் தாளம் போட்டு அடியேனுடன் கூடப்படித்தார்கள், சிறிது நேரத்தில் சுவாமிகளின் குரல் மாறியது, உல்லாசமாகப் பாடத் தொடங்கினார்கள். இவ்வரியை அடியேன் 21 தரம் படித்கேள், சுவாமிகள் அவ் வடியை சிங்கம் கர்ச்சிப்பாது போல இடிமுழக்கம் போன்ற உரத்த குரவில் மேலூம் மேலூம் உயர்த்திப் பாடினார்கள். பாடும்போது கெம்பீரமாகவும் பக்திபுடனும் பாடவின்போக்கும் போகப் போக உரத்து இருந்தமையால் அடியார்கள் ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர். ‘அடுத்த வரியைப் படி’ என்றார்கள் அடியேனும் மற்றைய அடிகளைப் படித்தேன்.

கானுஞ் கண்ணிற் கலந்து நிற்பது கடவுள் கண்மரோ	
ஆனும் பெண்ணு மலியு மானது அதுநீர் குறியீரோ	1
பாரும் விண்ணு மாகி நிற்பது அது நீர் பாரீரோ	
குஞ் திருவு மாகி நிற்பது அதுநீர் தெரியீரோ	2
தாயுந் தந்தையு மாகி நிற்பது தானு வறியீரோ	
நீயும் நானு மாகி நிற்பது நினைந்து பாரீரோ	3
காயுங் கணியு மாகி நிற்பது கண்டு கவியீரோ	
தெயு வாயு வாகித் திகழ்வது சிற்றித் துணர்வீரோ	4
மாயும் மனிதரை மாயாது வைக்கும் மருந்தை யுண்ணீரோ	
பேயொடு காட்டி லாடும் பிரானைப் பேதமாய்ப் பாரீரோ	5

இப்பாடவு குடிந்தவுடன் கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி என்னும் பாட்ஸைப் படிக்கும்படி பஸித்தனர். சுவாமிகள்

அதனையும் இந்தப் பாணியில் ஆனந்தத்துடன் திருவாய் பொலியத் தாளத்துடன் மொழிந்தார்கள். எம்மணவரையும் பக்தி நிலையில் ஆழ்த்தியதுமல்லாமல் இறைவனுடன் சம்பந்தப்படுத்தினார்கள் எனலாம்.

பின் மற்றவர்களும் பாட இடம் கொடுத்து. இறுதியில் திருவருள் கைகூடுது என்னும் பாடலையும் படித்து, எம்மணவருக்கும் பிரசாதம் வழங்கி ஆசீர்வதித்தார்கள்.

இந்தச் சம்பவம், சவாமிகள் நோயுற்ற காலத்திலும், மயக்கத்துடனும் துக்கத்திலும் பிதற்றவிலும் தமது வாழ்க்கையைக் குறித்தார்கள் என்பதைவிட்டு அடியவரை வீரத்திலும் ஆனந்தத்திலும் பக்தியிலும் அமர்த்தினார்கள்பதற்கு அத்தாட்சியாகும். கடவுள் சந்திதானமென்றால் அன்பரிகளுக்கு வேறு எங்ஙனமிருக்கும்? ஆராத இனபமருஞும் திருவடிகள் என்றும் வாழ்க்.

82. இதைக்கொண்டுபோய் கவனமாகவை.

அடியேன் சவாமிகளைச் சந்திப்பதைக் குறித்து அடியார்கள் பலருக்கும் ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். ஒருநாள் அடியேன் காலைப்பொழுதில் யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன்; சவாமிகள் விவதொண்டன் நிலையத்திற்குச் சென்று பார்வையிட்டு யாழ்ப்பாண நகரை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். அடியேனக் கண்டவுடன், “இன்றைக்கேண்நடை” என்று கூறியருளி, விவேக குடாமணி எனும் நூலைத்தமது திருக்கரங்களால் அடியேனுக்குதவி “இதைக்கொண்டு போய்க் கவனமாக வை” என்று திருவாய் மலர்ந்தார். இந்நாளின்கண் உள்ள பயன் மிகவும் விழுமியது. கடமையைச் செய். பலன் கருதாதே. என்பதுதான் அது. தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் அடியேனுக்கருளியது அடியேன் தவமே. அடியேன் மிகப்பணிவோடுஅதை ஏற்று அந்நாலைப் பேணி வைத்திருக்கிறேன். இச்சம்பவம் மனோகராச் சந்தியிலுள்ள படமாளிகையின் வட்டமிழக்குப் பக்கத் தில் நடந்தது. இன்னுமோர் நாள் இச்சந்தியில் சவாமி களும் அடியேனும் சந்தித்தோம். அடியேனிடம் “The Adavida Vethantha” என்னும் திவ்வியநூலை, — ஆன்மாவும் இறைவனும் இரண்டற்க் கலந்து இன்ப நிலையை உணர்த்து

வதை; இந்நூலீஸ் சுவாமிகள் தமது வலது திருக்கரத்தால் அடியேனுக்களில்து அந்நூலீஸ்யும் பேணிவெக்குமாறு பணித் தருளினார்கள். அடியேன் இந்நூலீஸ்யும் சுவாமிகள் கூறிய வள்ளம் செய்துள்ளேன்.

மேலும் சுவாமிகள் உயிர்க்கடவுளாயிருந்தும் தம் தெய் வத்தன்மையை மறைத்து கண்டியில் வாவிக்கரையிலும், கொழும்புத்துறையிலிருந்து குடையுடன் வந்த சுவாமிகள் சுண்டிக்குளிப் பெண்பாடசாலை தெருக்கரையிலும் கொழும் புத்துறைச் சுவாமிகளின் இல்லத்துக்கு முன்பாகத் தெருக்கரையில் குடையுடன் நின்றும், அரசினர் ஆசபத்திரியறையில் மானுடச்சட்டை சாத்தி சாதாரண நோயாளர்போல் கூக்குரவிட்டும், அடியேனுக்குக் காட்சியருளிய காட்சிகள் மறக்கற்பாலனவல்ல. பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் திருவடி கள் என்றும் வாழ்க்.

83. சுவாமிகள் சோதியானமை.

உயிர்க்குயிர் கடவுளாகிய அருள் வள்ளல் 1961ஆம் ஆண்டு மாசி மாதம் 21ஆம் திகதி தொடக்கம் 23 பங்குனி 1964 வரை காலீன் நோய் ஏற்பட்டதன் காரணமாகப் பழைய ஆசிரியமத்திலும், அவர்களுடைய அன்பர் ஒருவரால் கட்டப்பட்ட புதிய கட்டிடத்திலும், இதற்கிடையில் சிவ தொண்டன் நிலையத்திலும் வசித்து வந்தார்கள். அன்பர்கள் சிலர் அவர் நோயற்ற காலத்தில் அவர்களுக்கு அன்புச் சேவைசெய்யும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தார்கள். அங்கிருந்து வில்செயர்' மூலம் உலாவியும். அதிலிருந்து காரில் ஏறியும் உலாவினர், இக்காலத்தில் அடியார்கள் பலர் சுவாமிகளின் சித்தத் தெளிவு, அருள் நிறைவு குறைவுபடாதிருந்தும் அடியார்கள் தத்தம் பக்குவத்திற்கேறப் சுவாமிகளின் உள்ளத் திற்கு இயை வேற்றுமையற்றது குறிப்பிடத்தக்கது,

சுவாமிகள் கடவுளாயிருந்தபடியால் — அவர்களின் சித்தப்படியே திருவடி பதிந்த உள்ளமூடையவராதலால், பங்குனித் திருவடித் திங்களின்று அவர்களின் ஆவி திருவடி யோடு பிளிங்ந்தது; சுவாமிகள் சோதியான தினத்தன்று கொழும்புத்துறை ஆசிரியமத்தில் அடியார்கள் பலர் குழுமி

யிருந்தனர். சுவாமிகளுடைய உடல் அஞ்சலிக்காக வைத்தி ருக்கப் பட்டபோது அடியேலும் குடும்பத்தினருமே சென்றி ருந்தோம். அங்கு பெரியோரால் ஒளிவாங்கி அமைக்கப் பெற்று, அடியார் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடல் படிக் கலாமெனப் பணிக்கப் பட்டும் இருந்தது. அவ்வளமையம் பெருந்திரளான் கூட்டத்தின் மத்தியில் அவ்விடத்தில், கொழும்புத்துறையிலுள்ளவரும் நாமொரு நானும் கண்டிராதவருமான் ஹரிஜனர் ஒருவர் நல்ல வெறியுடன் ஒளி வாங்கியின் முன் வந்தமர்ந்தார். அவர் அழுதழுது “பத்து... சதம்... கள்ளுக்... குடிக்க தந்த— சுவாமிகளுக்கு..... நான்..... பாடாமல்..... யார்..... பாடுகிறது, ” என்று கூறிக்கொண்டு சுவாமிகளைப் பற்றி ஓர் அரிய பாடலைப் பாடினார். எதிர் பாராத முறையில் நடந்த இச்சம்பவத்தையிட்டு அங்கு பரபரப்பேற்பட்டது. சிலர் பொலீகாரிடம் கூறி இவரை அகற்ற வேண்டுமெனக் கூறிக்கொண்டனர். இதற்கிடையில் இவ்வடியார் தாமாகவே பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எழுந்து சென்றார்; பரபரப்பு ஒழிந்தது.

சுவாமிகள் எவ்வளவு தாழ்ந்தோராயிலும் அவரிடமும் அன்பு பாராட்டிக் கடவுளைப்போல் கருணையாயிருந்தாரென்பது இக்காட்சி புலப்படத்துகின்றதல்லவா?

இதன்பின் அடியார்கள் ஒழுங்காக ஒளிவாங்கியில் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சுவாமிகள் சோதியில் கலந்தார் என்ற செய்தி தொலைபேசியாலும், வேறு சாதனங்களாலும் அறிந்ததும் — புகையிரதம், வானலூர்தி, கார், சைக்கிள் முதயிய வாகனங்களி லும் கால் நடையிலும் ஏராளமான அடியார்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். மேல் நிகழ்ந்தவற்றைப் பற்றி தீண்கரன், வீரகேசரி, இந்துசாதனம், முதலிய பத்திரிகைகளில் வந்த வற்றைத் தருகிறேன்.

தீண்கரன். 25. 3. 64.

யோககவாமிகள் கூயிர் அவர் உடலைவிட்டு நீங்கும் போது அவருக்கு அகவை தொண்ணுாற்றைத் தாண்டி விட்டது. பொதுப் படையாகக் கூறுகையில், நித்தலும் எம்பெரு

மாண் திருவடியை வேண்டிநின்று நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த யோகசவாமிகள் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்துளிட்டார். என்றாலும் ஆறுதல் அடையலாம். ஆனால் அவரோடு பன்னெடுங் காலமாக நெருங்கிப் பழகிய எம்மனோர்க்கு — வெண்முடி தாங்கி வெண்தாடியோடு வெண்தீரு அனிந்து வெள்ளை வேட்டி உடுத்து, புன்கிரிப்போடு அருள் ஒனிவிசம் அத்திருவருவத்தை அந்தச் சிறு குடிசையில் இனிக் காண முடியாது என்று நினைக்கும்போது, எம்மையறியாமலே எம் கணகளில் நீர் மல்குவதையோ எம் நெஞ்சில் ஒரு வெற்றி டம் தோன்றுகின்ற உணர்ச்சியையோ யாம் தடுக்க முடியாது “நமச்சிவாய வா அழ்க நாதன் தாள் வாழ்க இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க” என்று கணீர் என்ற குரலில், வான்கலந்த மாணிக்கவாசக வீன் சிவபுராணத்தை அடியார் குழவோடு பாடுகின்ற அக்கரை இனி இப்பிறவியில் யாம் கேட்க முடியாது என்று எண்ணும்போது சொற்களில் வடித்து எழுதமுடியாத ஓர் ஏக்க உணர்ச்சி, எம் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டே திரும். உலகத் தில் தோன்றும் சிக்கல்கள் அனைத்தையும் சுக்குநாரூக்கு வேண் என்று கூறுவதுபோல் நகைச்சைவை உதிர்த்து எம் மைக் குறுய்க்கக் குறுங்கச் சிரிக்க வைத்த எறில் முகம் தாங்கிய அத்திருமேனி — அச்செம்மேனி செந்திக்கு இரையாகிற நிலையை எண்ணும்போது தாங்கொணுத்துயர் எம்மை, வாட்டிவதைக்கிறது. “கண்டை விட்டுக் கிளி பறப்பது போலவே உடலீவிட்டு உயிர்நீங்குகிற செயல்” என்று அடிக்கடி கூறிய யோகசவாமி அவர்கள், தம்வாழ்வின் முடிவு காலம் அண்மியதையிட்டு மருந்தளவும் கவலைகொண்டிருக்க மாட்டார். மாருக, தம் வாழ்வின் பணி முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணி அவர் உள்ளாழும் உயிரும் அமைதியுற்றிருக்கும். ஆனால், எம் வாழ்விலே தீர்க்கமுடியாத சிக்கல்கள் ஏற்படும்போது அவரிடம் ஒடோடி அறிவுரையும், அருள் காரதும் வேண்டிய எம்மனோர்க்கு இனி இத்தகைய அறிவுரை வழங்கும் ஒரு வழிகாட்டி இல்லையென எண்ணும்போது எம் உள்ளத்தில் ஏக்க உணர்ச்சி ஏற்பட்டே திரும்”.

இந்து சாதனம்

“யாழ்ப்பாணத்தின் சோதியாக விளங்கிய யோகர் சுவாமிகள் 23—3—64 இங்கட்கிழமையிரவு 3மணி 18நிமி டமளவில் சிவபதமடைந்தனர். இச்செய்தி வாரெனு மூலம் சம்நாடு முழுவதும் தெரிவிக்கப்பட்டவுடன் ஈழ நாட்டின் பல பலபாகங்களிலுமிருள்ள அடியார்கள் ஏராளமானவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். 24—3—64 செவ்வாய்க்கிழமை முழு மையும் அடியார்களும் வித்தியாசாலை மாணவமாணவிகளும் பிறரும் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சுவாமிகளின் பூதவுடலைத் தரிசித்து அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். பக்தர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் திருமுறைகள். மற்றும் தமிழ்த் தோத்திரங்கள். நற்சிந்தனைப் பாடல்களை மனங்களிந்துருக இசையுடன் ஓதினார்கள். 25—3—64 புதன்கிழமை அதிகாலை 5மணியளவில் சுவாமிகளுடைய பூதவுடலுக்குப் பத்தி சிரத்தையுடன் அபிதேகங்கு செய்யப்பட்டது. அவருடைய பூதவுடல் தூயவெண்டுகிலினாலும் பூமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டின் பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சதுர வடிவமானதொட்டிலில் வைத்துக் கொழும்புத்துறை விதி வழியாகத்துண்டிச்கூடலைக்கு அடியார்கள் சமந்து சென்றார்கள். சுவாமிகளுடைய ஆச்சிரமத்திலிருந்து சுடலை வரை யுள்ளபாதை இரு பக்கமும் மகர தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பூதவுடல் சென்ற மார்க்கத்தில் வசிக்கும் மக்கள் வீட்டு வாயில்கள்தோறும் குத்துவிளக்குகள் நிறைகுடம் வைத்துப் பூமாரிபொழிந்து சுவாமிக்குத் தங்கள் அன்பையும் வணக்கத்தையும் செலுத்தினார்கள். பூதவுடல் வலம் வந்த பொழுதுபறைக் கோஸ்டியினர் பத்திப்பாடல்கள் ஓதினார்கள்

முற்பகல் 9 மணியளவில் பூதவுடல் மயானத்தை, அடைந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள்—ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களுமாகத் தகனக்கிரியையைப் பார்ப்பதற் காக்க கூடினார்கள், தொண்டர்கள் அவர்களை பெண்கள் வேறுகவும் ஆண்கள் வேறுகவும் உட்காரச் செய்தார்கள் எங்கும் அமைதிநிலவியது. பூதவுடல் பூந்தொட்டிலிருந்து விறகுகளினாலும் கால் அந்தருக்கு மேற்பட்டசந்தனக்கட்டை களாலும் அமைக்கப்பட்ட சிலையின்மீது வைக்கப்பட்டது.

யாவரும் யோசனவாயிகளின் அருளீத்தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கொக்குவில் திரு. த. குமாரசாமிப் புலவர் திருவாசகப்பாக்கள் சிவவற்றையும் ஒரு புராணத்தையும் உருக்கமாக ஒதிய பின்பு ஈம நெருப்பு மூட்டப்பட்டது. யாவரும் அரகரவென்று கோஷமிட்டுச் சோதியைவரி பட்டனர்.

இவ்வைபவத்தைப் பார்வையிட்டுச் சுவாமிகளுக்குத் தங்கள் அஞ்சனியைச் செலுத்துவதற்காகச் சிங்களச் சகோதரர்களும் இல்லாம் மத்தவர்களும் சமூகமாயிருந்தார்கள்.

இங்ஙனம் எல்லாரும் சுவாமிகள் சோதியுட் கலந்து வைபவத்தைத் தருசித்தார்கள். இந்திகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கண்ணுற்றபொழுது அந்த இடம் பூலோக கைலாயமாகத் தோற்றமளித்தது.

ஆகவே சுவாமிகள் அரைநாற்றுண்டு காலமாகக் கோடிக் கணக்கான அடியார்கள் மத்தியில் மாணிடச்சட்டை சாத்தி எல்லாமத்தினரும் ஏற்றுவழிபட சமயாதிதமான நடமாடும் தெய்வமாகி, எண்ணத்திலும் சொன்னிலும் செயலிலும் அவர்கள் மத்தியில் தாமரையிலையில் தண்ணீர்போல் வாழ்ந்து காட்டினார்கள். அப்பெருமையை யாமெல்லாம் உணர்த்து வாழ்வோமாக. “புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங் குமுதச் செவ்வாயும், சென்மனிடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும், மாரிபொழிந்த மலர்க்கரமும், தெய்வத்திருவடி பொலிந்த திருவுள்ளாமும் என்றும் வாழ்க.

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

அஷ்டதுதி

வெண்பா

படமுல கம்நற் படமென்று பகர்ந்து
திட்டமுற இரீவார்த்தை செப்பிட—புடஞ்செய்
மருந்தீந்த மாசில் மணியே மலையே
திருந்தத் திருவருள் செய்.

1

காதலிப்பார் கட்டிக் கரும்பே கனிரசமே
சாதலில்லா மாமருந்தே சத்தியனே—ஏதமில்லா
நெஞ்சர்க்கு இரும்புண்ட நிரே அடியேற்குன்
கஞ்ச மலரடிகள் காட்டு.

2

இரில் உலகோர்கண் கண்ட ஒருபதியை
சேரில் திருநயனஞ் சேர்ப்பானை—தேரிலன்று
நேரில் எளிவந்து நேயம்பூண் பானையுயிர்
கரின் மறவேன் இனி.

3

கட்டிக் கரும்பினைக் கண்ணுண்ண மணியினை
முட்டுப் படும்மனத்து முத்தினைத்—துட்டரைக்
கட்டுப் படுத்திக் கருணைபுரி காவலனை
கிட்டிப் பணிவேன் கிளர்ந்து.

4

எத்திக்கும் முத்திக்கு வித்திடு மெய்முதலைப்
பத்திக் கிருப்பிடத்தைப் பாநயத்தை—நத்தியே
அத்திக் கருளிய அன்புருவ அண்ணலை
எத்தால் மறப்பேன் இனி.

5

சித்தத்தி ஹாறிடுந் தேனே சிவமயனே
வித்திட்டு வெம்பாச வீட்டருள்வாய்—மெத்த
மதிநுட்ப மாயவொளிர் மாமணியே நாயேன்
கதிபைத் நன்னெறியைக் காட்டு.

6

செல்லப்ப மாழனி யீந்தருள் செல்வ நீ
 சொல்லுஞ்சொற் பாலு ருதி தோன் றுமே—மல்லற்கா
 மன்னு கொழும் புத்துறை மன்னவா என்னுயிர்க்கு
 என்று முயிரா யிரு. 7

விருத்தம்

அடியவர்கட்ட கெளியவனுய் அன்புடையார்க் காதரவாய்
 துடியிடையான் கரந்துறையத் துலங்குமழு மாணின்றிப்
 படியதனில் அவதரித்த பரமசிவ யோகபிரான்
 கடிமலர்த்தாள் தலைக்கணிந்து கரங்குவித்து வணங்குவதே.

குருமொழிகள்

1. உலகம் ஒரு படம்
2. இது நல்ல உலகம்.
3. திரும்பிப் பாராதே.
4. குருமருந்து நல்ல மருந்து.
5. தாய்க்குத் தாய்க்குத் தக்கபடி, நாய்க்கு நாய்க்குத் தக்கபடி நோக்கி நட.
6. இணக்கமறி ந்தி ணங்கு.
7. மனத்துக்கண் மாசிலனுதலைனத் தறன்.
8. எல்லாம் இறைவன் சந்நிதானத்தில் நடை பெறுகின்றன.
9. உலகத்தில் புனிதமானதொன்று மேயில்லை.
10. கடவுள் உன்னேடு இருக்கிறார்.
11. ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்.
12. ஒன்றுக்கும் அவசரப்படாதே.
13. கடவுள் கடவுள் என்பர், இப்ப கடவுளைக் காட்டினால் எல்லோரும் எடுப்பர் ஒட்டம்.
14. எல்லாரிலும் சிவத்தைக் காண.
15. Frame -ல் அல்ல படத்தில்தான் காரியம்.
16. ஒருகுறையும் இல்லை.
17. தம்பி என்பதையும் அட என்பதையும் ஒரே விதமாய் எண்ணு.
18. எல்லாம் நன்மைக்குத்தான்.
19. அவனும் உனக்காகத்தான் சாகிறுன்.
20. ஏன் வந்தாய்? என்னைப் பார்க்க வந்தேன்.
21. நல்லுரிமும் சிவதொண்டனிறும் போய்க் கும்பிடு.
22. Realise, there is no loss, no gain.
23. நல்ல மனத்தான் திருவருள்.
24. Work, work, work is rest and work is happiness.
25. தட்டான், தட்டான், என சொல்லைத் தட்டான்.
26. The world is sacred and secret,

அடியேன் பிரார்த்தனை

துன்பப் பிறப்பின் துயரங் கெட்டிட
இன்ப அன்புப் பாதம் துணையே

பருவமுற நீதிரும்பிப் பாராதே என்று
இரு சொல் அழுதாய் உரை செய்— குருமணியே
அன்பருள் ஞானம் அளித்த திருவடியை
என்றும் மறவேன் இனி.

உயிர்க்குபிராகிய கடவுளே! அம்மையாயும் அப்பனுயும்
அடியேலுக்குகள் புறியும் இறைவா! அருள் ஒளியே! அன்புக்
கடவே! நின் செந்தாமரை மலரிலும் செவ்விய திருவடிகளை
அடியேன் உள்ளத்து அகலாது இருத்திய அருட் குரவா.
செல்லப்ப மாழுனியின் செல்வத் திருவடிகளை எஞ்ஞான்றும்
நின் இதயத்திருத்திய இன்ப முதல்வா? அன்பு தெறியும்,
அருள் தெறியும், அறியா தோரையும் இன்ப நெறியில் புகு
விக்க வல்ல அருள் அழுதே! எவரும் அறியா மாண்பிக்க
மலையே! கற்பகமே! கஸிரசமே! அடியேனை வலிந்து ஆட்
கொண்ட ஞானகுரவா! இன்ப இறையே! அடியவர்
மனத்தை நீங்கா அப்பனே! கருணைத்திருவருவே! நம்பிக்
க்கனை தோற்றுவித்த நம்பி. நின் பொன்னடிகளுக்கு அடியேன்
அடைக்கலம்.

முஸ்பு சூறியாங்கு சுருங்கக் கூறின் மத்தியமாகாணத்
தலைநகரில் நறுங்களியீந்த அற்புதமே! நாவல் நகரில் பண்
கடைய பழைமை பாராட்டி மாமருந்துாட்டி “திரும்பிப்பாராதே”
என்னிலும் திருமொழியால் அடியேன் மனத்தையும் நின் அழுத
மாயிய உரைகளையும், தவறாது உட்கொள்ளுமாறு பணித்த
ப்ரம்பொருளே! குவீன்ஸ்பெரிச் காரவில் கைலயங்கிரிக்காட்சி
யருவி அச்சமின்மை, மன உறுதிகளுக்கான திருமொழிகளை
அடியேன் உள்ளத்து ஆணித்தரமாக அளித்தருவிய அரனே!
நீங்க திருவடிகட் கடைக்கலம்.

பேராதனை அன்பர் இல்லத்தில் (தற்போதுசர்வகலாகாரீஸ் இருக்குமிடம்) “நமச்சிவாயவாழ்க” எனத் தொடங்கும் சிவ புராணம் திருவாய் மலர்ந்தருளியதன் பின் அடியேன் சவாமி களும் பாடல்கள் அருளாவல்லவரென்பதை அறிந்திருந்தமையின் சவாமிகள் ஒருபேனாவும் காகிதமும் கொண்டுவரும்படி பணிந்தருளினார். உடன் ‘தந்திமுகத்தனை’ எனத் தொடங்கி “ஆரூருக் கப்பால்” எனமுடிவுறும் நற்சிந்தனைப்பாக்களைத் திருவாய் மலர்ந்தார்கள்.

இவை அடியேன் சவாமிகளின் கருணையினார் அவர்களைப் பற்றிக் கூறிய அருளிய ஆங்கிலப் பாடல்களுக்காக இருக்கலாமென எண்ணினேன். ஆனால் இவை கைவயங்கிரியில் சிவபெருமான் முன்னிலையிலெழுந்தருளியந்தியம் பெருமரனின் மானுக்கர்களுள் ஒருவராகிய திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்தில் மெய்பொருளான ஞானக் கருத்துக்கள் பொதிந்த தெய்வப்பாடல்கள் என்பதை உணர்ந்தேன். நின்தேன் அணைய திருவடிகளுக்கு கென்றும் அடைக்கலம்.

வள்ளை நகரில் அடியேனைக் கள்வனென்றழைத்து அருந்தவினிவிருந்தி கடவுளிலும் மேலாக மதித்தருளி, அன்று ஓர் தெய்வ வித்துக்கு அன்பு நீரால் நன்மரம் வளர்த்து நறுங்கனி கொண்ட அற்புத மருளியும், ஆன்மபிரிவுத் துண்பத்தை - “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே” என்னும் நல்லாகான் திருமொழியால் துடைத்தருளியும். ஆக்கை நிலையாகமைய அறிவுறுத்தி இன்பம் நிறுவிய இறைவா! நின்பெருங்கருணைக் கடியேன் அடைக்கலம்.

அன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து காரில் செல்லும்போது ‘கவனமாகப்போ’ எனக் கூறியருளி, கார் செல்லுகையில் திடமிரென மழை ‘கோ’ எனப் பொழிந்து வெள்ளம் உண்டாகும்படி விடாது மழை பெய்ய தலிர்க்கமுடியாத கார ஜங்களால், இருங்ட நேரம் ஆகையால் பாதை முன் அவதானித்தபடி நேர்ப்பாதையாயிருந்தமையினாலும், அவ்வளவு வெள்ளம் பாதையின் இருமருங்கிலும் மேவிப் பாய்ந்தமையாலும், கார நிற்பாட்டினால் Start பண்ண முடியாது

வெள்ளத்தோடு காட்டிற்குள் செல்லும் அபாயம் இருந்த தாலும், அடியேன் சாரதியை சுவாமிகளின் திருவருணைத் தியானித்துக் கொண்டு, காரை மத்திமகெதியில் செலுத்து மாறு கூறி, அப் பயங்கர வெள்ளத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த நாம் கடந்தோம். உடனே அடியேனது மனதில் அடியேனது பிறவிக்கடலையும் கடக்க சுவாமிகளின் திருவருள் திண்ணமாகத் துணைசெய்யும் என்பதற்கையமில்லை. இங்ஙனம் இவ்வாபத்தினின்றும் காத்தருளிய கருணைக்கடலே, நின் கருணைத் திருவடிகளுக்கு அடியேன் என்றும் அடைக்கலம்.

மேலும் மக்கள் துன்பமகற்றும் அற, மறச்சாலையின் கண் அடியேனுக்கு ஞானமறை அளித்தருளும் தவமன்ற மாகத் திகழ்ந்து, நின் அருளால் நின்தாள் தந்து, அடியேன் உடல் பொருள் ஆவி நின் வசமாக்கி, இந்திரசாலம் புரி ஓவான் தந்திரத்தால் மக்களை மயக்கும் தன்மை போல உலக மக்களிடையே சாதாரண மனித வாழ்க்கை யை, நடாத்திக் காட்டியருளிய நடமாடுந் தெய்வமே! நின் அற்புத அருட் செயல்கள் யாவும் நின் கடவுட் தன்மையாகியவை என்றுணரும் வண்ணம் செய்த பெருமானே! நின் கருணை சொரியும் திருவடிகளுக்கடைக்கலம்.

இவ்வுலகில் உலக இயல்புகளையும் நின் ஞான மொழி யால் கயந்துரை செய்தருளி மௌனம், அமைதி, அன்பு, அருள், பொறுமை, சாந்தம், அடக்கம், வாய்மை, பணிவு முதலாம் பெரும் குணங்களை அடியேனில் பதித்தருளும் தெய் வமே! நின் செந்தாமறையன்ன திருவடிக்கடைக்கலம்.

மேலும் தகுந்த நேரத்தில் தாழ்வெனும் தன்மையோடு வறுமையாம் சிறுமை தப்பிச் சைவமாம் சமயம் சாகும் ஊழையும் நிறுவியருளி, பின் ஞானுக்சிரமத்தின் கண் ஞான மூழை அருளிய போக்கும் வரவு மிலாப்புண்ணியனே. அடியேன், தோழரும் பூண்டனுகிய நாட்களில் அடியேன் கேட்டருளிய புன் விழுக்களுக்கு பெரும் கருணையே கொண்டு புல்லிய விழையெலாம் பொறுத்தருளி பொறுமையுடன் விடை பகர்ந்தருளிய பெருமானே! அடியேன் பாடல்களைப்

படிக்கும்போது நின் அரிய தெய்வீக இனிய குரலோடு ஒன்று பட அப்பாடல்களை உரசெய்து அடியவர்கள் மத்தியில் பூலோகத்தைச் சிவலோகமாக்கி அங்கிருந்து ஏகும்பொதை வாம் திருவருள் கைகூட்டு என்று ஆசீர்வதித்த நின் கருணை தானென்னே! நின் எஞ்சிய உணவை நாயேனுக்கருளிய பெருமையை நினைந்து நினைந்தருகி நிற்கும் அடியேன் நின் செழுமலர்ப்பாதங்கட் கடைக்கலம்.

அடியேன் ஆள்ம ஈடுபெற்றத்தைக் கண்ணும் கருத்து மாகத் தொடர்ந்து கொண்டு நின் பெரும் சிறப்புகளை அடியேன் உணரும் வண்ணம் தாங்களே உயிர்கடவளாகிய கடவுளென்னும் காபெரும் உண்மை இரகசியத்தையும் உணரவைத்த பெருமானே! இவ்வாச்சரியம் மறக்கப்பாலதொன்றன்று. நின் பொன்னெடிகட் கடைக்கலம்.

மேலும் ஞானச் சுரங்கமாகிய நிலையத்தில் ஆடியேனப் பகுவித்து அங்கு ஞானவழிபாட்டின் நற்பலனையும் அடியேன் நன்மைபெறும் அருட் செயல்களையும் பணிவிட்டனும், மகிழ்ச் சியுடனும் காலம் தவறுது பலன் கருதாது அடியார்கள் மத்தியிலிருந்து பணி செய்ய அருளி, இம்மை மறுமை இன்பத்தைத் தரவல்ல திருவடித் தேஜையும் மாந்தி அருளும் வண்ணம் செய்தருளி, நின் பெருங் கருணையை என்றும் நினைக்கும் வண்ணமும் செய்தருளிய பிரானே! நின் கருணைத் திருவடிகட் கடைக்கலம்.

இறுதியாக அடியேன் விண்ணப்பம், கனியும் இரசமும் போலவும், தேனும் இனிமையும் போலவும். நிலவும் தன்மையும் போலவும் என்றும் நின் கஞ்சமலர்ப் பாதங்களைப் பஞ்சாமிர்தம் போல் என் இதயத்தில் இனிக்கச் செய்தருள், எப்பிறப்பிலும் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி மற்று மோர், பற்றுமின்றி, பஞ்சாக்கரமும் திருவடியுமே தஞ்ச மெனக் கொண்டு நிற்க அருள்வாய். மேலும் நின் நோக்கு. உரை, பரிசம், உருவும் என்றும் அடியேன் மனத்தை விட்டகலாது இருக்கவும், வேதாகமங்களின் மெய்ப் பொருளாகிய பூர்ப்பஞ்சாக்கரத்தையும் மறவாதிருக்க அருள் சொள்வாயாக.

தெளிவு குருவின் திருமேஸி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே (திருமூலர்)

சிவசிவ என்று சிந்திப்பர் தேவர்
சிவ சிவ என்று சிந்திப்பர் சீவர்
சிவ சிவ என்று சிந்திப்பர் முனிவர்
சிவ சிவ என்னச் சிவகதி தானே.
(சிவயோக சுவாமிகள்)

திரும்பிப் பாராதே! ஒரு பொல்லாப்புமில்லை!
ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

நல்லூரன் திருவடி

நல்லூரன் திருவடியை
நான் நினைத்த மாத்திரத்தில்
எல்லாம் மறப்பேண்டி — கிளியே;
இரவுபகல் காணேண்டி.

ஆன்மா அளியாதென்று
அன்றெனக்குச் சொன்னமொழி
நான்மறந்து போவேஞ்செடி — கிளியே!
நல்லூரான் தஞ்சமெடி.

தேவர் சிறைமீட்ட
செல்வன் திருவடிகள்
காவல் எனக்காமெடி — கிளியே!
கவலையெல்லாம் போகுமெடி.

எத்தொழிலைச் செய்தாலென்
ஏதவத்தைப் பட்டாலென்
கத்தன் திருவடிகள் — கிளியே!
காவல் அறிந்திடெடி.

பஞ்சம்படை வந்தாலும்
பாரெல்லாம் வெந்தாலும்
அஞ்சவமோ நாங்களெடி — கிளியே!
ஆறுமுகன் தஞ்சமெடி.

பரித்திகாயில் வாடாது
பவனம் வீசில் வீழாது
பரவைகுழில் ஆழாதடி — கிளியே!
படைகள்மோதில் மாயாதடி.

அந்தமாதி கில்லாத
ஆன்மாவே நாங்களென்று
சிந்தைத்தந்த செல்வனெடி — கிளியே!
சீரார் நல்லூரானுணெடி.
வந்ததிலும் போனதிலும்
மனதை வையாதேயென
விந்தையுடன் சொன்னுணெடி — கிளியே!
விளங்கு நல்லூர் வாசனெடி.

சாதனை செய்தபேர்கள்
சாகார் உலகிலென
காதலுடன் சொன்னுணெடி — கிளியே!
கலங்காத வீரனெடி.

சுவாமி யோகநாதன்
சொன்ன திருப்பாடல்பத்தும்
பூமியிற் சொன்னுலெடி — கிளியே!
பொல்லாங்கு தீருமெடி.

கதிரமலைக்கு நேராய் கடுகிச் செல்வோம்
நாமெல்லாம் வாரீர் சீராய் (கதிரமலை)
கரந்து மடமயில் வாநலம் கிடந்து நிவர
நிரந்தரம் திருமந்திரம் இரந்திரந்தோதி —

(கதிரமலை)
வரம்தரும் வடிவேவன் மஸ்தந்த தாமரை மலரடி
நிரந்து அண்புடன் இருந்து நடந்து திருப்புகழ்
சந்தமுழுங்கும் விளங்கும் — (கதிரமலை)
செல்லப்பளைத் தினம் சேவிக்கும் நற்றவன்
செல்வச் சிவயோக நாதலூக்குற்றவன்
சீரார் கொழும்புத்துறையில் வசிப்பவன்
சொல்லும் கீதங்கள் எங்கும் நல்லன்பு
சீரால் லூங்கள் துண்ணுக்கள் (கதிரமலை)

திருவருள் கைகூடுது.

இராகம் ... சாவேரி

தாளம் — ஆதி

பஸ்லவி

திருவருள் கைகூடுது சிந்தத களிகூருது

அனுபஸ்லவி

ஓருவரும் எதிரில்லாத உண்மை முதிருது
(திருவருள்)

சரணங்கள்

ஒன்றே விரண்டோ வென்னுஞ் சந்தேகம் தெளியுது
ஒம்சிவாய் நமவென்ன உள்ள பங்குளிருது (திருவருள்)

அதீரவரும் நமனும் அஞ்சியே பணிசெய்யும்
அஞ்சவ தொன்றுமில்லை அஞ்சவருவதுமில்லை
(திருவருள்)

திருவருள் பஞ்ச சுத்தி செய்த யோகசுவாமி
செஞ்சொல்பாடும்
சாவேரி இராகம் யார்க்கும் ஜெகத்தில் பிணியைப்
போக்குது (திருவருள்)

எந்த நேரமும் சிந்தத நையுதே
என்ற வாறுநான் கடேறுவேன் — (எந்த)

சுந்ததம் புகழ் கந்தராஜனே
சாந்த மெய்தலே தயவு செய்குவாய் — (எந்த)

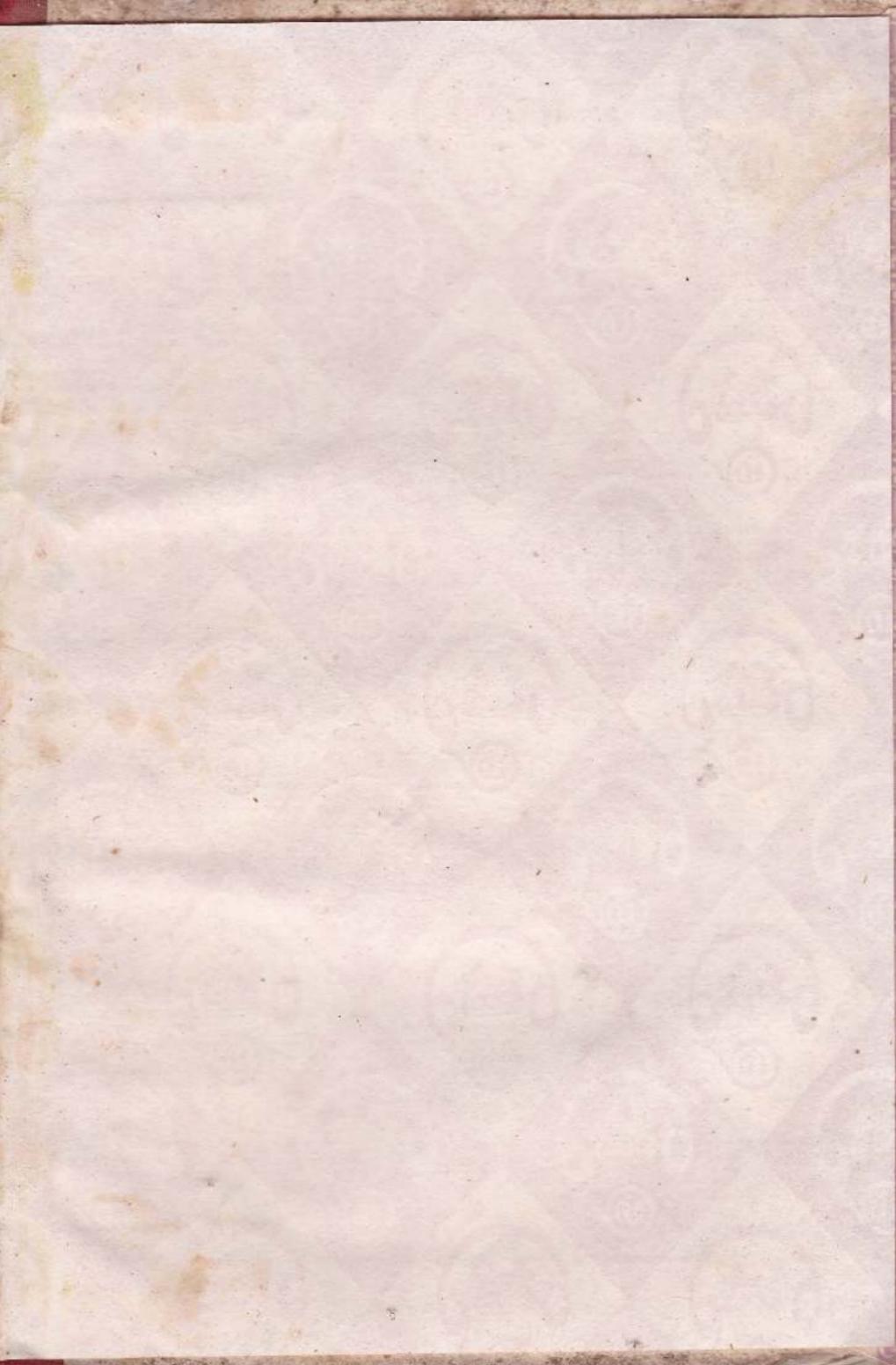
சூரங்கப் பிரபு சாந்த மயிலேறு
பரமாமேய தீரமான போத பரமாத்வாவே

பரிபூரணனே பாதந் தாராயோ
யோகசுவாமி துதி செய்ய — (எந்த)

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	விழை	திருத்தம்
xv	11	உபயமாகுமெனக்	— உபயமாகுமெனக்
xvii.	32	தாற்பாரியம்	— தாற்பாரியம்
xviii	19, 20	அவருக்கு அவற்றைத் — வெட்டி விடவும் தெரிந்து கொண்ட சலாமிகள்	
xxii	18	எங்யே	— எங்கே
xxiii	6	பெய்குழலாள்	— மொய்குழலாள்
21	8	அடியேன்	— அதிபர்
59	14	அஞ்ஞானிக்கு	— ஞானிக்கு
64	25	தத்துவது	— தீத்துவது
67	30	என்றுக்கிடுவாம்	— என்று உரக்கக் கூறுவாம்
71	3	ஸுத்தமகன்	— ஸுத்தமகள்
75	20	பொம்மானே	— பெம்மானே
81	32	அருள்து	— அருள்ளுதி
132 4, 5, 6, 7	மலர்கள் தொடக்கம்	— வெட்டி விடவும் அருமைவரை	
132	7	இம்மலர்கள்	— மேலைத்தேச
157	31	பூதடவுல்	— பூதவுடல்
161	9	புனிதமான	— நூதனமான
162	11	அடியேலுக்குள்	— அடியேலுக்கருள்
163	9	கருணையினுர்	— கருணையினுல்
163	13	மாருக்கர்களுள்	— மாருக்கர்களுள்
166	17	அளியாதென்று	— அழியாதென்று

எஸ்லாஞ்சிவமே

அப்பறும் அம்மையுஞ் சிவமே
அரிய சகோதரருஞ் சிவமே
ஒப்பில் மஜீவியுஞ் சிவவே
இதரும் மைந்தருஞ் சிவமே
செப்பில் அரசகுஞ் சிவமே
தேவாதி தேவருஞ் சிவமே
இப்புவி யெல்லாஞ் சிவமே

என்னை யாண்டதுஞ் சிவமே.

நாம் கடவுளை உள்ளத்தில் வளர்க்கிறோம்.

நாம் அவருடைய தாய்.

நமக்கு மவருக்குமொரு குறைவுமில்லை.

நம்மை அவர் பிரிய முடியாது.

முழுதும் உண்மை.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!